

C:\Users\Plazma\Desktop\302\Pravda_Vaclav-Rion-Dobrodružství_v_Morini.pdb

PDB Name: Pravda_Vaclav-Rion-Dobrodružstv
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Rion - Dobrodružství v Morini.
Václav Pravda

I.

Vystoupil jsem na břeh, nadhodil si ranec, který zatěžoval mé beztak již dost pochroumané rameno, a bez jediného ohlednutí se za lodi, která mne sem dopravila, jsem vykročil spleť přístavních uliček. Bezcilně. Těšilo mne procházet špinavými uličkami a nevábnými zákoutími, jen pro tu prostou radost z chůze a pevné země pod nohama. Na moři jsem strávil větší dobu než bych sám chtěl. Bouře, kterou na naši loď přivolali kněží Hoosova kultu, nás zavála do méně známých končin Almyského moře a zdržela naši cestu natolik, že jsem musel několikrát zakročovat ve sporech, které propukaly na lodi při stále se zhoršující náladě všech námořníků i hrstky cestujících. Ale to už všechno bylo za mnou a já nasával vůni pokrmů, připravovaných na ohništích pod širým nebem a vychutnával pocit volnosti. Moje na míru zhotovená zbroj, se kterou se nemohu rozloučit, nebyla z nejlhčích a ranec nepříjemně dřel do ramen, takže jsem usoudil, že ještě dnes musím navštívit nějakého ranhojiče, aby pomohl léčivou masťou mému poraněnému rameni. Vymotal jsem se z bludiště přístavní čtvrti a zamířil k výstavnějším, i když stále prostým čtvrtím. Bylo vidět, že město nemá zdaleka tak přepychové stavby jako jinde, kam jsem ve svých toulkách zavítal před nedávným časem. Kradmé pohledy náhodných kolemjdoucích a poloprázdné tržiště dávaly tušit, že nejlepší časy pro město teprve přijdou nebo už jsou dávno pryč. Zahlédl jsem vývěsní štít blízkého hostince a vkročil do dveří. Rozkoukal jsem se v přiseři, ocenil čistotu a útulnost prostředí a rozhodl se poobědvat zde. Můj měšec byl naplněn i díky vděčnosti jednoho z cestujících lodi, kterého jsem zachránil před hloupou smrtí ve vyprovokovaném souboji. Věnoval jsem tichou vzpomínku jeho protivníkovi, který křičel dokonce ještě když mu žraloci rvali tělo na kusy. Obloustlý hostinský v lehce ušmudlané zástěře už stál u mého stolu a ukláněl se s pátravým výrazem v tváři. "Pán si bude přát? Mohu doporučit vybrané kousky masa s pálivou omáčkou?"

"Dvojitou porci, k tomu dostatek chleba a něco na zahnání žízně."

Zatímco jeho pomocník připravoval jídlo, hostinský se vrátil ke stolu se džbánem vína. Jste tu nový, pane? Odpuste, že se ptám, ale Váš oděv napovídá o cizím původu."

Prohlédl jsem si ho zblízka, ale za jeho otázkou jsem neodhalil nic zlého. "Připravil jsem se s Saratogou, hodlám tady pár dní zůstat a pak se vypravit dál. Noclehy nabízíš?"

"Měl bych jen malý pokojík, protože zítra je obětní den a všechny lepší pokoje jsou již obsazené. Lidé se sjíždějí z dálky, aby viděli naši hlavní kněžku. Je neuvěřitelně krásná. A krutá."

Ale to už říkal šeptem a nervózně se díval směrem ke stolu, kde seděli dva mniši v hnědých kutnách, přepásaných hrubým provazem. Je pravda, že jejich pichlavá, požívačnost prozrazující očka nevěstila nic dobrého. Ale nevšímal jsem si jich dál, tak jako si jich nevšímal ani další hosté. S hostinským jsme se domluvili jsme se na ceně za nocleh na příští dny a vyptal jsem se na podrobnosti zítřejšího obřadu. Byl to chytrý muž, prozradil mi spoustu zajímavých podrobností.

"Každoroční oběť je předem určena z nejbohatších rodin našeho města. Dává to kněžce sílu a víru chudých lidí, kterých je v našem městě tolik, že ani šlechtici nejsou schopni se jim se svými malými vojenskými jednotkami postavit. Kněžka využívá rivalitu šlechtických rodů a povzbuzuje jejich spory a intriky, takže nejsou schopni se spojit a odstranit ji."

"Vládne městu," konstatoval jsem.

"Ano, docela dobře, alespoň většina je spokojena." Bylo vidět, že hostinský má ještě co říci, ale že se před neznámým přecejenom bojí vyslovit všechny své názory. Rozptýlil jsem část jeho pochyb několika mincemi a naznačil, že chci zůstat sám. Pokud je již oběť určena, nemusím se bát, že bych skončil na obětišti já, což se mi již jednou málem stalo. Prohlédnu si město a zítřejší obřad nevynechám. Dnes večer se ale chci bavit. Vyptal jsem se na cestu do nějakého nočního podniku s hudbou, uložil svůj prokletý ranec a pouze s mečem a plným měšcem jsem se vydal do ulic. Hledal jsem Bolmoga, starého léčitele, ke kterému mne poslal hostinský. Konečně jsem seděl před ním a on mi citlivými rukama prohmatával ramenní pletenec svalů.

"Velmi těžko se dá rozpoznat původ tvé bolesti, cizince. Svaly nedovolují řádně prohmatat kloub a pravděpodobně tam někde bude příčina. Již dlouho jsem neviděl takové svaly."

Málem jsem se neubráníl ušklibnutí. Znělo to jako při odhadování ceny koně. Ale Bolmogovy ruce přinášely uklidnění a tišily bolest. Po malé masáži mi podal malou krabičku. "Každý večer si zahřívej rameno horkými obklady a pak si ho natři tímhle. Pomůže to." Zamumlal ještě několik slov, vhodil jakési byliny do plemene, který tančil na kovové mísece na

stole a rozpráhl ruce v jakémsi transu. Položil jsem několik mincí na stolek a opustil jej. Zašel jsem ještě do veřejných lázní a pak už zamířil za hudbou, pitím a zábavou.

Snadno jsem se doptal na cestu, město ožívalo a s přicházejícím soumrakem nebyly tolik vidět rozdíly mezi mnou a domorodci. Jako v každém přístavu, kde se mísí různé kultury, i tady přízvuk nehrál roli a tak mi lidé celkem ochotně poradili směr. Možná to také zapříčinila ruka, položená na jilci meče, ale neměl jsem nejmenší chuť to zjišťovat. Již z dálky jsem slyšel hudbu vycházející z velkých dveří zakrytých rudým závěsem. Před vchodem stál se založenými rukama muž, jehož rozložitá postava udělala dojem i na mne. Prohlédl si mne a pocítil jsem cosi jako záchvěv obdivu v jeho pohledu. Když jsme si takto složili poklonu, vstoupil jsem. Teplo vycházející z ohňů a také z těl návštěvníků, rozehrátych tancem a vínem, bylo po vychládajících ulicích příjemnou změnou. Ohně tančily ve dvou protilehlých krbecích a kouř odcházel střechou ven, což mne mile překvapilo. Měl jsem dostatek zkušeností i z hrozných zakouřených špeluněk, ale různých přístavních brlohů, v nichž jsem trávil čas před započítím své cesty, jsem měl už dost. Otočilo se za mnou několik žen a muži postávající u vysokých stolů mne zhodnotili nepříliš povzbudivými pohledy. Můj čistý a zdobený oděv a napovídal o právu vstupu jeho majitele do tohoto podniku dost a tak se zase věnovali svým džbánům a společníkům. Skupinka hudebníků se snažila a několik párů tančilo. Davem se proplétala žena s květinami, ale když spatřila, že jsem sám, nenabízela mi je. Usmál jsem se na ni a ocenil její půvaby. Našpulená ústa pod jemným nosíkem a velkýma tmavýma očima byla doplněna ladnými rysy a umným účesem vlasů barvy mědi. Graciéznost jejich pohybů a tvary pod halenou a suknicí jen zvyšovaly její přitažlivost. Zavrtěla hlavou a vydala se napříč sálem. Zachytil jsem nerudný pohled jednoho z bohatě oblečených mužů opásaného zlatými řetězy a odvrátil se, abych nemusel sledovat jeho ohyzdný obličej.

Popíjel jsem z druhého džbánu. Tanečníků přibýlo, ale jejich pohyby byly s rostoucí opilostí stále malátnější a nejistější. Hluk se zvyšoval, v některých sporech se očividně začalo přirostřovat. Rudnoucí obličej. Kouř z dýmek. Hudba. Víno. Chrapotící křiklouni hadající se o výsledky kohoutích zápasů. Znal jsem tohle všechno a vychutnával tu atmosféru, která se tak lišila od večerů na palubě, kdy nezbyvalo než sedět a nahýbat lahev v tichém povrzávání plachet a stěžňů. Kdosi mi zaťukal na rameno. Otočil jsem se.

"Chci se s tebou seznámit," oznámila mi žena přede mnou. ňadra jí hrozila roztrhnout těsný korzet a prudce se pohybující mateřské znaménko na levém z nich mne opravdu začalo zajímat. Prohlédl jsem si ji. Sporý a vyzývavý oděv vypovídal dost o způsobu jejího života, ale to mne nazarazilo. Koneckonců, proto jsem přece tady.

"I já tě rád vidím. Jmenuji se Rion a právě jsem dorazil do města."

"Ohalina," půvabně poklesla v kolenou a zavěsila se do mne. "Jsi takový silný a vypadáš jako muž, který ví co chce."

Zasmál jsem se její přímosti a objal ji kolem ramenou. Zamířili jsme pro další pohár vína. Usadili jsme se u jednoho z volných stolů, od kterého jsem odstrčil úplně opilého mladíka, a při stupňujícím se průzumu svých těl jsme pokračovali v rozhovoru.

"Dopili jsme. A další pohár, ze kterého chci pít, není pohár vína." Usmála se a pokynula směrem ke schodišti, které stoupalo podél jižní zdi do poschodí. Popadl jsem ji do náruče a vykročil. Krev se mi nahnala do všech tepen. Půst byl opravdu znát. I na jejím vzrušeném dýchání bylo poznat, že si uvědomuje moji vzrůstající touhu. V jednom z pokojíků jsme se posadili, líbali a hladili. Odhodil jsem vše, i svůj meč. Zbavil jsem ji všech svršků, její ňadra mi vykvetla vstříc. Zahřival jsem svým tělem, horkým dechem všechny oblíny jejího pěkně tvarovaného těla. Začala mi oplácet, takže jsme stáli před branou rozkoší. Tíše sténala, jemně zakousnutá do mého krku. Cítil jsem, jak rukou zkoumá můj úd a přísouvá si ho na okraj své studánky. Dál už nešlo vydržet tu božskou smyslnost a tak jsem se do ní ponořil. Zakřučela slastí a pomalými pohyby zadečku ji ještě zvyšovala. Prudkost pohybů se zvyšovala. Cítil jsem, jak se dychtivě vlní v touze po sladkém vyvrcholení prožitků. Palčivý stisk jejích zubů na mém krku a silné chvění celého jejího těla mi napověděly dost. Byl jsem již natolik vydrážděný, že stačila chvilka a na spalující vchol jsme se vyhoupli spolu. Křičela a jen váha mého těla ji zabránila, aby v prudké křeči nespádla z lůžka. Pomalu jsme se uklidňovali a laskali se navzájem polibky i jemnými dotyky prstů. Setřela mi pot z čela a usmála se.

"Děkuju," řekla tiše. "Tohle bylo opravdové milování." Pochopil jsem, že i žena jako je ona, živící se svým tělem, má své touhy a právě se mnou je naplnila. Mlčky jsem jí podal peníze a ona je stejně mlčky pohybem ruky odmítla. "Zaplať jenom za pokoj. A dej si pozor na Kolera Qoste, toho se zlatým řetězem přes břicho. Nelíbil ses mu." Odmělčela se a ještě tišeji dodala: "Přijď prosím ještě někdy."

Políbili jsme se na rozloučenou a já se vrátil dolů. Místnost se poněkud vyprázdnila a zůstali pouze ti, kteří se rozhodli skončit buď pod stoly nebo v cizí posteli a nebo, což také nebylo vyloučeno, s nožem v zádech v nějaké stoce.

Milování mi pomohlo vystřízlivět a také nálada předchozích chvil se nedala srovnat s tím, co se odehrávalo všude kolem, takže jsem usoudil, že se nepřidám ani k jednomu, ani k druhému, natož třetímu. Přitáhl jsem si pochvu s mečem a vyrazil k nálevnímu stolu zaplatit. Vyhnul jsem se rozvášněné dvojici, která vypadala, že ani do poschodí nedojde, překročil právě upadnuvšího staršího muže a postavil se blízko mužů obklopujících nálevní stůl. Zamával jsem na pomocníka hostinského. Muži po obou stranách se přisunuli blíž a opile se pochechtávali: "Jak se ti líbila Ohalina? Ty její stehna ..." povzdechl jeden z nich. Zabuřel jsem něco neutrálního, ale mluvčího to viditelně neuspokojilo.

"Povídám, jak tě potěšila Ohalina?" Pokračoval silně oplzlou poznámkou, ale já si ho už nevšímám. "Mládenci, tady cizinec si s námi nechce povídat. Je asi nějaký divnej ... Odmítat naši společnost."

"Děkuji, společnost si volím sám, a vy nevypadáte ani jako něco, co by stálo za víc než tuhle větu." Skoro ani nerozuměli slovům, ale smysl jim došel. Jejich výsměšné posuňky se rázem proměnily ve výhrůžné. Rozhlédl jsem se místností, ale břicháče s řetězy jsem nespasoval. Ale patrně to bylo jeho dílo. Provokace. Nechají mne odejít a venku si mne budou chtít podat a obrát mne o můj naditý měšec nebo se do mne pustí hned uvnitř. Volil jsem první možnost. Hodil jsem na pult několik zlatáků, které určitě bohatě zaplatily pokoj i co jsem vypil. Stáhl jsem se od pultu a než ti hlupáci pochopili, že se s nimi nehodlám rvát, byl jsem na cestě ke dveřím. čtyři se vydali se za mnou, řvali nadšením

nad mým útekem, který jim dodal tolik odvahy, že zcela určitě podcení to, co bude nutně následovat. Měl jsem je v patách. Ale byl jsem venku, na volném prostranství. Muž u vchodu se překvapeně díval, jak mne čtveřice dohání. Dal jsem se do klusu a přes rameno zakřičel několik výsměšných poznámek a nejhrošších urážek. To je rozběsnilo. Přestali se kontrolovat a ten nejrychlejší předběhl své druhy o několik kroků a blížil se. Mával mečem, který mezitím vytáhl z pochvy a řval nadávky. Nechal jsem ho přiblížit na pár kroků, na místě jsem se zarazil, provedl úhyb s krytem a pak jsem již sekl prudkým švihem po krku překvapeného protivníka. Nestačil zareagovat a ocel mého meče rozťala jeho tělo s hladkostí, kterou jsem byl vždy znovu a znovu překvapen. Ještě nedopadl a už jsem byl u dalšího z nich a z obrátky jsem ho rozpáral zdola nahoru. Na sešití břicha a vyhrzlých střev by potřeboval nitě přinejmenším jedné tkalcovny. Zbylí dva se zastavili a začali kolem mne kroužit. Bylo vidět, že z původní zábavy nezbylo nic a strach je začal zachvacovat, když viděli, s jakou lehkostí jsem si poradil s jejich druhy. Se stejnou lehkostí jsem proklouzl mezi víry jejich mečů a zaútočil nejdříve na vyššího. S přeseknutou podkolenní šlachou se bojuje špatně a po dalším z jejich výpadů, které prozrazovaly spíš hrubou silu než šermířský um, se přesvědčil, že bez ruky se bojuje ještě hůře. Nenechal jsem mu čas na přesvědčení se o čemkoliv dalším. Náhlý výpad mezi obranou před jeho druhem stačil k zásahu do srdce. Toho muže už nikdo nepřesvědčí o ničem. Poslední muž už rovněž krvácel z mělké rány na noze, ale vztekle útočil dál. Vztekla a bez rozmyslu. Vousy mu vlály a kolem krku létal přívěsek, kterého jsem si všiml už v hostinci. Mužovi očividně neprekážel. Jeho rychlá ruka byla nepřijemná, protože rameno mne začalo zase pobolívat, ale vášeň z boje mi nedovolila si to uvědomit pořádně. Zasáhl mne do nohy, protože jsem náhle uklouzl po krvi, rozlité po dláždění. Nestačil jsem včas uskočit a kryt jsem nedotáhl s pořádnou razancí do konce. Mělká rána se otevřela. Stékající krev mi vyhnala z hlavy poslední myšlenky na nějaký soucit a tak jsem naznačil výpad, přešel do jiného, který on už očekával a překvapil ho trikem, který mi dal kdysi pořádně zabrat a který ovšem stojí za trochu námahy. Překvapení se v jeho očích zračilo ještě když definitivně smazal naději radních města na čisté ulice. Měl jsem dojem, jakoby přívěsek na mužově krku ožil a zkroutil se ve zničující křeči. Najednou na látce mokvající krvi ležela hromádka popela, kterou v příštím okamžiku rozvál náhlý poryv studeného větru. Boj se odehrál v pár desítkách vteřin. Byl příliš snadný a tak jsem se rozhodl vyzvědět víc o tom, kdo ho zapříčinil. Vrátil jsem se k muži u vchodu, v jehož tváři se asi během boje vystřídal znechucení z mého útoku s obdivem dobrého vítězství a promyšlenosti každého mého pohybu. "Kolerova práce," začal sám, "on je majitelem většiny podobných podniků ve městě a dělá všechno pro to, aby se stal majitelem jediným. Jeho zabijáci" pohlédli směrem k tělům na dláždění, "se postarali o většinu konkurentů. Má jich daleko víc. Říká se, že má styky s Nejvyšší kněžkou a nikdo neví, jaké. Ctím vaši odvalu, ale opusťte město, cizince." Ze dveří podniku vyběhli další muži a po spatření scény, kterou nečekali, se vyřítili proti mně. Zřejmě můj rozhovor s mužem u vchodu pokládali za domluvu, takže se dva vrhli i na něj. Jeho smysly ale byly pohotové. Než stačili zaútočit, měl meč v ruce a čelil jim s daleko větší zručností, než jsem zde dosud viděl. Neměl jsem ale čas se dívat, protože tři už vířili meči kolem mne. Boj byl krátký, ale urputný. Dorazil jsem svého posledního protivníka v okamžiku, kdy můj druh vytahoval meč z těla svého protivníka. Kolem se povalovaly zbraně, všude byl cítit pach čerstvé krve, který neodvál ani lehký větřík. Osušil jsem novou ranku na tváři, zaklel a pohlédl na muže. Za očima mu to rychle pracovalo. "Počkej," řekl a skočil do dveří. Vyběhl ven s květinářkou, které jsem si všiml při příchodu a ukazoval kamsi dopředu. "Poběž!" Následoval jsem dvojici, protože se mi nechtělo čekat, až se seběhne půl města a bude se chtít pomstít. Přešli jsme do kroku, nikdo nás nepronásledoval. "Potřebuji si vyzvednout své věci, bydlím v hostinci U Zlatého koně." "Dobře, sejdem se u západní brány co nejdříve." Ukázal mi směr. Přikývl jsem a aniž bych se zdržoval úvahami, co to právě provádím, rozběhl jsem se k hostinci. Odpolední procházka mne dostatečně seznámila s rozložením čtvrtí a ulic. Doběhl jsem ke známému domu. Vyšplhal jsem se na zeď, přeskočil na protější střechu, přeběhl k oknu svého pokojíku a vlezl dovnitř. Popadl jsem svůj ranec a na postel pohodil pár stříbrňáků. Stejnou cestou, kterou jsem si vyhlédl již při svém příchodu, jsem hostinec opustil. Popadl jsem do náruče nějaké hadry, sušící se na dvorku a nacpal je v chvatu do rance. Klidným tempem jsem doběhl k západní bráně. Čekali na mne ve stínu. Strážný ani neposlouchal naše vysvětlení. Na noční odchody z města byl zvyklý. Prošli jsme brankou, která zůstávala otevřená po celou noc a zatarasovala se pouze v případě nebezpečí z pevniny. Muž mne vybídl k naložení rance na nákladního koně, kterého přivedl s sebou a vydali jsme se dál od města. Mlčky jsme ušli dostatečnou vzdálenost a k ránu se utábořili v lese. "Ondarej, Kateka," představil sebe a svou společnici muž. "Děkuji ti, že jsi mi dodal odvalu k tomu, abych opustil tohle město a děkuji za to, že jsi mne zbavil mého největšího nepřítele." Vzpomněl jsem si na vysokého muže, který tak zarputile bojoval. "Vyhrožovali, že mi zmrazí sestru, když nebudu plnit jejich příkazy. Byli jich moc. Byli jsme připoutáni kouzlem k tomu místu. Nemohl jsem se vzepít. Teď jsou všichni volní a mohou opustit ten brloh." Vzpomněl jsem si znovu, tentokrát na Ohalinu, která mi dala krásný pocit a byl jsem šťastný, že jsem se jí mohl takhle odměnit. "Zítra vyrazíme dál," navrhoval Ondarej. "Musím se zúčastnit obětního obřadu, nemohu odsud odejít zítra," namítl jsem a pokračoval, "skoro nikdo mne tu nezná a těžko se bude Koler chlubit, že se nám podařilo vypořádat s devíti jeho vrahy. Budeme se muset mít na pozoru jen před ním. To zas není tak těžký úkol." "Jdu s tebou, vděčíme ti za víc, než jsi schopný pochopit. Ale Kateko, ty musíš zůstat zde. Ještě den, dva to tady bude bezpečné. Nezkazíme si to, v co jsme tak dlouho doufali a plánovali." Dívka stručně odvětila: "Rozumím," a obrátila se ke mně. Chvilí si mne mlčky prohlížela, potom se naklonila a políbila mne. Po tváři jí sklouzla slza. "Děkuji ti."

II.

Ráno, sotva začalo svítat, jsem se probral z příjemného spánku pod vyhrátou přikrývkou, ohlédl se na své dosud spící společníky, protáhl se a vstal. Poodešel jsem od doutnajícího popela a rozcvičil své svalstvo soustavou prověřených cviků, které mne naučili mniši v jedné klášterě vysoko v horách, kde jsem strávil tři roky učení. Potom jsem přihodil na uhlíky trochu suché trávy a pár větviček, až oheň znovu začal hořet. Popraskávání větví probudilo mé společníky. Nejdříve nechápavě mžourali, ale pak si vzpomněli a Katečinou tváří přelétl nádherný úsměv. Její půvabná tvář neunesla stopy místa, odkud včera tak rychle utíkala. Prohlížel jsem si ji možná trochu dlouho, protože se zarděla a její bratr se trochu zamračil. Nabídl jsem jim z koltíku silný čaj: "Vemte si, trochu vás to povzbudí. V brašně mám něco k jídlu, ale já se nebudu zdržovat a vydám se do města. Najím se tam. Musím si prohlédnout okolí obětiště a poslechnout klepy."

"Nezapomeň, půjdu s tebou," přihlásil se Ondarej.

"Lepší bude, když půjdeme každý sám. Teď ráno bude ještě málo lidí vědět o včerejší bitce a budeme poměrně v bezpečí. Před polednem se ale vrať sem, setkáme se a snad se dozvím něco užitečného." Obrátil jsem se k jeho sestře: "Počkej na nás tady a postarej se prosím o koně, půjdeme bez nich."

Chvilí jsme ještě domlouvali podrobnosti, převlékli se a upravili svůj vzhled a pak se vydali k městu. Na kraji lesa jsme sesedli z koní, Kateka nám zamávala a odváděla je zpátky k tábořišti.

Došli jsme k bráně, nikým nepovšimnutí prošli do města a rozdělili se. Hodlal jsem hned zajít k lazebníkovi, abych shodil vousy, které mi během plavby po moři narostly a s nimiž jsem se necítil již bezpečně. Zhlédl jsem ten správný vývěsní štít a opatrně vešel dovnitř. Lazebník mne uvedl do místnosti a odběhl. Vybavení bylo obyčejné, ale blýskalo se čistotou. Pořádek nasvědčoval tomu, že lazebník má pečlivou ženu. Měl. A nebyla to žena, ale spíš dcera. Vyšla z další místnosti a usmála se: "Posadte se prosím, otec se vrátí za chvíli."

Přikývl jsem, pozdravil. Můj pohled přelétl její vnadnou postavu až se zastavil na jejích očích, které se jiskřily smíchem. "Chcete mne koupit, že si mne tak prohlížíte?"

"To opravdu ne, krása se koupit nedá," lichotil jsem. "Ale chtěl jsem jen vědět, kdo se tak stará o pořádek," a máchl jsem rukou kolem abych ukázal, co mám na mysli. Rukáv zavadil o hřeben na kraji stolu, ten spadl a já se v omluvách shýbal, abych ho zvedl. Dívka se shýbla také a naše čela se srazila.

"Vy nešiko," řekla škádlivě, "budu mít bouli."

"Nebudete, počkejte," odporoval jsem a přitlačil prsty na její čelo. Soustředil jsem energii. Pak už jen letmo jsem ji na místo políbil. Zkoumavě se na mne podívala a nastavila rty. Políbil jsem ji i tam. Nejdřív jemně, ale potom jsem přidal na ohnivost.

Kdesi klaply dveře, odtrhla se a odběhla. Pokusil jsem se uklidnit. Přišel lazebník, vysvětlil jsem mu, jak chci být oholen a on se dal do práce. Zavolal na dceru, aby ohřála vodu. Když ji přinesla, její oči mne přímo propalovaly. Lazebník si toho nevšiml, věnoval se mé bradě. Já pohledy provokoval dívku, která zůstala stát ve veřejích. Lazebník našťestí dokončil brzy svoji práci, zaplatil jsem mu a poděkoval. Shlížel jsem se v zrcadle a obdivoval, jak pouhé oholení a jiná úprava vlasů změni člověka k nepoznání. I dříve jsem se zřejmě líbil, protože po odchodu otce se ke mně vrhla a přitiskla se ke celému tělu. Nenechalo mne to chladným a tak určitě cítila mé vzrušení. Líbali jsme se zuřivě až jsem měl rozkousané rty. Zazněly šouravé kroky a tak jsme se neradi od sebe odlepili. Dívka mne doprovázela na práh domu a tak jsem využil příležitosti: "Přijdu k tobě v noci. Otevřeš mi?"

"Přijď až po půlnoci, otec se vrací chvíli předtím z hostince a rychle usíná. Budu tě čekat."

Ještě mi ukázala okénko k její komůrce a pak jsme se rozloučili. Litoval jsem, že nemám víc času, protože mě dívčina přítulnost provokovala a vzrušovala.

Mířil jsem k hlavnímu náměstí. Tržiště bylo zaplněné jen zpola, ještě nebyl hlavní čas nakupování. Koupil jsem si něco k jídlu. Zatím se mezi stánky prodejců mihali jen sluhové a kuchaři šlechticů. Doufal jsem, že právě od nich se něco zajímavého dozvím. Zastavil jsem se u jednoho prodáváče ryb a poslouchal vychvalování jeho zboží. Spolu se mnou obhlížela ryby starší paní s velkým čepcem, bílou zástěrou v doprovodu dvou dívek s proutěnými koši. Z jejich řečí jsem pochopil, že jde o kuchařku Dorovaru, jednoho ze šlechticů, kteří patřili ke dvoru. Nabídl jsem se, že jim pomohu nést košík s rybami a zeleninou. Zkoumavě na mne prohlédla, protože na to určitě nebyla zvyklá. Ostatně, na to nebyl zvyklý skoro nikdo, ale byl to jeden z mých triků, který zabíral. Změřila si mé prosté, ale přesto pěkné a hlavně čisté oblečení, otevřela pusu, jakoby se chtěla na něco zeptat, ale pak pohodila hlavou a podala mi košík. Šel jsem vedle ní a vysvětloval:

"Už mne nebavilo poslouchat vychvalování toho rybáře. Člověk se nechá přesvědčit, lehko se napálí a pak se jeho pán rozčílí, když jídlo není takové jako je zvyklý. No a tak se stalo, že hledám práci u některého z vašich pánů na královském hradě. Neznám to ale ve městě a tak jsem si myslel, že bych se měl zeptat někoho zkušeného, kam se mám obrátit. Slyšel jsem vás na trhu, chtěl jsem se k vám připojit, abych nebloudil po hradě zbytečně." Tvářil jsem se skromně a prostince, což je při mé postavě dost problém, ale zatím mi to vycházelo. Žena v průběhu mého vysvětlování přikyvovala a když jsem domluvil, řekla mi:

"To máte pravdu, je těžké se na trhu vyznat, já už u pána sloužím dvacet let a přesto se před pár dny málem stalo, že se na stůl dostal zkažený kus. Moje děvčata s tím měla spoustu práce navíc."

"Když člověk slouží pánovi dobře, on se to ani leckdy nedozví a neocení to."

"Svatá pravda," roztávala kuchařka. Děvčata se chichotala a špitala si a jejich pohledy dávaly tušit možnost dalšího milostného dobrodružství. Ale zamračil jsem se, na to teď už nemám opravdu čas.

"Můj pán je dobrý, ale svoje vrtoly má. Tuhle vyhnal svého mága, protože jeho kouzelná medicína nezabrala a paní nebyla s pánem spokojená. Děvčata se rozchichotala ještě víc. Kuchařka je okřikla. "Kuš, husy hloupé."

"A jaká je královna?"

"Královna je královna. Sem tam nechá popravit nějakého pána nebo paní, pár vojáků a nějaké sluhy, zvýší poplatky a všechny honí. Občas začne být hodná, uspořádá veselici, odměňuje a je vlídná. Hodně navštěvuje hlavní kněžku, zvláště od té doby, co se na lovu zabil král. Já to vím, protože naši páni se o tom baví při jídle a já stojím vzadu, abych dohlédla na děvčata."

Kuchařka povídala a povídala a já si dával jednotlivé střípky dohromady. Ale zatím jich bylo pořád málo. Došli jsme až k bráně, kde mě vyzpovídali strážní a pak milostivě vpustili dál. Kuchařka mi vysvětlila cestu ke správci a já se s ní rozloučil, zamával jsem děvčatům. Teď už jsem svou roli musel dohrát.

Správce byl malý, neustále poskakující mužík. Těkal pichlavýma očima sem a tam, určitě mu neušlo nic nejen na mě, ale i na celém nádvoří. Vyličil jsem mu, co umím a jakou práci hledám.

"Pohněte kostrou nebo si vás vypůjčí mistr popravčí !" zahulákal překvapivě silným hlasem na nějaké posluhy, zametající dláždění před královniným palácem. Potom se obrátil ke mně.

"Práci, říkáš? Podívám se do svých seznamů, který z pánů potřebuje šikovného pomocníka."

Byl jsem přesvědčen, že si to pamatuje, ale asi chtěl získat čas, aby si mne prohlédl ještě důkladněji.

Šel jsem za ním do paláce. Jeho vznosné průčelí svou obdivuhodnou klenbou zastíňovalo všechny paláce ostatních dvořanů kolem, ale já bych dal přednost něčemu méně okázalému. Stoupal jsem mlčky za správcem po nízkých širokých stupních, pocítil jsem na sobě pronikavé pohledy strážce, která nám zastoupila cestu, vyzpovídala správce a pak nás propustila. Začínalo to vypadat, že se královna něčeho bojí, protože městské brány nebyly zdaleka tak hlídané jako hrad a palác, přitom byl již poměrně dlouho klid a mír, jak jsem se dozvěděl již ve městě. Vešli jsme, v doprovodu jednoho strážného, do paláce, správce zamířil do pravého křídla.

Kolem prošustily ve svých bohatě nařasených šatech nějaké dvořanky, mihl se lokaj. Správce mne pohybem ruky pozval do svých místností. Zasedl za stůl, založil ruce a znovu si mne prohlížel. Asi už si mne odhadl, protože sáhl do knihovny pro jednu knihu, zalistoval v ní a řekl: "Královně chybí lovčí. Její poslední zmizel neznámo kam a jeho předchůdce jsme našli rozsápaného nějakou strašnou obludou. Máš-li odvalu, můžeš se stát novým lovčím. Její Královské Milosti. Jestli odvalu nemáš, pan Dorovar shání dobrého učitele šermu pro své dva syny. Pak je ještě práce u kněžny Seglie. Po smrti svého manžela hledá každého čtvrt roku nového osobního strážce a komorníka. To je ale práce vysoce speciální," usklíbl se a přejel pohledem můj rozkrok. Pochopil jsem. Potom mi ještě pověděl o odměnách. "Zítřka přijď a řekneš mi, jak jsi se rozhodl."

"Rád bych se ještě zeptal na své případné pány. Peníze ani tolik nerozhodují, ale záleží mi, jak se chovají ke svým sloužícím."

Správce se chtěl nejdřív ohradit proti takovému vyzvídání, ale pak si to rozmyslel a tiše povídal :

"Kněžna je hodně náročná, umí být zlá, ale není krutá. Dorovar je dobrým pánem, ale jeho synové potřebují silnou ruku, silnější, než je jeho. O královně ti mnoho neřeknu, mám jí rád a věrně jí sloužím, ale něco se s ní už delší dobu děje, něco špatného a já nevím co. Rád bych to zjistil a pomohl jí, ale ona k sobě pouští jen hlavní kněžku, ani já se k ní nedostanu moc často a už vůbec ne, abych se jí mohl zeptat." Domluvil, a pak jakoby zalitoval, co všechno řekl, zahrozil : "To ti povídám, o tom, co jsem řekl, se nikdo jiný nedozví."

Slíbil jsem mu to, protože jsem se stejně nedozvěděl nic bližšího. Snad jen to, že tenhle správce je asi jediný z těch co jsem poznal, který má rád svou královnu. "Přijdu zítřka."

Správce se zvedl, vyšli jsme z místnosti, kde se k nám připojil strážný. Vraceli jsme se chodbou, když tu do mne strážný dlouhl a honem se klaněl. Sykl : "Královna!" Správce stál v uctivém předklonu a tak jsem se připojil. Procházel kolem mne průvod vznešených dvorních dam a uprostřed, neustále obletována kráčela královna. "Hezká ženská," pomyslel jsem si uznale a snažil se uvidět pod tou záplavou látek obrysy její postavy. Ale marně. Průvod nás ji minul a já se chtěl pomalu napřímít. Ale stalo se něco, co mě přímo vymrštilo. Ozvalo se řinčení, takové, jaké způsobí pád kovového podnosu na mramorovou podlahu a hned potom se ozval vysoký nepříjemný hlas : "Ty nemehlo! Nestačí, že špatně spím a nechutná mi jíst. Teď mě ještě zbrklá služka vyleká! Nechte ji zbičovat a na tři dny ji zavřete o hladu!"

Správce mne rychle vedl pryč, ale stejně jsem ještě chvíli slyšel královnino ječení. Správce mne doprovodil až k bráně a na rozloučenou poznamenal : "To je tu teď na denním pořádku. Sloužící se královny začínají bát a jak ji uvidí, leknou se. A královna má pak často důvod, aby se vyvztekala."

Vrátil jsem se do města, u brány se domluvil s projíždějícím povozníkem a kousek cesty jsem se svezl. Když jsem dorazil k tábořišti, oba sourozenci mne už netrpělivě čekali.

"Jsi v pořádku? Nic se ti nestalo?" zajímala se Kateka a prohlížela si mou oholenou tvář.

"Všechno je v pořádku. Na Kolerovy lidi jsem nenarazil, viděl jsem královnu, ale o obětování jsem se nic nedozvěděl. Takže doufám, že, než se najím, mi řeknete, co víte vy."

Kateka zamíchala v kotlíku, podala mi kus chleba a lžici. Ondarej mávl rukou, že už jedl a začal:

"Kněžka obětuje mladíky, které vybírá ze šlechtických rodů. Svě intriky spřádá tak, že páni se nemohou domluvit proti ní. I proto, že nad ní královna drží ochrannou ruku, lidé ve městě jsou celkem spokojeni, protože nežijí v úplné bídě a díky silným kouzlům, které kněžka používá, už dlouho nenapadl naši zemi nepřítel ..."

Pomyslel jsem si, že kdyby nebylo výjimečně vhodné polohy malého království, chráněného mořem a horami, asi by ani kouzla nepomohla, ale nechtěl jsem rušit Ondarejovo vyprávění.

"...Oběti jsou nepravdivé, podle toho, jak určí kněžka. Konce obřadu se účastní královna, která pak setrvává v chrámu do druhého dne. Po obětování uspořádá královna vždy oslavu na počest bohů..."

Došlo mi, že tady bude spojitost mezi zlepšením královniny nálady a obětováním. Ale co způsobuje zlepšení?

"... Vybraný mladík je ponechán týden v chrámu, kde ho omývají a připravují na obřad. Nikdo jej nepodstupuje dobrovolně, ale kněžka zná tajemství bylin a obět omámí. Potom jej vyvedou na obětiště, hlavní kněžka provede mnohá zařikání a motlitby a při západu slunce pohrouží nůž do těla oběti. To se stane dnes. Tělo mladíka zůstane na obětním

kameni, hlídané kněžkami, tak dlouho, až první pták klovne do nahého těla, první morlok okusí krev..." Morloky jsem znal, před jejich nechutnými zvyky, zbabělou a úskočnou povahou a drápy varují i u nás už malé děti. "...Pak tělo spálí na velké hranici a obětují ho tak podruhé, jiným bohům. Proto je hlavní knězka tak silná."

"A co jsi viděl dnes ve městě?"

"Nic zvláštního, jen Kolerovi lidé se motali kolem jeho hlavního sídla. Nenápadně jsem se vyptával dobrých známých, je spousta lidí, kteří ho nenávidí. Zjišťuje, kdo mu včera pobil tolik jeho lidí. Ale zabitím muže s čarovným amuletem a jeho zničením už nad námi nemá moc a tebe tu nikdo nezná."

Nasytil jsem se, poděkoval jsem Katece za jídlo a rozmýšlel, co dál.

"Prohlédnu si obětiště, jak jsem včera říkal. Docela by se mi zamlouvalo pracovat nějakou dobu na hradě jako královnin lovcí a chci vědět, jestli nehrozí nějaké nebezpečí ze strany kněžky. To můžu zjistit jen pozorováním a vyptáváním. Na vyptávání už není čas a tak aspoň musím zblízka vidět obětiště a chrám."

Ondarej a Kateka na sebe pohlédli. "Jestli potřebuješ pomoc, řekni si, jsme velkými dlužníky. Jestli se obejdeš bez nás, raději bychom pokračovali dál od Kolera a tohoto města. Chceme se podívat do Rolinu, to je menší město blízko hor. Doluje se tam ruda a vede tam průsmykem obchodní stezka, takže nebude nouze o práci. Budeme ti ale zavázáni a vzkážeš-li nám, přijdeme na pomoc."

S lítostí v hlase jsem usoudil: "Opravdu bych vás jen zbytečně zdržoval a vystavoval nebezpečí, bude lepší, když se rozloučíme. Rád se s vámi opět setkám."

Potřásl jsem si mohutně rukou s Ondarejem a jemně jsem políbil Kateku. Za těch pár chvil mi přirostli k srdci. Zářila z nich jakási čistota a rozum, což už není zase tak obvyklé. A kromě toho, Kateka měla nádherné vlasy. A nejen vlasy. Vzal jsem koně, kterého pro mne včera Ondarej odvedl, vyhoupl se do sedla, na kterém už byl sbalený můj veškerý majetek, a pobídl jsem koně ke klusu. Otočil jsem se za sourozenci a s obdivem sledoval, jak měď Katečiných vlasů září na slunci. Tenhle obrázek si zapamatuju.

Cestu k obětišti jsem si nechal vysvětlit už předtím a tak jsem jel najisto. Kůň běžel klidně a spokojeně a blížil se k chrámu za městem, kam za nějakou dobu potáhne procesí, aby ukojilo svou zvědavost a krvežíznivost. Chrám vypadal mohutně. Jeho zužující se stupně se sbíhaly k hlavní špičce s pozlacenou špičkou, která opravdu přitahovala pohled. O to víc, že přímo svou jemností a barvou svítila v záplavě ošklivé šedi a mohutných zdí. Bez špičky by chrám vypadal spíš jako pevnost, obtočená hrubě tesanými reliéfy hadů, ještěřů a různých oblud. Odbočil jsem z hlavní cesty na sotva znatelnou stezku mezi stromy, které byla vyšlapána zvěří. Prodíral jsem se stále houstnoucím houštím, až stezka zmizela a já musel sesednout z koně. Uvázal jsem ho ke stromu a snažil si zapamatovat místo, kde jsem ho nechal. Vzal jsem si pár drobností z brašny, lano a vrhací nůž, meč připevnil na záda, tmavou masť jsem si zamaloval obličej a vydal se k chrámu.

Došel jsem na úpatí vršku a začal šplhat. Využíval jsem keřů, prohlubní a stínů, abych nebyl spatřen, i když těžko asi někdo očekával, že se kdokoliv bude chtít dobrovolně přiblížit k chrámu. Chvilí jsem vyčkával a pozoroval okolí a pak jsem rychle přeběhl volné prostranství. U zdi jsem nezaváhal a využívaje sklonu a členitosti povrchu a svých zkušeností získaných v mnišském klášteře, stoupal jsem vzhůru. Přehoupl jsem se přes hřeben prvního stupně a přitiskl se k stěně druhého. Tentokrát jsem musel použít lano. Další stupeň končil velkými okny. Oknem jsem se dostal na galerii a splýváje se stíny v tmavých výklencích vpřed. Uprostřed stěny chrámu byl vchod hlídaný dvěma strážci. Neviděl jsem jim do obličejů, protože je měli zakryté kápí. Plížil jsem se opravdu neslyšně, ale strážce musely mít nadpřirozený sluch, protože zneklidněly a trhanými pohyby ožily. Obracely se sem a tam. Málem jsem vykřikl, když slabé světlo padlo do obličejů jednoho strážného. Zíraly na mne dvě oční bulvy, bez víček. Obnažené svaly byly potřhané a dírou ve tváři bylo vidět dásně. Hnisající svalovina, vypadané zuby, prázdný pohled. Vzpamatoval jsem se, vytrhl nůž a hodil. Zabořil se strážnému přesně do srdce, ale přesto ho nezastavil. Naštěstí byl strážný podstatně pomalejší než já a tak jsem stihl vytáhnout meč. Druhý strážný se pomalu obracel. Přiskočil jsem k prvnímu a snadno odrazil jeho ránu píkou. Sekl jsem ho do ruky, ale přes velkou sílu, kterou jsem do úderu vložil, byla rána mělká. Jako bych sekal do dřeva. Usekl jsem ratiště píky, ale ruka, z níž prosvítaly klouby, pevně svírala zbytek zbraně. Sekal jsem jako zběsilý a koutkem oka hlídal druhou stráž, která zatím postávala opodál. Paže mi začínala umdlávat, na těle mi vyvstával pot, ale ztěžl jsem si udržel vzpínající se pařáty od těla. Konečně opakované seky na krk zombie přesekly poslední šlachy. Tělo se rozpadlo na prach, hlava dopadla na zem a rozpadla se také. To už se na mne sápla druhá zombie. Podstoupil jsem druhý, ještě více vyčerpávající boj. Už jsem ale cíleně útočil na krk a tak nebyl naštěstí tak dlouhý. Ruce mi zmrtvěly a chvíli jsem se vydýchal. Měl jsem čekat, že chrám nebude hlídat obyčejná stráž a měl jsem se lépe připravit. Vyklepal jsem z jednoho pláště prach, přehodil ho přes sebe a v jeho záhybech ukryl meč. Ted' už se nenechám překvapit, řekl jsem si a vyňal lahvičku s mrtvou vodou, získanou v daleké Zorxtaně a umrtvující vše živé i nemrtvé. Přes dvě menší místnosti jsem se blížil ke středu stavby, jak jsem to odhadoval. Nahlédl jsem neslyšně do několika pootevřených dveří, prošel závěsem do jedné z místností, ale stále jsem nic nenacházel. Vyšel jsem na hlavní chodbu. Těsně mě minula jedna z kněžek, která nesla podnos se skleněným džbánem vína. Děkoval jsem v duchu svému amuletu, který mne chránil před prozrazením a tiše ji následoval. Vešla do těžkých dřevěných, kovem zdobených dveří na kterých nebylo kouska místa, aby nebyl pokryt příšernými výjevy s podzemními démony a roztrhanými těly. Po chvíli jsem nakoukl za ní. Sestupovala právě dolů z ochozu do velké kulaté místnosti. Tam, uprostřed, ležel na poduškách na velkém kulatém lůžku mladík. Nahý a lesknoucí se olejem. Ležel na zádech a patrně nevnímá okolí, protože knězka prošla těsně kolem něj a on se ani nepohnul. Knězka postavila džbán na malý stolek poblíž lůžka a odešla. Přitiskl jsem se k zábradlí a mezerou pozoroval, co se bude dít. Odkudsi se ozvala nepozemská hudba. Lahodila uchu, ale znělo v ní i cosi zlověstného. Dole se otevřely hlavní dveře a vešel chór kněžek, které se rozestoupily a se zdviženými rukama čekaly. Vešla hlavní knězka, nikdo jiný to nemohl být. Zapoměl jsem okamžitě na ranní dobrodružství a bez dechu, s tuhnoucím údem jsem hltal pohledy kněžčino nádherné tělo. Její ňadra byla božsky

krásná, její pas útlý a všechny údy čarovně tvarované. Zahalující, neforemný hábit kněžek byl v přímém protikladu s její jásavou nahotou, kterou lehký průhledný závoj přes ramena rozhodně nezakrýval. Mumlání motliteb zesílilo. Hudba dál opájela. Jako by mne přimrazil, nebyl jsem schopen pohybu a jen sílíci vzrušení, které mne zachvacovalo, mi dokazovalo, že ještě vnímám. Knězka přistoupila k mladíkovi. Namočila konečky prstů do džbánu a skropila ležící tělo. Obrátila se ke svým sestrám, vztáhla ruce a pohroužila se do motliteb. Jedna z kněžek došla ke stolku, nalila číši vína a nasypala do něj jakýsi prášek z malé kulaté krabičky. Vínem potom napojila bezvládného mladíka. Druhá knězka pozvedla jakési dva předměty a postupně je přiložila nejdřív z pravé a potom z levé strany k mladíkovu údu, který již patrně pod vlivem prášku trčel do výše. Potom oba předměty spojila na jedné straně a znovu obemkla úd. Zavírala obě poloviny k sobě a já podvědomě čekal jakot. Ale úd zmizel v předmětu a zase se objevil, celý, nepoškozený, trčící. Obě knězky poodstoupily od lůžka a čekaly, až hlavní knězka skončí s motlitbami.

Téměř nahá kráska stála jako socha a já znovu vrátil zrak k jejím křivkám. Vtom se nečekaně rychle pohnula, odhodila závoj a začala vířit sálem a tančit na stále se zesilující hudbu. Do místnosti se snesl fialový kouř. Knězky odhodily své hábity a připojily se k šilenému tanci. Jen ty dvě stály nehybně a byly jako dvě pevné skály, o které se rozrážely chuchvalce kouře. Díval jsem se na to divadlo a tiše úpěl. Tolik ženských těl a v tak dráždivém pohybu. Dým pomalu klesal a rozpíval se a vynořovaly se z něj postupně knězky. Hudba ustala. Knězky pozvedly své pláště a opět se zahalily, jen hlavní knězka zůstala stát. Převzala ten podivný předmět, políbila jej a vrátila. Knězky opustily místnost. Hlavní knězka se vrátila k lůžku, vystoupila na něj, strhla si trojúhelník látky, který kryl klín a pomalu si sedala, takže její mušle pohlcovala mladíkův úd. Měl jsem co dělat, abych se neprozradil. Knězka se nadzvedávala a opět klesala ve stále rychlejším tempu. Mladík poněkud procitl z mrákot, ale jeho pohyby, kterými vycházel knězce vstříc, byly malátné a prozrazovaly, že je pod vlivem kouzla. Knězka začínala sténat a ve zvyšující se rozkoši vyvolávat zaklínání. Konečně vykřikla a zhroutila se na mladíkovu tělo. Nastalo ticho. Bylo nasycené kouzlem a nebezpečím. Ozval se klapot bot. Přibližoval se. Očekával jsem s napětím, co se ještě stane. Přišla knězka, která předtím odnesla záhadný předmět a nesla jej na podnose. Kouřilo se z něj. Hlavní knězka se posadila, postavila a přehodila přes sebe plášť, který na ni čekal na druhé straně lůžka. Položila podnos na mladíkovu tělo a polila předmět vínem ze džbánu. V oblaku dýmu a páry jsem zahlédl tvář jakéhosi démona, který na pokyn knězky vjel do předmětu. Potom hlavní knězka předmět opět rozpojila a vyjmula z něj ... Zlatý úd, věrnou kopii mladíkovu údu! Dotkla se jím mladíka na dlaních a na chodidlech a odešla z místnosti.

Vrátily se knězky a začaly mladíka omývat. Nečekal jsem na nic a v nastálém hluku jsem se vrátil stejnou cestou, kterou jsem přišel. Stráže ještě nebyly vystřídané. To bylo mé štěstí, protože jsem měl jen málo času. Kůň už na mne čekal. Shodil jsem plášť, otřel si tvář a vracel se k hlavní cestě. Došel jsem k ní, právě když ji kráčel zvědavý dav z města. Zamíchal jsem se mezi ně, koně jsem vedl vedle sebe. Otevřelo se před námi úbočí, po kterém vedlo schodiště vzhůru k chrámu. Na prvním plošině stál kamenný stolec, strážný sochami bohů a osvětlený zapadajícím sluncem a pochodněmi kněžek. Uprostřed stolce ležel mladík, kterého jsem viděl v chrámu.

Dav se ztišil v posvátné bázni. Knězka v nádherném úboru vystoupila z chrámu a sešla schody až ke stolci. Pozvedla ruce a modlila se. Potom promluvila k čekajícím lidem.

"Přízeň bohů je nám nakloněna. Abychom ji udrželi, přineseme bohům oběť, tuto oběť! Hledte, abyste svou prací a svým životem nepřivolali hněv bohů, hledte, abyste jim dobře sloužili. Jejich přízeň posiluje moje kouzla a ta vás chrání před válkou, hladem a nemocemi. Buďte poslušní a a bude vám přáno!"

Přistoupila ke stolci, nasypala připravené byliny do plamene lampy, pozvedla obětní nůž a za neustálých motliteb a zaklínadel jím obkroužila pomalu mladíkovu tělo. Najednou pozdvihla hlas v ohromující výkřik a nůž prudce klesl. Dav zahučel. Jakoby ozvěnou sebou mladíkovu tělo zašubalo a mrtvě spočinulo na stolci.

Dav se začal rozestupovat. Od hradu přicházel královnin průvod. Královnu nesli čtyři svalovci v nosítkách. Zácionky zastíraly pohled dovnitř, ale královna je odhrnula a kynula svým poddaným. Sledoval jsem, jak se lidé tváří na svoji královnu, ale až na výjimky jsem nezaznamenal žádnou neúctu nebo nenávist. Královna vystoupila z nosítek, dorazivších k úpatí schodiště a doprovázena strážním oddílem vystoupila až ke stolci. Zdálo se mi, že se při pohledu na mrtvé tělo otřásla, ale to už se vítala s kněžkou, strážci ustoupili a odcházeli zpět. Dav si vzrušeně sděloval své dojmy a pomalu se rozcházel. Celý obřad trval necelou hodinu, ale za tu dobu jsem si stačil odpočinout natolik, abych vydržel ještě jednu návštěvu chrámu. Vyzkoušenou cestou jsem se vrátil do chrámu, překročil známé hromádky prachu a vplížil se zase na ochoz velké síně. Nepotkal jsem nikoho, asi ještě knězky dokončovaly různé obřady. Jejich trestuhodná nedbalost se mi zatraceně hodila. Kdyby už někdo zjistil, že stráž není na svém místě, byl by celý chrám vzhůru nohama. Naštěstí zombie není nutné střídat a tak jsem měl štěstí

na své straně. Nečekal jsem dlouho. Královna doprovázená kněžkou vkročila do uklizené místnosti. U čistého lůžka stál stolec přetékající vybranými lahůdkami a nápoji, jejichž vůni jakoby cítil až sem. Odněkud znovu zazněla hudba, obě ženy se posadily a rozprávějí, pustili se do večeře. Dával jsem velký pozor na všechny kněžčiny pohyby, ale stejně jsem málem propásl okamžik, kdy nasypala jedním obratným a nepostřehnutelným pohybem prášek do královniny číše. Usoudil jsem, že královna není ohrožena a s napětím sledoval, co se bude dít dál. Knězka usoudila, že prášek začal účinkovat, shodila zdobené obřadní roucho a jen v lehkém rouchu si přisedla blíže ke královně. Začala jí hladit s čím dál větší náruživostí a líbat na ruce, obličej a do vlasů. Postupně svlékala jednotlivé součásti královnina oděvu nepřerušujícím laskáním. Došlo mi to. Všechno. A tak už jsem jen vychutnával nádhernou podívanou, kdy se dvě krásné ženy laskají navzájem. Prášek zřejmě účinkoval na královnu jinak než na mladíka, protože ačkoliv byla určitě omámená, byla daleko aktivnější a její pohyby cílenější. Bylo to opravdové mučení moci jen z povzdálí sledovat, jak knězka odhaluje královninu hrud, mazlí se s jejími pěknými prsy, jazykem je obkružuje a rukama hněte celé tělo, nejdřív jemně a potom stále vášnivěji. Královna začala sténat a ani knězka, povzbuzená královninými šikovnými prsty nezůstala dlouho pozadu a jejich steny se mísily v kakofonii vášně. Vtom se světlo zachytilo na předmětu, který vyjmula knězka ze

zásuvky stolku. Pochopitelně. Model mladíkova údu. Odhalila královnin klín a dráždivě jej hladila zlatým údem. Královna zvrátila hlavu a ve stejném okamžiku rozrazil úd ústí její branky rozkoše a ponořil se do ní. To jsem si ale mohl jen domýšlet, protože jsem to ze svého místa nemohl vidět. Kněžčiny pohyby se zrychlovaly a v šílené extázi drtila prsty druhé ruky královnina ňadra, plenila je nevybíravě. Táhlý vzrušený výkřik, který se náhle vydral z královnina hrdla, předznamenal konec nádherné podívané a konec mých muk. Královna stále ještě omámená spočinula bezvládně na lůžku a zlatý odlitek našel nové útočiště v kněžčině klíně. Také její výkřik na sebe nenechal dlouho čekat a vše zmrtvělo. Pomalu jsem si zase začal uvědomovat hudbu a okolí. Jestli jsem vše pochopil, královna zapomene, jakým způsobem přišla v omámení k uspokojení a bude si spojovat lepší spánek a náladu po nějakou dobu spojovat s návštěvou chrámu a obětováním. Pak je mi už jasná její vzrůstající závislost na kněžce a také mě okamžitě napadl způsob, jak královnu z této závislosti vymanit. Při pohledu na její obnažené tělo jsem cítil velké vzrušení a tak jsem usoudil, že místo královnina lovčího by mohlo být pro mne hodně zajímavé.

Nebylo proč se tady zdržovat a tak jsem se vytratil z chrámu a vrátil se do města. Nejdříve jsem chtěl hledat nocleh, ale pak jsem si vzpomněl na lazebníkovu dceru a musel jsem se jen pousmát. Měl jsem najednou dost času, abych se navečeřel v nějaké hospodě.

Večeře byla výborná. Odložil jsem nůž a vidličku, polácal se po zaplněném břiše a douškem lahodného vína jsem vše zapil. Čekal jsem na další džbán a prohlížel si okolí. Nízkých začouzených trámů jsem si všiml hned při vstupu, ale s údivem jsem nyní sledoval vyřezané motivy a nápisy, které pokrývaly téměř celý povrch dvou trámů. Soused se ke mně obrátil: "Líbí se ti?"

"Kdo je sem vyryl?"

"Každý důležitý návštěvník je vyzván, aby doplnil nějaké prázdné místo. Přímě nad tebou je vyryta značka jednoho velkého bojovníka."

Povstal jsem, abych lépe viděl. Ozvalo se ostré vydechnutí. Hospoda ztichla. Přejel jsem očima celý výčep. Od jednoho z předních stolů na mne zíral jakýsi chlapík. Ne, nezíral na mne, ale na můj pás. S výkřikem vyskočil a pobídl své kumpány: "To je on, poznávám ten pás! Koler na něj vypsál odměnu!"

A byl jsem v průsvihu. Odstrčil jsem stůl přímo do cesty přiskočivšímu chlapíkovi. Zarazil se o něj a upadl. Ale další dva ho přeskočili a vrhli se ke mně. Odrazil jsem jejich útok. Kolem se lidé schovávali pod stoly, ale několik námořníků se chytilo příležitosti pořádně se porvat a vmísilo se do boje. Vzduch se najednou zaplnil výkřiky, kouřem z převrácených lamp a mezi mnou a Kolerovými lidmi se vytvořila hradba potácejících se, útočících těl. Zatím jsem se jen vyhýbal úderům a kryl se, ale teď to začínalo vypadat vážněji. Proti námořníkům se postavilo šest Kolerových ničemů a začali si všimnout i mně. Nedařilo se mi dostat se ke dveřím. Srazil jsem dotírajícího opilce, který se před chvilkou vzpamatoval a poslal ho znovu do říše snů. Po zemi se válely rozbité džbány, rozlévaly se louže vína i krve. Nic, co by se dalo použít jako pádná zbraň. V nízké místnosti se nedalo dost dobře útočit mečem a tak jsem se vrhl na nejbližšího Kolerova člověka a mohutnou ránou na citlivé místo jsem ho uspal. Navždy, pochopitelně. Před hospodou se najednou ozval dupot, dveře se rozlétly a dovnitř vtrhli vojáci s namířenými kušemi. Všichni se přestali rvát. Zaklel jsem. Proti takové přesile nemělo cenu se pokoušet bojovat. Dvojice vojáků spoutávaly rváče. Neurvale mnou smýkli, odbrojlili mne a svázali hrubým provazem ruce. Vyvěkli nás před hospodu a vedli ulicemi k městskému vězení. O nocleh jsem měl postaráno. Jinak, podstatně hůř než jsem si plánoval, ale střecha nad hlavou to byla.

III.

Vojáci z městské stráže nás vlekli ulicemi a jen pár opilců bylo svědkem mé potupy. Musel jsem jít, s rukama svázanými hrubým provazem, který se zařezával do zápěstí. Byl jsem si jist, že provaz mohu uvolnit, protože jsem při svazování použil starý trik, ale kolem bylo na můj vkus příliš mnoho vojáků s kušemi. Měl jsem smůlu, protože jak jsem se dozvěděl z kusých vět, které si naši strážci vyměňovali, zrovna procházeli kolem hostince, když zaslechli hluk rvačky. No a protože se ještě nezjistilo, kdo spáchal krveprolití před Kolerovým hostincem, byli navztekaní a uvítali možnost na někom si vztek vylít. Teď už byli spokojenější a tak jsem se snažil nezavdat jim příčinu k tomu, aby se znovu rozčilili. Pokoušel jsem se jen držet stranou od mých nepřátel a doufal, že je nenapadne vykřikovat mou vinu do světa. Pak bych se dostal do opravdových problémů. Protože ale ničemové chtěli moji hlavu získat sami a zřejmě znali, jak to tu ve rvačkách chodí, nepokusili se mne prozradit. Nechali se bez odporu vést. Usoudil jsem, že nás ráno pustí s nějakou pokutou a tak jsem jen přemýšlel nad způsobem, jak jim při propuštění za bílého dne utéct a dostat se ke svým zbraním, které nesl jeden z vojáků, a ke svému koni.

Dostali jsme se až k městské šatlavě. Spoutané nás pohodili na prohnitou slámu kobky a snad proto, že nestáli o další mrtvolu, uvěznili nás zvlášť. Měl jsem celou pro sebe a tak jsem toho využil a vymotal se z provazů. Promnul jsem si zápěstí, shrábl trochu slámy na kupku a pokusil se usnout. Jenže neustálé odkapávání vody a šmejdění krys mě dlouho nedovolilo usnout.

Ráno se ozvalo zařinčení řetězu na dveřích, zaskřípaly panty a ozbrojenec mi pokynul píkou, abych vylezl ven. Když spatřil mé volné ruce, zarazil se, ale když viděl, jak klidně se chovám, mávl rukou a s pocitem naprostého bezpečí v dobře zabezpečené šatlavě mě vedl k soudci. Obloustlý soudce seděl unaveně na stoličce, po jeho pravici stál kapitán městské stráže a po levici seděl zapisovatel. Přinutili mě kleknout na kolena před soudcem a znovu mi svázali ruce, ale jen volně. Přivedli Kolerovy ničemy. Také oni museli kleknout. Kapitán cosi šeptal soudci, ten si nás pozorně prohlédl, pokýval hlavou a pravil: "S takovou chátrou nebudeme dělat žádné cavyky. Rvali jste se, nikdo při tom nebyl zabít. To máte štěstí. Ale musíte zaplatit škodu hostinskému, soudní výlohy. Každý z Vás zaplatí pět zlatých. Nebudu zkoumat, kdo začal, kdo je vinen, ani proč jste vyvolali rvačku."

Velitel Kolerových lidí promluvil úlisným hlasem: "Vaše excelence, přijímáme trest a rádi zaplatíme škodu. Trochu jsme to přehnali."

Kdybych tu zrůdu včera neslyšel řvát, že mi mají oči vypíchat a zmrzačit, než mě přivedou ke Kolerovi, mohl bych si myslet, že se soudci omlouvá nějaký spořádaný občan.

Soudce ale nebyl hloupý a asi chlapíka znal, protože namítl: "Hurmasi, zmlkni! O trestu ještě nebyla řeč, zatím jsem jen rozhodl, že zaplatíte škodu. Trestem budou tři dni veřejných prací, jak je u nás zvykem." Pochopil jsem, že město je opravdu dobře spravováno a že lidé královnu asi opravdu mají rádi. Bylo mi pořád divné, že kromě přístavu není tak špinavé a zanedbané jako jiná města, která jsem znal. A teď vlastní rukou přispěju k tomu, aby bylo ještě čistější.

Nevadilo mi to, jen jsem se nechtěl dostat na dosah

Hurmasovi a jeho kumpánům. Musel bych je zabít a tím bych si určitě nepolepšil. Odvážil jsem se promluvit: "A po vykonání trestu? Mám v hostinci koně, jsem tu cizí, jen projíždím, Vaše excelence."

"O koně se neboj a zbraně ti vrátíme," odpověděl kapitán. Bylo vidět, že si s nějakou rvačkou hlavu nelámou, že jim stačilo, že si vojáci trochu spravili náladu.

Vyvedli nás před šatlavu do ostrého ranního slunečního svitu. Rozdělili nás do třech skupinek a každé přidělili dva strážné. Nevěděl jsem kam odvádějí zbylé ničemy, ale mne a mého vnuceného společníka dovedli na tržiště, které se jen hemžilo lidmi. Ukazovali si na nás, ale snažil jsem se skrčit a zároveň křivit tvář. Doufal jsem, že se budu moci ztratit a vrátit se pro koně dřív, než na mne budou Kolerovi lidé čekat. Zatímco jsme volně spoutanými rukama zametali prostranství, rozhlížel jsem se nenápadně kolem a čekal na příležitost. Proto jsem si také všiml jakéhosi pobudy, který se s kuší procházel kolem stánků na hlavní ulici. Něco vyhlížel. Sklonil jsem ještě víc hlavu mezi ramena, ale nespustil jsem ho z očí.

Ozval se rachot kol a volání. Na prostranství vjel zlacený kočár s královským znakem a doprovázející garda vytvořila kordon kolem. Královna zřejmě vyrazila do města, aby se pokochala jásáním spokojených obyvatel, kteří si ještě dobře pamatovali včerejší oslavy. Pobuda jakoby ožil a sunul se směrem k morovému slupu, který dominoval tržišti. Můj strážný se ohlédl za jakousi dívkou a já využil příležitosti. Vklouzl jsem do houstnoucího davu a ani se neohlížel.

Strážný něco volal, ale v rostoucím hluku kolem ho stejně nebylo daleko slyšet a tak jsem měl čas přervat provazy.

Rozhodl jsem se vypátrat, co má za lubem muž s kuší. Propletl jsem se davem a dostal se až na dosah morového slupu, Tady už bylo volněji. Pobuda zrovna lezl na podstavec a díval se směrem ke kočáru. Došlo mi, jak asi chce použít kuší. Protože nespustil oči z dvířek kočáru, nebylo těžké se mu dostat potichu za záda. Najednou se napřímil, nataženou kuší přiložil k rameni, ale v okamžiku vypuštění šipky jsem do něj vrazil a šipka minula právě vystupující královnu. Zabodla se do střechy kočáru. Garda strnula, ale v mžiku se rozjela mezi uskakující lidi a mířila přímo ke slupu. To už jsem ale svíral ničemu v drtícím sevření. Gardisté nás i s několika svědky přivedli před královnu. Uklonil jsem se.

"Tento muž, má paní zabránil, aby Vás šipka trefila." Vysoký gardista smýkl pobudou, který vyřeštěně zíral na meč, jehož hrot se mu opíral o hrdlo. "A to je útočník."

"Potrestáme ho podle zákona," pravila bledá královna, znatelně se chvějíc. "Odved'te ho a vyslechněte!"

Pak se obrátila ke mně: "Kdo jsi ty, jemuž jsem vděčná za svůj život?"

Znovu jsem se uklonil: "Má královno, jsem cizinec. Včera jsem se ucházel o místo v Tvém hradě, večer jsem byl v hostinci napaden a za rvačku jsem byl potrestán veřejnými pracemi. Právě tady jsem si všiml útočníka a ještě včas jsem stihl odvrátit střelu," snažil jsem se ve stručnosti vše vysvětlit.

"Svůj dík tedy vyjádřím tím, že ti prominu zbytek trestu a řeknu správci, aby ti našel dobré místo."

Poděkoval jsem královně. Nasedla do kočáru a vracela se na hrad, aby se vzpamatovala z útoku. Můj strážný, který si mne mezitím našel, vyslechl královnu a slíbil kapitánovi gardistů, že soudci vyřídí královnin vzkaz.

U hostince, kam mne doprovodil po soudcově rozhodnutí jeden ze strážných, jsem naštěstí marně vyhlížel Kolerovy ničemy. Hostinský zřejmě pomlčel o důvodu rvačky a já mohl bez překážek vyzvednout svého koně i své věci. Opustil jsem strážného a rychle zamířil k hradu, abych se co nejdříve dostal z dosahu nepřátel.

U brány na mne čekal jeden z gardistů, kteří mne viděli na tržišti, a dovedl mne ke správci. Chlapec ze stájí mi vzal koně a slíbil, že se o něj postará. Správce se na mne mračil: "Slyšel jsem už to hlavní, ale budeš mi muset vyprávět podrobnosti. Nemysli si, že naletím na nějaké spiknutí."

Vyprávěl jsem tedy správci podrobnosti o rvačce i mém zásahu na tržišti, ale nezmínil jsem se o důvodech, které k ní vedly.

"Dobře, budu ti věřit," rozhodl se správce. "Stejně mi ale něco tajíš. Až poznáš, že mi to můžeš říct, přijď. Zatím ti dám práci. Už jsme o ní mluvili. Nechci riskovat víc než je zdrávo a tak půjdeš do služby ke kněžně Seglii. Tam můžeš napáchat nejmenší škod."

Vzpomněl jsem si na náš předchozí rozhovor a pomyslel si, že jsem mohl dopadnout hůř. Určitě existovala spousta podřadnějších prací a na trvalejší zájem královny o mé pracovní zařazení jsem se nemohl spoléhat. Souhlasil jsem. Správce vstal ze své vyřezávané židle. Vydali jsme se ke kněžně. Komorná nás uvedla do přijímací komnaty a šla přivolat kněžnu. Čekali jsme a já se rozhlížel kolem. Byli jsme v místnosti zařízené bohatě, ale s pramalým vkusem. Přeplácaná výzdoba, spousta krajek a kudrlinek, plné stěny gobelínů s různými výjevy. S napětím jsem očekával svou budoucí paní. Jestli bude taky takhle přeplácaná, bude má služba těžká. Otevřely se dveře a kněžna vešla. Oddech! jsem si. Nebylo to tak hrozné a její voňavka, která mne zavalila, byla docela příjemná. Prohlížel jsem se navzájem. Já viděl stárnoucí ženu, jejíž rysy byly stále ještě docela půvabné, viděl jsem v jejích očích koketérii a smyslnost. Ona přejížděla pohledem mou mohutnou svalnatou postavu a zřejmě byla spokojena i s mým obličejem.

"Už jsem potřebovala nového komorníka a tenhle vypadá docela slibně. Doufám, že se osvědčí."

"Kněžno, budete-li mít jakoukoliv stížnost, potrestejte ho sama a věřte, že mému trestu neujde rovněž," pokývl hlavou správce.

"Dobrá, pane správce, děkuji ti."

Správce se poklonil a odešel. Osaměl jsem s kněžnou.

"Budeš mým osobním komorníkem a budeš se starat, aby mi nic nechybělo, rozumíš?"

"Vynasnažím se, má paní."

"Joan," ukázala na komornou, "ti dá nové šaty. Vykoupej se, najez se. Potom ti vysvětlí tvé základní povinnosti."

Ostatní ti vysvětlím sama. Odpoledne mne doprovodíš k hraběnce Petiové."

Mávnutím ruky nás propustila. Mlčky jsem se uklonil a odešel za komornou. Vykoupal jsem se v horké lázni. Vylézal jsem z koupele a komorná mi zrovna přinášela šaty. Přejela mne celého pohledem a byl jsem si jistý, že půjde zpravit kněžnu o tom, co sama při přijetí nemohla vidět. Pokud mne ovšem sama nesledovala nějakým kukátkem. Oblékl jsem se a vydal se hledat jídelnu pro služebnictvo. Kněžnin dům nebyl moc rozsáhlý a tak jsem ji snadno našel. Byl čas na oběd. Služebnictvo už sedělo rozesazeno kolem velkého dřevěného stolu a komorná mi ukázala mé místo. Všichni byli zřejmě zvyklí na časté střídání komorníků, protože se o mě ani nijak nezajímal. Jen jsme se seznámili a pak jsme se pustili do jídla. Během jídla jsem se vyptával komorné na své povinnosti, ale odkázala mne na pozdější dobu. Sotva jsme dojedli, odvedla mne do kněžniných komnat.

"Kněžna ještě obědvá, takže ti ukázu její komnaty." Procházeli jsme místnostmi a komorná vysvětlovala: "Tady je šatna. Budeš pomáhat kněžně při převlékání. Určitě už znáš, jak se ženské šaty rozepínají, to je u kněžny to nejdůležitější," zašklíbila se. "Budeš ji nosit víno a pamlsky, vodu na občerstvení a všechno, co si řekne. Také ji budeš doprovázet na návštěvy a plnit všechna její přání. Ostatní ti řekne sama."

Nepochyboval jsem o tom. Komorná mi ukázala, jak se šaty ukládají, provedla mne ložnicí a seznámila s kněžninými zvyklostmi. Bylo toho dost a já byl zvyklý spíš na boj, koňské sedlo, než na dámské komnaty vykládané vzácným dřevem, zdobené drahými látkami a obrazy. Ale věřil jsem, že ve službě u kněžny nebudu dlouho a najde se příležitost, jak získat důvěru správce, aby mi dal práci královnina lovčího.

Uplynuly asi dvě hodiny a komorná mne nechala oddechnout. Čekal jsem na kněžnu.

Přišla v dobré náladě, usmívala se a vyzval mne, abych jí šel pomoci s převlékáním na návštěvu.

Vešli jsme do šatny. Kněžna si vybírala šaty a poočku mne sledovala. Nakonec ukázala na jednu z modré jemné látky.

"Dnes si vezmu tyhle. Uvolni mi šaty." Přiblížila se ke mně a upřela na mne svůdný pohled. Nadechl jsem se jejího opojného parfému a zvolna vztáhl ruce k zapínání jejích šatů. Odhrnul jsem záplavu černých vlasů, povolil jsem tkanice a začal rozvazovat jejich klíčky.

"Máš jemné ruce, možná s tebou budu spokojena."

"Děkuji paní." Naštěstí jsem věděl, jak se chovat. Doufal jsem, že nic nezkazím.

Uvolnil jsem poslední klíčku a kněžna se zavinila ve snaze stáhnout těsné šaty. Docela to se mnou zamávalo. Věděla přesně, co na muže působí a když jsem pomáhal sloupnout látku z jejího těla, vzrušovalo mne to. Musela si toho být vědoma, protože zavrtěla zadečkem přímo v mém rozkroku.

Stále jsem se ovládal. Ale když přede mnou stála ve spodním prádle, musel jsem se držet ze všech sil. Věděl jsem, že první krok musí učinit ona. A stalo se. Zvedla mé ruce ke svým řadřům a slastným výdechem ocenila rozepnutí. Její velká řadra na mne zapůsobila. Promnula si je a rozkošnický se protáhla. Pak ke mně přistoupila a bez ostychu mi sáhla do napnutého rozkroku. "Vidím, že komorná měla pravdu," připomněla mi mé koupání. Zajela mi rukou pod košili a nehty škrábala mojí hrud'. Pak mne vyzvala: "Už víš, co je tvou další povinností?" Přisála se k mým rtům a já ji začal laskání oplácet. Servala ze mne kalhoty, vzala do ruky můj napřiměný úd. Bylo vidět, že jeho rozměry oceňuje. Neustával jsem v laskání jejích prsou a odvážil se pohladit i stehna vykukující z krajkoví. Lůžko, v normální šatně zbytečně, dostalo svůj význam. Povalila mne na něj a rukou vsunutou do rozepnuté košile projížděla porost na mé hrudi. Druhou svírala můj úd. Povolil jsem dlouhé spodní díl krajkového prádla a pohladil její nahý zadeček. Náš milostný duel začal nabývat na intenzitě. Osedlala si mne jako koně a vzpínala se, poskytujíc mi krásný výhled na její rozbourěná řadra. Mačkal jsem je, hladil, líbal, drásl nehty. Občas jsem podráždil i její klín, pohladil ramena a nezapomínal na boky. Její rozkoš se stupňovala až k šílenství. Začala vydávat táhlý zvuk, který předznamenal její vyvrcholení. Ani já jsem se neovládl a v okamžiku, kdy ze mne ochable sklouzla, potřásl jsem její nastavený obličej svou milostnou šířávou. Čekala to a bylo vidět, že se jí to líbí. I mně se to líbilo. Její zkušenost byla velká, větší než stopy, které zanechal věk na jejím stále pěkném a neochablém těle. Rozetřela si kapky po tváři.

"Jsem s tebou prozatím spokojena," pohladila mne po vlasech, "uvidíme večer. Teď dokončíme oblékání". Opláchla se v umyvadle, které stálo na stolku u zdi šatny. Pomohl jsem jí do šatů, stále ještě téměř nahý, s povlávající košilí. Pak jsem se také oblékl. Vyšli jsme ze šatny a po schodišti sestoupili do přízemí. Otevřel jsem své paní dveře, vyšli jsme ven.

Návštěva u hraběnky byla nudná, sotva mne kněžna ukázala hraběnce, odebraly se do komnat a já čekal v předpokojí. Sluha mi přinesl večeři, protože kněžna se zdržela. Najedl jsem se v rychlosti a čekal dál. Kněžna se rozloučila a vrátili jsme se do jejího domu vstříc noci.

Už jsem věděl, co bude mou povinností v noci a nijak jsem se nezdráhal. Tlumené osvětlení v ložnici rafinovaně potlačovalo vrásky a z kněžny dělalo bohyni smyslnosti. Tentokrát nikam nespěchala a vychutnávala pomaloučké dráždění, které jsem stále stupňoval. Pasivně přijímala mé pozornosti a soustředila se jen na své prožitky. Jemně pošukávala látkou, na které spočívalo její hebké tělo. Začala se slabounce třást a já věděl, že ji mám ve své moci. Oddaloval jsem a opět přibližoval své ruce, dotýkal se jí na všech místech. Můj jazyk zanechával vlhkou stopu na její pokožce. Třásla se stále víc a víc. Přitlačil jsem, až vyjekla v ohromeném údivu a začala se zmitat v nespoutané vášni. Zase se ozvalo známé sténání. Jeho tón se zvedal a najednou se zlomil. V tom okamžiku se mi kněžna zakousla do ramene a začala nehty do mé kůže. Pomalu ochabovala a její dech se zklidňoval. Byl jsem už tak vydrážděný, že stačilo pár vláčných pohybů její ruky a slabiny se mi stáhly v křeči vyvrcholení. Chvilí jsme klidně spočinuli, ale pak se kněžna zvedla, nechala se beze slova doobléci a pohybem ruky mne propustila do mého pokojíku, který sousedil s jejím. S myslí omámenou jsem vkročil za závěs oddělující místnosti, ale v mžiku jsem byl ve střehu. Něco nebylo v pořádku.

Můj amulet, který jsem měl ovázaný kolem krku sebou začal pošukávat. Cítil jsem přítomnost něčeho zlého, protože mé smysly byly vydrážděné na nejvyšší míru. Opatrně jsem se blížil ke své posteli. Pocit zla sílil. Začal jsem pomalu stahovat pokrývku. Najednou se vymrštilo cosi dlouhého pružného a omotalo mě hadí tělo. Stačil jsem zareagovat a hadovi se nepodařilo mne úplně

překvapit. Ani jeho železný stisk zatím nepřekonal mé svaly. Napjal jsem je a pomalu překonával hadův odpor. Jenže hadovi se podařilo pohlédnout mi do očí. Začaly se mi klížit, svaly začaly ochabovat.

Byl jsem pod vlivem hadího kouzla, kterým někdo posílil svou tajnou zbraň. Nevím, jak dlouho jsem odolával, smyčky hadího těla se začaly opět utahovat. Probralo mne zaječení. Kněžna vkročila do mého pokojíku a její zaječení mne probralo ze strnulosti. Potřásl jsem hlavou a vši silou začal znovu hada odvíjet. Jakmile jsem překonal vliv jeho kouzla, netrvalo dlouho a kroutil se mi v rukách. Nechtěl jsem ho zabít a tak jsem kopancem shodil svůj vak, až se z něj vysypaly mé věci. Stále jsem zápasil s hadem a nohou jsem rozdrtil krabičku s mastí. Kněžna s vytřeštěnými očima sledovala mé počínání. Hada jsem přitiskl k podlaze tak, aby se co nejvíc namočil v kouzelné masti. Jakmile jsem si byl jistý, s vypětím sil jsem ho hodil oknem na strom a nechal ho, aby se vrátil ke svému pánovi. Hmátl jsem po meči a pak už jsem se vyhoupl za ním a sledoval světélkující stopu hadího těla, kterou zviditelnila moje mast. Musel jsem spěchat, abych uviděl toho, kdo hada poslal. Had se prosmykl mezi stromy a zamířil dál do hloubi zámecké zahrady. Využil jsem všechnu svoji dovednost a tiše se plížil za ním. Tím jsem se ale zpozdl a také jsem musel dávat pozor, abych ve slabém světle měsíce nezakopl a nepříteli nepoplašil. V parku jsem se ještě nevyznal a jen pomalu jsem sledoval stopu hada. Propletl jsem se ostnatým křovím a obešel hromádku starého listí. Přeběhl jsem kolem zdi zámecké zahrady a zahlédl světlo, které držela čísi ruka. Připlížil jsem se a opatrně zaposlouchal.

"...nec by měl být mrtvý. Nechal jsem mu v posteli překvapení. Vyříd' Kolerovi, že může být klidný a že budu pokračovat podle plánu. O královnu se postarám. Příště už to vyjde."

Zaslechl jsem ještě šum křídel záhadného posla a pak už se neznámý věnoval svému kluzkému příteli. Nehodlal jsem dále otálet. Vyšklubl jsem meč, který mi celou cestu při plížení překážel, a vběhl na mýtinu ukrytou před cizími zraky. Had se otočil ke mně. Jedním zdařilým sekutím jsem oddělil jeho hlavu od těla a druhým zaútočil na nepřítel. Byl tak překvapený, že při mém útoku na hada ztuhl. Rychle jsem ho odzbrojil a přitlačil meč k jeho hrdlu. Podle oblečení to byl jeden z královských gardistů. Kdo ví, co ho přesvědčilo, aby zradil.

"Něco se zvrtilo, kamaráde," oznámil jsem mu. "Nenechám se zabít tak snadno. Rychle mi vysvětlí, jaký plán má Koler s královnou."

Gardista se vzpamatoval. Snažil se vyklouznout z mého sevření, ale hlídal jsem si jeho ruce a v okamžiku, kdy jimi pohnul, aby provedl nějaké kouzlo, sekl jsem dýkou, kterou jsem mu sebral, a jeho dva prsty se válely v prachu.

"Můžeme takhle ještě chvíli pokračovat," usmál jsem se na něj výhružně, "raději mi řekni, co víš." Byl to tuhý chlapík, musel jsem ještě jednou použít dýku a teprve, když už neměl další prst a ucho, zachvátil ho obyčejný strach.

"Koler chce ovládnout město! Chtěl zabít královnu a já jsem mu posílal zprávy o jejích plánech. Jenže se mu to už třikrát nepovedlo. Královnu asi chrání nějaké mocné kouzlo."

"Jaký je další plán?!"

"Koler chce podnítit vzporu šlechty, hodně šlechticů je nespokojeno, protože jejich děti i někteří z nich se stávají obětí. Jen spojením budou mít dost sil na poražení královny."

Pošimral jsem ho dýkou na krku.

"V severních lesích se skrývá obluda. Zabíla už spoustu lidí a Koler ji chce vylákat do královské zahrady. Jeho kouzelník mi dal kouzla proti tobě a Kolerovi dá kouzla pro přivolání obludy."

Gardista se zhroutil. Chvilí jsem přemýšlel a pak jsem mu čelo rozsekl ve znamení, které jako by po sobě zanechaly hadí zuby. Dýku jsem pohodil poblíž něj, meč oťel do jeho šatů a zasunul do pochvy. Nevěděl jsem, co počít s případnou mrtvolou aby na mne nepadlo podezření, a tak jsem ho nechal žít, i když jsem si uvědomoval, že mě to může přijít draho.

Vrátil jsem se do kněžnina domu. Kněžna ležela v mdlobách na zemi. Rychle jsem ji přenesl na její lůžko a odstranil všechny stopy po zápase. Nejvíce práce mi dalo setřít zbytky masti z podlahy. Naštěstí na vzduchu její kouzelný účinek rychle vyprchává a tak jsem se mohl spolehnout, že až se ráno kněžna probudí, nenajde žádné stopy. Pak bude snadné ji přesvědčit, že se jednalo o zlý sen. Ulehл jsem, založil ruce pod hlavu a přemýšlel o dalším postupu. Oči se mi zavřely a já usnul.

IV.

Probudil jsem se zalitý potem. Možná ve mně ještě doznívaly zbytky večerního vzrušení. Vstal jsem, umyl jsem se a vzal si čistý oděv z nepřeberných zásob mých předchůdců. Netrvalo dlouho a kněžna se probrala. Zavolala mne do své ložnice. Pátavě si mne prohlédla a když v mém výrazu nenašla nic zvláštního, upokojila se a začala si stěžovat: "Zdál se mi prostě příšerný sen, příšerný! Viděla jsem v něm hada, se kterým jsi zápasil přímo v tvém pokoji. No hrůza! Ten had byl tak silný a velký, nikdy jsem podobného neviděla! Jako živý byl ten sen."

"A jak to dopadlo, má paní?"

"Nevzpomínám si," zklamaně vzdechla kněžna, "jenom si pamatuji, jaké jsi měl v tom snu svaly. Máš takové i ve skutečnosti? Pojď ke mně."

Přistoupil jsem k lůžku a naklonil se ke kněžně. Netrpělivě mi rozšněrovala halenu a sesmekla mi ji z ramen. Zatnul jsem svaly na paži. Kněžna mne pohládila, zmáčkla a znovu přejížděla prsty podél celé mé paže. Začínaly se jí lesknout oči. Popotáhla mne za ruku, až jsem se převážil mezi nadýchané krajky pokrývek. Nedočkavě strhla svůj noční úbor a pokynula mi, abych se svlékl úplně. Zkušenou rukou mi hmátla do rozkroku a stejně jako s paží, pohrávala si nyní s mým tuhnoucím mužstvím. Ležel jsem na zádech stejně jako včera a stejně jako včera si mne dychtící kněžna osedlala.

Vlnila se a pohyby jejího vnitřního svalstva mne uváděly do extáze. Její vášni jsem prostě nestačil a v několika záskubech těla jsem do ní vychrlil vše. To ji ještě více rozdráždilo a během chvilky i ona sténala slasti. Chvilí jsem ještě dráždil nalité dvorce jejich bradavek, ale když se její dech zklidnil, odstrčila mou ruku a rázně vstala.

"Dnes se musím připravit na slyšení u královny. Zastupuji spolek dvorních dam a chci ji požádat o záštitu turnaje, který se touto dobou chystá každý rok. Myslím, že mi vyhoví, alespoň dosud tak často učinila. Budeš mne doprovázet. Do oběda máš volno, ale s každým odbitím velkého zvonu se hlas u komorné, jestli není něco potřeba zařídit."

Slibil jsem a rozhodl se zjistit co nejvíce o následcích včerejšího souboje. Zašel jsem za správcem.

"Jak se ti zamlouvá služba?"

"Nestěžuji si, myslím, že jsem už dělal daleko horší věci."

"Vidíš, zrovna dnes bych ti mohl nabídnout i jinou práci, ale ještě nevím, co jsi ve skutečnosti zač a i když jsi královně zachránil život, nemohu za tebe strčit ruku do ohně."

"O jakou práci by se jednalo, že je k ní potřeba tolik věrnosti?"

"Dnes v noci zmizel důstojník královniny gardy, večer ještě popíjel s kumpány, v noci vstal a odešel a už se nevrátil. Nezmizelo s ním nic cenného, takže je záhadou, kam se poděl. Ty v tom nemáš prsty?"

"Ale já..." zatvářil jsem se odmítavě.

"... no ano, je mi jasné, že první noc ve službě by tě kněžna toulat nenechala," zasmál se.

Ulevilo se mi, že nebudu muset tomuto sympatickému správci lhát.

"Snaž se a až se kněžně znelíbíš, možná najdeš místo v gardě," uzavřel rozhovor správce a vrátil se ke svým povinnostem.

Bylo zřejmé, že Kolerův špeh se bál prozrazení a raději sám odešel. Jenže to neznamená, že královnu nehlídá ještě další zrádce. Musím se ještě poohlédnout kolem. Zaběhl jsem za komornou, abych se ujistil, že mám čas. Nic se nedělo a tak jsem se po hradě vyptával sám. Zjistil jsem, že královna stále ještě nemá loviště, potvrdilo se, že její nálada je báječná a své sluhy neprohání jako ještě před nedávnem, vyslechl jsem spoustu klepů, drbů a pomluv. Bylo to jednoduché. Vždy jsem se dal do řeči s některou ze služek a komorných a má postava a vystupování udělaly své. Dívky se předháněly, která udělá větší dojem a tak mi brzy šla z jejich řečí hlava kolem. Dostal jsem tolik nevyslovených nabídek, že bych nevěděl za kterou dřív. Dostalo se mi i nabídky vyslovené, od různolící pomocnice z kuchyně, která se vůbec neupejpla a pozvala mne do své komůrky. Takových nabídek jsem dostal spoustu od holek v přístavech, ale to byla jejich práce. Musel jsem odmítnout a vysvětlit, že jsem nový komorník kněžny Seglie. Pochopila.

Prohlédl jsem si domy dvorních šlechticů. Královnin zámek byl od nich oddělen velkou zahradou, kterou jsem poznal včerejší noci. Domy šlechticů a dvořanů obklopovaly náměstí a vše obtáčela mohutná hradba se dvěma bránami. Tu hlavní jsem už znal, ale nevěděl jsem o malé zadní bráně přímo u královnina paláce. Chtěl jsem si ji prohlédnout, ale odbyl velký zvon a já se šel hlásit.

Komornou jsem našel v kněžnině ložnici, právě jí upravovala postel. Zabraná do práce mne neslyšela a tak jsem přišel potichu k ní a když se shýbala, plácl jsem ji přes zadek. Zaječela.

"Co si to dovoluješ," zakřičela ještě s hlavou v péřových pokrývkách. Otočila se : "Aha, to jsi ty. Co tě to napadlo? Hrozně jsem se lekla."

Asi ano, protože celá zrudla a hlasitě dýkala.

"Promiň, promiň," naoko jsem se omlouval s úsměvem. "Co mělo znamenat to Aha, to jsi ty? Já si můžu dovolovat?"

"Můžeš nemůžeš, prostě jsem se lekla. Co kdybys plácla já tebe?" Vrhla se ke mě a chtěla mě udeřit. Chytil jsem ji za ruce, zkroutil, přehnul přes koleno a znovu plácl.

"Takhle ?" zeptal jsem se.

"To už jsi ale vážně přehnal, budu křičet !" vyhrožovala, ale nešlo to brát vážně, protože jsem viděl, jak ji to rozparádilo. Hrud' se jí prudce dmula a oči jí svítily.

Provokoval jsem se jí : "Nikdo tě neuslyší, protože tě podržím, abys křičet nemohla."

Nadechla se, já po ní skočil a podržel ji rukou pusy. Kousla mne a vzpírala se, snažila se vyprostit. Upadli jsme na zem, převálili jsme se tak, že jsem ji tiskl pod sebe. Teď už hlasitě vzdychala. Bylo vidět, že se jí trocha násilí líbí. Zničehonic mne začala divoce líbat a několikrát mi sáhla do rozkroku. I na mne to převalování zapůsobilo a tak měla co nahmatat.

To ji úplně zničilo. Už se neovládala a rozepla mi kalhoty. Nezdřžoval jsem se svlékáním a vyhrnul jsem jí sukni. Spodní prádlo jsem jednoduše roztrhl, což u ní vyvolalo další záchvěv blížícího se vrcholu rozkoše. Oči měla v sloup a všechno pořádně prožívala. Zabořil jsem se mezi její stehna násilím a bez přestání se tlačil dál. Sotva jsem do ní vstoupil, začala se zmítat a tak jsem ji tlačil k podlaze a tvrdě dorážel. Stačilo pár pohybů a její zmítání se změnilo v divoké vlnobití. Měl jsem co dělat, abych ji pod sebou udržel. To jí ale dělalo dobře a tak dlouho trvalo, než mi zmrtvěla v náručí. Byl jsem už dost vydrážděný, ale komorná unavou téměř usínala. Ozval se malý zvon a já si uvědomil své povinnosti. Nerad jsem vstal, s potížením si oblékl kalhoty a umínil si, že musím brzy dojít uspokojení s jinou ženou. Chtěl jsem plesknout komornou přes tvář, aby se vzpamatovala, ale raději jsem došel pro trochu vodu a pocákal ji. Zamžikala, uvědomila si co se stalo a slabě povzdychla. "To jsme neměli. Jestli kněžna nebude s tebou spokojena, propustí tě."

"Myslím, že se nemusíš bát," pronesl jsem při vzpomínce na dlouhé dny v horském klášteře, kdy jsem se učil ovládat tělesné pochody a spíš náhodou objevil i možnost ovládání toho, co mnichové nechávali bez povšimnutí.

Upravili jsme se a pomohl jsem komorné dohnat zameškaný čas. Odbil velký zvon a ozvalo se svolávání na oběd. Čas zde plynul jinak, než jsem byl zvyklý. Na nic se nespěchalo, spousta času zůstávala nevyužita. Nedovedl jsem si takhle představit celý život. Uminil jsem si, že musím cvičit. Napadlo mne, že skvělá příležitost bude cvičení s královninou gardou. Zároveň se totiž budu moci dozvědět spoustu zajímavého a přiblížit se ke královně.

Po obědě jsem pomohl kněžně s oblékáním. Tentokrát se to obešlo bez přerušení, protože kněžna se soustředovala na svůj proslov. Každý rok se totiž konalo několik turnajů a plesů a šlechta se jich účastnila podle toho, kterému královna

věnovala pozornost. Takový měl nejvíc lesku a dlouho se o něm povídalo. Zpozorněl jsem, když kněžna vykládala o tom, že současně s turnajem pro rytíře a šlechtice se koná turnaj pro královské gardisty, městské strážníky a vojáky královské armády. Vítězové potom mají tu čest doprovázet panstvo na nejbližší lovecké výpravě. Dokončili jsme přípravy a vyrazili jsme. I přes těch pár kroků, které nás dělily od královnina paláce, nás čekal zdobený kočár s korunkou v erbu. Nasedli jsme, kočí švihl bičem.

V paláci jsme museli čekat, až skončí předchozí slyšení. Došla na nás řada. Držel jsem se pár kroků zpět, ale stále v dosahu kněžny, která doprovázena vyvoláváním ceremoniáře plula dlouhým sálem, na jehož konci stál na vyvýšeném stupni trůn. Zastavili jsme se. Klekl jsem na jedno koleno, jak jsem byl předem poučen, schýlil hlavu a čekal. Po úvodních zdvořilostech a pozdravech kněžna požádala o záštitu turnaje.

"Již jsem byla zpravena o tvé žádosti. V čem bude letošní turnaj zajímavý a lepší?" chtěla vědět královna.

"Ve městě se zastavili cestující muzikanti. Soudce říkal, že slyšel, že jsou velmi dobří. Využijeme jejich služeb pro turnaj a turnajový ples. Manželka starosty má nového kuchaře až z daleké Olmurie, bude vařit pro panstvo zvláštní chutná jídla. Cenu pro vítěze věnoval lord Dorovar je jí cenný štít. Proslýchá se, že se o něj zajímalo hodně rytířů, účast tedy bude hojná. Turnaj gardistů bude mít nová pravidla, takže bude rychlejší a zajímavější." Bylo vidět, že kněžna je pyšná na svou práci. Docela mne udivilo, jakou péči věnuje turnaji, když sám jsem ji poznal pouze coby rozdyčtější samičku. Připomnělo mi to, že by si člověk neměl dělat úsudek jen na základě několika setkání.

"To zní dobře. Co očekáváte ode mne?"

"Vaše výsosti, budeme spokojeni, budeteli se účastnit a předáti vítězům turnajů jejich ceny. Budou hrdi na to, že je získají přímo z vašich rukou."

"To mohu slíbit."

"Děkuji, Vaše výsosti," uklonila se kněžna.

Královna pokynula: "Slyšení je u konce."

Vstal jsem a napřímil se, abych pomohl kněžně vstát z křesla. Královna si mně všimla.

"Můj zachránce, že," usmála se.

Uklonil jsem se.

"Jsi spokojený s prací, kterou ti vybral správce? Máš nějaké přání?"

Váhal jsem.

"No?"

"Vaše výsosti, rád bych se zúčastnil turnaje gardistů a rád bych s nimi chodil cvičit, pokud i kněžna svolí," obrátil jsem se ke své paní."

"Jsem si jistá, že kněžna uvítá silného ochránce a dovolí ti cvičit. Turnaje se zúčastnit můžeš. Pro tentokrát uděláme výjimku, i když nejsi členem gardy. Přeji ti úspěch."

Poděkoval jsem, uklonil se. Doprovodil jsem kněžnu do jejího domu. Cestou kněžna kroutila hlavou: "Královna si tě nějak zapamatovala... No, pokud to nebude mít vliv na tvou výkonnost, cvič klidně s gardisty. Ale to ti povídám, nenech se zmrazit nebo potlouct. Hlavní je tvá služba u mě!"

Do večera se nic zvláštního nestalo, poletoval jsem kolem kněžny, běhal vyřizovat její vzkazy ohledně turnaje a plesu, takže jsem ani neměl čas myslet na dokončení toho, co jsem začal s komornou. Večer se ale přiblížil a kněžna čekala, že se jí budu věnovat. Myslím, že jsme překonali vše, co jsme dosud spolu prováděli. Konečně jsem došel uspokojení.

Kněžna usnula a já se vrátil do své komnaty.

Noc proběhla klidně a ráno mne zastihlo již oblečeného. Dneska se nebudu vyvalovat na lůžku a než se vzbudí kněžna, rozcvičím se s gardisty. Zaběhl jsem k zámku a prvním strážím jsem vysvětlil, co mne přivádí. Odvedly mne ke kapitánovi gardistů. Už o mně věděl a já zase žasl, jak hladce všechno funguje. Královna musí mít kolem sebe schopné lidi.

Na prvním nádvoří cvičili gardisté první cviky a kapitán mě zařadil mezi ně. Začal jsem protahovat tělo podle ostatních. Cviky byly podobné těm, jaké jsem znal, ale některé nebyly prováděny správně a některé chyběly úplně. Ještě než jsme se chopili připravených zbraní, docvičil jsem ještě rychle zbytek sestavy. Pak následovalo opakování výpadů mečem a píkou. Gardisty ještě čekalo střelení z luků a kuší, ale já se musel vrátit ke kněžně. Rozloučil jsem se s kapitánem.

"Pozoroval jsem tě při cvičení. Jsi poctivý, cvičil jsi dobře a usilovně. To se bohužel nedá říct o všech mých podřízených, i když se snažíme, aby jich bylo čím dál méně. Nechtěl bys vstoupit do gardy?"

"Asi ano, ale mám práci u kněžny. Stačí mi prozatím cvičení. Za nějakou dobu se uvidí. Děkuji."

"Nevadí, promluvím ještě se správcem."

Po cestě jsem přemýšlel, jak to zařídít, abych se mohl dostat do gardy. Nemohu polevit ve službě u kněžny, protože by si na mne stěžovala u správce a to by mi nepomohlo. Ke královně mě jen tak nepustí a stejně nevím, jestli by mé další žádosti vyhověla. Správce sám řekl, že si mne ještě musí prověřit. Už opláchnutý jsem vklouzl tiše pod kněžninu příkrývkou a jemně začal laskat její tělo. Spala dál, ale její tělo přijímalo laskání a reagovalo na něj. Kněžna ležela na boku zády ke mně a tak jsem přebíhal konečky prstů po její kůži. Jemně jsem třel její bohatá nadra a tiskl se svým probuzeným mužstvím k jejímu zadečku. Vyhrnul jsem jí pomalu noční košili. Zavrněla a já strnul v očekávání, že se probere. Nestalo se tak. Pokračoval jsem pomalu v laskání. Zajel jsem prstem do úžlabinky mezi sevřenými stehny. Masíroval jsem lehce její lasturku, až se mi na ruce objevila vlhkost. Přisunul jsem se ještě blíž a navedl svůj třící úd přímo na cíl. Kousek po kousku... dráždivě pomalu... jsem jej zasunul až po kořen. Kněžna stále spala, ale její spánek byl neklidný. Musel jsem ji působit vzrušující sen. Ležel jsem téměř nehybně a jen vlněním svalů a nepatrnými dotyky jsem kněžnu přiváděl blíž k vyvrcholení. Její neklid se zvyšoval s rostoucí rozkoší. Pořád ale ještě napůl spala. Cítil jsem zvěšující se stahy její lasturky. Kněžna najednou strnula v milostné křeči, zasténala a otevřela oči. Teprve teď si uvědomila, co se s ní děje. Vychutnala si to. Zavlnila se a já vyškubl svůj tepající úd a pokropil jí záda v ohromném výstřiku. Přitiskl jsem se k ní,

takže se štáva rozetřela mezi námi a slepila nás v jedno tělo. Když vzrušení opadlo, kněžna prohlásila : "Zažila jsem už hodně, ale tohle bylo poprvé, kdy jsem se milovala ve spánku."

Ani se mi nechtělo vstávat, ale nešlo zůstat celý den v posteli. I když kněžně by to určitě nevadilo. Ale i ona měla povinnosti a tak se po snídani vydala na setkání dvorních dam, které připravovaly turnaj. Doprovodil jsem ji i tam. Byla z toho samozřejmě spousta špitání a postranních pohledů, ale to se dalo čekat. Dámy řešily podrobnosti turnaje, jeho pravidel i zákulisí. Rozdělily si úkoly na dnešek a domluvily na další schůzce. Turnaj se měl konat už za deset dní a bylo potřeba připravit hodně jídla a pití, ubytování pro hosty, poslat posly s pozvánkami, zajistit hudbu, dostatek sloužících a spoustu dalších drobností, které mne vůbec nenapadly. Sloužící nám přinesli oběd a hned po sklizení nádob rozhovory pokračovaly. Dámy byly ve svém živlu. Předháněly se v nápadech, hádaly se a úplně zapoměly na moji přítomnost. Takže jsem se mimoděk doslechl i pár zajímavostí o předchozích turnajích. Dámy si vyprávěly o velkých bojovnících, připomínaly si pár nejhezčích zápasů. Do paměti jsem si uložil zejména popisy způsobu boje některých rytířů i důstojníků gardy. Určitě se budou hodit.

Den uplynul. Kněžnu jsem pomiloval náruživě a hned dvakrát, takže mi málem usínala v náruči.

Uběhlo dalších pár dní. Kněžna už nebyla tak dychtivá mých pozorností, ale já nevynechal žádnou příležitost k milování. Chodil jsem cvičit s gardisty, kde jsem si odbyl nováčkovský křest, kterým si mě chtěli vyzkoušet. Obstál jsem, aniž bych se musel nějak namáhat. Spráskal jsem dva provokatéry a ostatní uznali, že mezi ně patřím. Promluvil se mnou znovu kapitán o vstupu do gardy. Správce jsem nezahlédl. Na kraji zámeckého parku vyrostly pod rukama tesařů vyvýšené lavice pro panstvo, ohrazení pro kolbiště, stany, velká kuchyně a stoly. Připraveno bylo velké ohniště, všude rozvěšeny vlajky a zástavy. Na čestném místě vlála pochopitelně královna. Kněžna byla celá schvácená zařizováním a neměla příliš chuti k milování, ale přesvědčil jsem ji, takže svolila. Byl předvečer turnaje.

Ráno jsem se o kněžnu pranic nestaral a věnoval se důkladné kontrole své zbroje. Jako bych ji neprováděl již včera. Jenže nesmí se nechat nic náhodě. Jde mi o hodně a co nejlepšímu umístění v turnaji nesmí stát v cestě prasklá přezka. Při pár cvicích se mi rozproudila krev a do těla vjela síla a chuť do boje. Došel jsem k zápasišti. Už se tu hemžilo sloužícími, kteří pro své pány zajišťovali co nejlepší místa. Byli tu i gardisté, kteří se přihlásili k turnaji. Chvilku za mnou dorazili městští strážníci a vojáci z posádky ve městě. Proplétal jsem se narůstajícím mumrajem a prohlížel si soupeře. Vrazil do mne jeden z bohatě zdobených rytířů. Hněvivě se ke mně otočil: "Dávej pozor !" Nemělo cenu vyvolávat hádku se šlechticem. "Promiňte pane, obdivoval jsem vašeho koně."

"To mně nezajímá, máš koukat před sebe!"

"Odpusťte pane, už se to nestane."

"To věřím, protože bych ti nechal srazit hlavu!"

V duchu jsem si říkal, že bojovat proti němu musí být hračka, když se tak snadno nechá unést hněvem, kvůli takové maličkosti. Už jsem několik podobných prchlivců zabil. Musel jsem si stále připomínat, že jsem tu proto, abych se dostal do služby ke královně. A to by asi přes mrtvolu šlechticů dost dobře nešlo.

Začínali se sjíždět páni z hradu, z města, z celé země i hosté zdaleka. Jejich čas přijde až po obědě, teď budeme bojovat my, aby pánům dobře chutnalo a aby se pohledem na naše zápolení rozehráli pro vlastní boj. Fanfáry ohlášily příjezd královny. Všichni se utišili a královna za pozornosti všech došla ke svému místu, chráněnému ze tří stran dřevěnou konstrukcí. Zřejmě poučení z útoku na královnu. Herold po dlouhém proslovu začal vyvolávat jména účastníků prvního turnaje. Padlo i moje jméno. Postavili jsme se do řady a pronesli přísahu, že budeme zápasit čestně a z plných sil.

Královna nám pokynula a jasným hlasem popřála všem dobrou zábavu a pevnou ruku, vyhlásila cenu. Potom herold přečetl pravidla pro boj a oznámil jména první dvojice. My ostatní jsme ustoupili za hrazení.

Turnaj začal. Královna mávla bílým šátkem a dva gardisté vykročili proti sobě. Pánové začínají boj na koních a s dřevci, ale náš turnaj je pro pěší. Vítěz zápasu musel donutit soka, aby se vzdal, nebo ho musel odzbrojit, omráčit nebo i zabít. Ale to se nestávalo často. Gardisté kolem sebe kroužili a občas podnikli zkusmý výpad. Bylo vidět, že mají stejný výcvik a asi mezi nimi nebyl velký rozdíl. Diváci začali oba muže povzbuzovat. Výpady byly stále častější, až se už se nedaly jednotlivě rozeznat a muži naplno bojovali. Většinou meče zvonily o sebe, ale tu a tam se podařilo zasáhnout i zbroj. Nebyla to pevná rytířská zbroj a tak mnoho nevydržela. Gardistovi s modrým pruhem na přilbě se podařilo proniknout protivníkovou obranou. Náznak... Sek... Náznak... Znovu sek... Na rameni se objevila krev. Zasažený muž svíral svůj meč s menší jistotou. Pozvedl jej k obraně před dalším úderem, ale náraz mu meč vyrazil z ruky a špička útočnickova meče opsala další oblouk ... diváci strnuli... aby odhodila druhý meč z dosahu. Zraněný gardista naznačil, že se vzdává. Skončil první souboj.

V rostoucí vrstvě prachu se odehrával jeden zápas za druhým. Muži padali, vstávali, útočili a bránili se, tekla krev. I já jsem měl za sebou již dva souboje. Oba vítězné. V prvním jsem porazil městského strážníka, který neměl sílu mi vzdorovat. Ve druhém jsem bojoval s vojákem, který v předchozím souboji utrpěl zranění na pravé ruce, které jej vyčerpávalo a hlavně zpomalovalo. Já jsem měl zatím štěstí. Kromě několika přeseknutých kroužků na brnění jsem nepřišel k žádné újmě. Napil jsem se vody, otřel pot a vykročil znovu k bojišti. Čekal mě další zápas. Nastoupil proti mně gardista, jeden z těch dvou provokatérů, kteří mi znepřijemili cvičení hned na začátku a i později mi nedal pokoj a vždy si našel příležitost, jak mne potrápit. Nechával jsem si to líbit, pořád jsem měl před očima svůj cíl.

"Rione, pěstmi jsem tě nepřemohl, ale teď si tě vychutnám."

"Milý Horisi, snad nebude tak zle," popichoval jsem ho, zatímco jsme kroužili kolem sebe a čekali na signál.

"Zabiju tě, Rione. Od té doby, co jsi mně porazil, nechce o mně Marina ani slyšet. Někdo jí řekl, že mě zmlátil obyčejný sluha."

"Myslíš to vážně?"

"Zabiju tě."

Několik diváků u ohrazení to zaslechlo a šeptem to rozšířili dál, pak všichni ztichli. Horisova výzva mi vyhovovala.

Konečně nebudu muset snášet urážlivé poznámky. Nebyl jsem zvyklý poslouchat nadávky a nic proti tomu nedělat. Celou dobu jsem se musel ovládat. Teď mám svědky a omluvu. Dostal jsem chuť na krev. Ovládl mne chladný vztek. Přikývl jsem.

Oči se mu zúžily a přikrčil se ve stěhu. Jeho jistota varovala. Z dosavadních zápasů vyšel jako snadný vítěz. S mečem to opravdu uměl a moje převaha tělesné síly nemusela stačit. Ozval se signál a zároveň někdo mávl bílým šátkem. Asi. Nevnímal jsem to. Měl jsem před sebou nepřítele. Ne protivníka. Nepřítele. Díval jsem se mu do očí. Tam najdu všechny útoky a úskoky. Nemůžu se spoléhat na to, že bude bojovat čestně. Já musím. Kvůli divákům.

Zaútočil mohutným úderem šikmo shora. Uhnul jsem jen tolik, aby mne nezasáhl a sekl po jeho ruce. Stačil stáhnout úder a vykrýt se. Střídavě jsme zkoušeli prolomit obranu druhého. Nedařilo se mi, jak jsem si představoval. Byl opravdu dobrý. Ale ne tak dobrý jako já ... všiml jsem si malých nepřesností. Naše nohy vířily prach. Dupali jsme kolem sebe a naše meče se srážely. Od jednoho mého útoku mu stékala krev z drobného škrábance na noze, mně jeho meč nařízl bok na kraji zbroje. S každým pohybem mi zbroj drásala ránu. Bolelo to. Najednou odskočil, nohou kopl proti mně. Uvědomil jsem si to pozdě a tak mi zvednutý prach málem zaslepil oči. Horis zaútočil. Kryl jsem se jen instinktivně. Jeho rána se svezla po mém meči, ale špička jeho rozšklebila v mé druhé ruce dlouhou ránu, kterou se začala valit krev. Horis neustále dotíral, já ustupoval, abych získal čas, až zase pořádně uvidím. Musím to rychle skoncovat nebo zeslábnu a on mě zabije, uvědomil jsem si. Soustředil jsem se a začal znovu oplácet útoky. Rozhodl jsem se spolehnout na větší sílu a vedl jsem rány stále větší silou. Přestal jsem šermovat a začal jsem skutečně bojovat. Ani Horis neměl už tolik sil. Pohyboval jsem se jako stroj. Přivola jsem svůj vztek a vybijel jsem si ho v hrozných úderech. Zasypal jsem ho ranami, že se nezmohl na útok.

"Já zabiju tebe," zasípěl jsem.

Naše oči se znovu střetly. Nevím, co v nich viděl, ale uvěřil. To byl jeho konec. V sérii ran nepoznal, která je jen náznakem, pohnul mečem na obranu a odkryl tím krk. Změnil jsem směr úderu a smyčka, kterou špička opsala, se utáhla kolem Horise. Proseknutým krkem s krvavými bublinami unikal vzduch. Gardista chroptěl. Pustil meč a chytil se za hrdlo. Zbytečně. Po rukou mu tekla jasně červená krev. V pomalém pádu se zaklonil a mezi prsty mu vystříkl gejzír, který znamenal jeho smrt. Dopadl do prachu. Lidé kolem začali křičet. Diváci bouřili. A já stál, meč ve svěšené ruce a tup jsem zíral na zvětšující se louži krve. Odvedli mě za hrazení a ranhojič mi obvázal rány. Nechal jsem si obvazy důkladně utáhnout, protože mne čekaly ještě poslední dva zápasy. Odpočíval jsem. Mezitím ostatní tři dvojice, které zbyly, svedly své zápasy. Zbyli jsme čtyři. Jeden voják, jeden z důstojníků gardy, sám kapitán gardy a já. Čekal mne boj s vojákem.

Nastoupili jsme proti sobě. Bylo na něm vidět, že má respekt před někým, kdo před chvílí zabil. Možná měl i strach. Nebylo až zas tak těžké ho přinutit, aby se vzdal, jenže s mými ranami mi přidělal hodně starostí. Sotva jsem se držel únavou na nohou. Promáčkla zbroj, poničená přilbice, ztupený meč. A proti mně se za chvíli objeví kapitán gardistů, který porazil svého podřízeného. Ostatně, těžko si mohl dovolit s ním prohrát.

Tentokrát odmává poslední souboj sama královna. Naše výpady už nebyly tak rychlé jako na začátku, úhyby jako by trvaly věčně, pot štípal v odřeninách, prachem jsme se přímo brodili. Tloukli jsem do sebe, ale vždy, kdy jsem si myslel, že jsem našel skulinu v kapitánově obraně, objevil se tam jeho meč. Na poslední chvíli. Jeho zase muselo rozčílovat, že jsem uhýbal vždy jen o ten nepatrný kousek, který byl potřeba k tomu, aby mne nezasáhl. Bojovali jsme dlouho... zdálo se to být věčně. Nevnímal jsem pokřikování diváků, viděl jsem jen meč, meč a zase meč. Snažil jsem se dívat kapitánovi do očí, abych prohlédl včas jeho úmysly, ale jeho pohled mi téměř nic nenaznačil. Hlídal jsem tedy hrot meče, který už byl poznamenán mou krví. Ale neuhlídal jsem. Špatně jsem došlápl, noha se mi podlomila a já zaváhal. Kapitánův meč se blížil... najednou tak děsivě pomalu... ale s jasnou rozhodností mířil k cíli... Vnímal jsem jen v mlhách, zdálo se mi, že se mně to vlastně ani netýká. Kapitán mě ale nechtěl zranit a tak mi pouze vyrazil meč a vyzval, ať se vzdám. Vzdal jsem se.

Vzpamatoval jsem se až když mně znovu obvázáli, napojili a posadili ke stolu. Byla doba oběda. Hrála hudba a kolem se točily služičky s plnými mísami. Posadili mne vedle kapitána, takže jsme měli příležitost se víc poznat. Jako protivník byl nebezpečný, ale jako společník příjemný. Docela jsme si rozuměli. U dalších stolů hodovali rytíři a šlechtici. Nemohli se tak dobře najíst jako my, protože je boj teprve čekal. Neznal jsem téměř nikoho, jen jsem si pamatoval nadutce s zelenožlutým chocholem a poznal jsem i lorda X. Kapitán mne upozornil na mladého rytíře, který se choval daleko tišeji, než jeho spolustolovníci: "To je Aminor, královnin velký ctitel. Znali se od mala, ale její otec ji provdal za krále dříve než dospěla. On je dobrým bojovníkem a nadaným válečníkem. Má tu nejlepší výchovu a je skutečně dobrý. Jenže královna si ho od královny smrti nevšímá. Vlastně... ne od královny smrti, ale tak půl roku po ní se k němu úplně přestala znát. Všem zasvěceným je to divné."

"Zaslechl jsem, že královna má své vrtoly," nadhodil jsem.

"Někdy je s ní těžké pořízení. Nechce vidět, že ji hrozí nebezpečí. Přitom jsme už zachytili dva pokusy o její vraždu. A potřeby jsi ji prý zachránil ty. I tady mám rozmístěné své lidi, aby hlídali každé podezřelé šustnutí."

"Tušíte, kdo za tím stojí?"

"Zatím jen jsme zaslechl, že něco chystá Koler Queste, jenže našeho špeha odhalili a umučili. Od té doby už nemáme přesné zprávy, jen dohady. Ani nevíme, jestli to vymyslel sám nebo je s někým spojený."

Přemýšlel jsem, jestli mám kapitánovi prozradit, co jsem se dozvěděl od zmizelého gardisty, ale stejně to nebylo nic určitého a nechtěl jsem na sebe upozorňovat, že vím víc, než bych měl.

S kapitánem jsme se rozloučili, vracel se do služby. Já jsem jen tak seděl a sledoval přípravu na rytířský turnaj. To už jsem věděl, že královnu na honu budou doprovázet čtyři první z našeho turnaje a osm vítězů následujících zápasů. Splnil jsem část plánu. Druhá část plánu se mi bude plnit obtížněji, protože jsem začal cítit utrpěná zranění. Srážky rytířů jsem tedy sledoval jen napůl, napůl jsem spal. Ožil jsem jen, když mladý Aminor srazil do prachu onoho nadutce tak, že

zůstal omráčený ležet. V hlavním boji se vpoledvečer utkali lord Maleron a mladý Aminor. Koně se rozběhli proti sobě, soupeři nasadili dřevce. Lord zamířil na nesnadný cíl, na hlavu. U ostatních protivníků mu to díky velkým zkušenostem procházelo, ale mrštný Aminor dokázal uhnout a přitom udržet svůj dřevce ve směru a srazit jím lorda z koně. Královna vyhlásila vítězem rytířského turnaje Aminora, předala mu štít cenu pro vítěze a pozvala všechny vítěze na hon. Pak pokynula kněžně a ta pronesla pozvání na zítřejší ples. Ozvaly se poslední fanfáry a společnost se rozcházela. Celý obolavělý jsem vstal a dobelhal se do kněžnina domu. Komorná už čekala s lázní a vonnými mastmi a poskytla mi masáž. Hnětla zručně mé svaly a rozpouštěla alespoň část mé únavy. Obnovila obvazy, oblékla mě do čistého oděvu a téměř donesla na lůžko. Sotva jsem poděkoval a svět se mi v únavě propadl do tmy.

V.

Ples na počest vítězů jsem nestihl. Až po několika dnech jsem se zbavil únavy a konečně také přestalo cukat v mých ranách, které jsem si odnesl z turnaje. Celou dobu o mne pečovala komorná. Nakláněla se nad mojí postel velmi otevřeným výstřihem, ladnými pohyby si přihlazovala šaty k tělu a občas se mně jakoby náhodou dotkla. Musím říct, že pohled na její krásně vykroužený zadeček lákal a snad proto jsem se vzpamatoval rychle. Čtvrtý den jsem byl už natolik vydrážděný z jejího vyzývavého chování, že jsem neodolal a strhl ji k sobě na zmuchlané pokrývky. Dravě jsem ji popadl za paže, přitiskl ji ke k tělu, aby se nemohla bránit a zuřivě jsem plenil její rty. Lehce jsem ji kousal a sál, až stěžil popadala dech. Sjel jsem jazykem po tváři dolů, zahryzl se jemně do krku, povolil stisk a znovu špičkou jazyka sjížděl níž, až k úžlabině ňader. Zabořil jsem do ní nos a nadechl se vůně čistého ženského těla. Povolil jsem stisk rukou a prudce škubl za konce šněrování. Netrpělivě jsem rozvazoval klíčky, abych se dostal k oběma pokladům. Komorná se zatím činila v mém rozkroku. Ani jsem se nenadál a můj úd trčel z kalhot. Lomcovala s ním zuřivě, jako by ho chtěla utrhnout. Hnětl jsem její prsa, palci mmul nalité bradavky a střídavě i můj jazyk a mé zuby zanechávaly vlhké stopy na její nádherně hladké kůži. Přerývavě dýchala, vymanila se z mého sevření a rychle se zbavila i zbytků svého oblečení. Nemluvili jsme. Sáhla si do rozkroku a zvlhlou rukou mi přejela po tváři. Její vůně mne opájela. S roztaženými nohama obkročmo dosedla a rukou si můj úd zavedla do svého rozdyčtého lůna. Zvedala se a spouštěla a já mačkal a hladil celé její tělo. Boky se jí námahou neznatelně chvěly, ňadra se pnula mně vstříc, oči jí zářily. Stále se zvedala a spouštěla, chvíli vláčně a smyslně, chvíli zběsile a prudce. Potom začala vykřikovat. Její vrchol byl na dosah. Ještě zrychlila, ale v posledních okamžicích zadržovala výbuch pomalými, dlouhými pohyby, které ji ještě víc rozdražďovaly. Najednou se začala třást, a v mém klíně bylo najednou spousta její vláhy. Pomalu sesedla a pohybovala se tak, že svým rozbouřeným klínem značkovala svou cestu přes mé břicho, přes hrud, až k ústům. Pak zemdlela, ale já nelenil a začal v ní zvedat druhou vlnu rozkoše. Jazyk mi kmital tam a zpátky, krátkými údery jsem útočil a jemným lízáním dráždil. Začala se vzpamatoávat.

Najednou jsem se lekl. Kdosi pohladil mé mužství a čísi ústa se kolem něj sevřela. Kněžna vzhledla od své činnosti a řekla nám: "Zaslechla jsem výkřiky a musela jsem se jít podívat, co se děje. Mohlo mě to napadnout." Pak se opět sklonila k mému údu a dodala: "No tak, na co čekáte."

Nenechali jsme se vybízet. Vznešení z toho, že jsme byli přistiženi, bylo jako ty kouzelné masti berylských kouzelníků, které rodmýchají vášně na nejvyšší míru. Na mne působilo i vzrušení z milování se dvěma ženami najednou. Drtil jsem komorné ňadra a jazykem propátrával všechna místa její lasturky. Když jsem cítil, že dlouho nevydržím, soustředil jsem se na výstupek, jehož dráždění dělalo ženám tak dobře. V okamžiku, kdy jsem explodoval do kněžniných úst, sevřela komorná stehny v křeči mou hlavu. Sotva odeznělo největší vzrušení, vrhli jsme se oba na kněžnu. Svleci ji bylo dílem okamžiku. Naše jazyky se střídaly v jejím klíně, čtyři ruce bez přestání hladily její nabízející se tělo. Převalovali jsme se, měnili pozice a nenechali kněžnu vydechnout. Nemohla to vydržet dlouho. Za chvíli už se zavřenými očima vychutnávala svoje uspokojení.

Kněžna se na nás ani nezlobila, ale zakázala nám, aby se něco takového mezi mnou a komornou opakovalo. Další den už jsem byl na nohou a vypravil jsem se za kapitánem, abych se dozvěděl, co je nového. Zastihl jsem ho při výcviku.

"Dobrý den přeji, pane. Myslím, že zítra už se pokusím vrátit ke cvičení."

"Rád tě vidím, příteli. Musím ti něco vyřídit od královny. Jsi pozvaný na hon, který se bude konat příští týden."

Nezapomněl jsi na cenu pro čtyři vítěze?"

Nezapomněl jsem. Vždyť kvůli tomu jsem pokoušel štěstí na turnaji. Musím se přiblížit ke královně. "Jsem poctěn přízní, kterou mi královna věnuje. Honu se samozřejmě rád zúčastním."

"Dobrá. Něco ti řeknu." Kapitán ztišil hlas, rozhlédl se kolem a chytil mne kolem ramen. "Zatímco jsi se zotavoval, někdo podnikl další pokus zprovodit královnu ze světa. V jednom jejím nápoji byl jed. Dlouho jsme zjišťovali, kdo ho tam mohl dát, pár lidí jsme natahovali na skřípec, i když to jinak moc neděláme, ale dozvěděli jsme se zajímavé věci. Teprve ve spolupráci s naším čarodějem jsme zjistili, že jedna z komorných byla pod vlivem silného kouzla. Nevěděla ani, kdo ji očaroval, ale podle druhu kouzla náš čaroděj usuzuje na berylského čaroděje Moonooma, který pomáhá Kolerovi v jeho plánech. Chci, abys věděl všechno a měl oči i uši otevřené. I na honu bude královna v nebezpečí, protože nás tam bude málo a les je velký. Kromě toho se množí pověsti o nějaké příšeře, která trhá lidi. Ve městě našli našeho gardistu. Mrtvého. Ani nevím, jestli jsem ti říkal, že zmizel. Našli ho. Chyběly mu prsty na ruce, hlavu jako by měl rozsápanou obrovskými drápy, břicho měl plné červů a hniloby. Ošklivý pohled. Něco se chystá. Něco velkého. Královnina smrt by ale byla jen prvním stupínkem. Takže se rozhlížej a poslouchej. Potřebuji někoho, kdo ještě není tak známý jako moji gardisté nebo městská stráž."

"Na hradě se asi moc nového nedozvím, bylo by dobré propátrat město."

"Už jsem na to myslel. Domluvil jsem se se správcem. Po honu tě vezme z kněžniných služeb a budeš pracovat pro gardu. Práce pro kněžnu bude jen zástěrkou. Ale volna budeš mít, kolik budeš potřebovat."

"A kněžna?"

"Neřekneme jí vše, ale uvedeme dostatečně závažný důvod. Pochopí to. Je královnina horlivá příznivkyně. Královna jí pomohla z dluhů, které zbyly po kněžnině manželovi, a podporuje kněžnin ples a turnaj."

Připomněl jsem si, jak zapálená byla kněžna při přípravě obou slavností a uvěřil jsem.

"Dobře," pohlédl jsem zpřímá kapitánovi do očí, "zřejmě máte ve mne důvěru. Pokusím se jí nezklamat."

Kapitán se usmál: "Mám čich na lidi. Málokdy se pletu. Ale tobě věřím."

"Zatím budu špicovat uši tady na hradě."

"To udělej, před námi se má každý na pozoru, my už se toho moc nedozvíme. Jen to, co nám někdo donese a na to se nemůžeme moc spoléhat, protože to může být záměrně falešná zpráva. A jednej opatrně. Nevíme, kolik nepřátel tu na hradě ještě máme."

Mlčky jsem přikývl a vrátil se parkem ke kněžnině domu. Mezi křovisky se proplétali dva chlapci. Šermovali dřevěnými holemi. Chvilí jsem pozoroval jejich zápolení, zaujalo mne. Jejich pohyby nebyly dětsky hravé. Mladší zatlačil staršího ke stromu, ale pak udělal hloupou chybu a ztratil výhodu. Mrzutě vykřikl. Nevydržel jsem a zavolal na ně. Starší se mi zpřímá postavil. "Kdo jsi?"

"Pracuji pro kněžnu Seglii. Jmenuji se Rion. A kdo jste vy?"

"Jarys a Petrys. Naším otcem je lord Dorovar. Proč jsi na nás zavola?"

"Líbilo se mi vaše zápolení. Budou z vás velcí bojovníci. Chtěl jsem jen tvému bratrovi vysvětlit, kde udělal chybu."

Bylo by škoda, kdyby se naučil něco nesprávně."

"A ty umíš bojovat mečem? Ty nejsi komorník?"

"Jsem, ale jsou i komorníci, kteří umějí dobře bojovat mečem, protože nebyli vždycky komorníky."

"Porad' mi," ozval se mladší.

Věnoval jsem se chlapcům asi hodinu. Bylo vidět, že dychtí po zlepšení. Snažili se ze všech sil. Při tom jsem si s nimi povídal a snažil se upřesnit si obraz života na hradě. Docela jsme se spřátelili.

Vrátil jsem se ke kněžně. Zatím se po mně nesháněla. Opravdový komorník by měl méně volnosti, ale moje hlavní služba byla noční. Dnes už budu mít opět sílu. Naobědval jsem se. Pak přišla kněžna a vyzvala mne, abych ji šel pomoci s převlékáním. Chystala se do města. V duchu jsem zajásal, protože to byla dobrá příležitost, jak něco zjistit. A v uhlazeném komorníkovi nikdo nebude hledat drsného chlapíka, který před pár týdny přistál v tomto městě a stačil si už nadělat spoustu nepřátel.

Otevřela se hradní brána a s klapotem kopyt na dřevěném mostě jsme vyjeli z rozsáhlého hradu. Seděl jsem venku vzadu na lavici, obrácený zády ke směru cesty. Prohlížel jsem si znovu celý hrad. Mohutné hradby obtáčely malé vnitřní město, ve kterém bylo dost místa pro královnin zámek, domy dvořanů, budovu pro správce a jeho pomocníky, stáje i zámecký park se zahradou. Samotné zdi královnina zámku se daly ubránit před velkou přesilou, ale než by se nepřítel prokousal k nim, musel by překonat hradby hradu a důmyslně rozvržené ulice, které se daly snadno zatarasit a dobře bránit. Pokud jsem věděl, ve sklepeních zámku bylo několik studní a obrovské zásoby jídla. Odhadoval jsem, že existuje nějaká tajná chodba, která spojuje hrad s okolím. Určitě by bylo sebevraždou podniknout přímý útok. Jedině zrada by měla šanci na úspěch. Jenže za normálních podmínek by se vycvičená garda rychle zrádců zbavila. Snad jen zmátek po případné královnině smrti, nápor současně zevnitř a zvenčí, kouzla a jedy zároveň by mohly znamenat ohrožení. Jenže tohle všechnou určitě Koler Queste má v plánu. Bude potřeba zjistit, kdo jsou jeho spojenci a kdy přijde rozhodující útok na královnu. Dosavadní útoky jen matou a vytvářejí nejistotu. Musím se uvolnit ze služby u kněžny a vyzvídat ve městě. Nesmím se ovšem zapomenout vyhýbat Horisovi a jeho kumpánům, kteří mne už znají. Přiblížila se brána města. Strážní uvítali pozdravem kněžnu a propustili kočár dovnitř. Zatočili jsme se pár uličkami předměstí a pomalou jízdou se blížili k tržišti, které jsem už znal. Kočí přitáhl koním uzdy. Vyskočil jsem, abych pomohl kněžně vystoupit. Vzal jsem její koš na nákupy a o krok za ní ji doprovázel od stánku ke stánku. Všude bylo něco zajímavého k vidění - jemně tepané šperky, hedvábné šátky, drahá koření, ale i prosté ovoce, zapáchající ryby a obnošené boty. Snažil jsem se prohlédnout si nabídku zbrojířů, ale kněžna pospíchala ke krajkářce, kde si dlouho vybírala. Bylo to pro ni dobrodružství, nakupovat sama. Většinu nákupů obstarala komorná nebo kuchařky. V davu lidí jsem vyhlížel někoho známého. U bylinkářky jsem narazil do jakéhosi staříka. Otočil jsem se k němu s omluvou a poznal mastičkáře, který mi léčil bolavé rameno. Pamatoval si mne.

"Synku, jak se hojí tvé rameno?"

"Tvá mast byla dobrá, nepodařilo se mi mazat se každý večer, ale i tak jsem nedávno při turnaji neměl potíže. Teď si ještě ruka odpočine a slibuju, že budu užívat tvou mast lépe."

"To rád slyším, protože by bylo škoda nevyužít hojivou sílu bylinek, které v masti jsou. Právě tady nakupuji přísady. Maliela už mne zná a má pro mne vždy to nejlepší," usmál se bezzubě na bylinkářku. Ona se usmála na mne. Snažil jsem si ji zapamatovat, každá známost se může jednou hodit. Chvilí jsem klábosili, ale kněžna už přestala číchat k voňavkám, dala svůj nákup do koše a pokračovala dál. Rozloučil jsem se.

Jsem zvyklý běhat, bojovat, chodit dlouhé cesty, ale neustálé popocházení, zastavování, nepravidelný rytmus chůze a tvrdé dláždění si vybraly svou daň. Začaly mne bolet nohy a ani se mi nepodařilo něco zjistit. Jen jsem vycítil, že atmosféra není tak uvolněná jako byla, když jsem byl na tržišti naposledy. Zaslechl jsem pár útržků rozhovorů. Usoudil jsem z nich, že město sužuje Kolerova banda stále víc. Zřejmě chtějí vzbudit nespokojenost, která jim může jen pomoci. Lidé už se začínali ptát, na co mají městskou stráž a vojáky, když nedokáží zamezit řádění. Stačí pár provokatérů, aby obrátili hněv správným směrem, připomněli lidem, že neschopné vojáky platí z jejich daní a už tu může být docela velký problém. Docházel mi rozsah připravované události. Nestačilo by odstranit královnu a obsadit hrad. Je potřeba podpora lidí, aby v prvních nejistých dnech mohli noví vládci upevnit svou moc. Pak už si na všechny došlápnou.

Tomu se musí zamezit. Nepochyboval jsem, že kapitán gardistů je schopný muž a správce hradu se mi jevil jako člověk, který může vymyslet něco, co by zamezilo rozrůstání pověstí a nespokojenosti. Kněžna mne vytrhla z mého přemítání.

"Vrátíme se ke kočáru, uložíš nákup a půjdeme se navečeřet. Jsem pozvaná ke starostovi města. Jeho žena mi chce předvést nové jídlo, které se její kuchař naučil připravovat."

Udělalí jsme to jak řekla. U starostů jsem se usadil v místnosti pro služebnictvo a dostal dobré jídlo. Služební ale mlčeli jak zařezaní a tak jsem se nic nedozvěděl. Večer jsme se vrátili do hradu a já posloužil kněžně ještě jednou. Ani mě to moc netěšilo, protože jsem byl unavený. Za pár dní ale bude líp.

Další dny uplynuly v cvičení s gardisty, posluhování Seglii, učení Dorovarových chlapců a flirtování s děvčaty z kuchyně. Správce jsem ani nezahlédl.

Nastal den honu. Ráno jsem si mohl vyzvednout svého koně, oblékl jsem svou zbroj a vydal se za kapitánem. Už mne vyhlížel. Zkontroloval pohledem moji výbavu a podal mi pěkný luk a toulec plný šípů.

"Umíš s tím zacházet?"

"Docela slušně. Kdy vyrazíme?"

"Co nevidět. Za chvíli se k nám připojí královna s doprovodem a vítězové rytířského turnaje. Máme namířeno na sever. Je to nebezpečné, protože odtamtud přicházejí zprávy o nebezpečné příšeře, ale je tam nejlepší lovná oblast a královna projevila výslovné přání jet tím směrem."

Pozdravil jsem se srdečně s vojákem, se kterým jsem bojoval v předposledním boji i s důstojníkem gardy, který rovněž byl mezi vítězi.

Královnina družina se blížila. V pokleku jsem si prohlížel její doprovod. Aminora a lorda Malerona jsem už znal z rytířského turnaje. Další dva nejlepší rytíře jsem si pamatoval jen letmo. Několik gardistů bylo určeno ke královnině ochraně. Ale nepočítal jsem s další osobou. Hlavní knězka z chrámu, který jsem nedávno potají navštívil. To bylo skutečně překvapení. Na honu bych ji nečekal. Ale byla zřejmě dobře připravena. Měla zbraň a na pevném řetězu se vzpínala obludná šelma. Ještěže se něco podobného nepotulovalo chrámem, když jsem tam byl na výzvědách. Královna nás přivítala a pokynula kapitánovi. Ten zavelel k odjezdu. Uspořádali jsme se do tvaru s královnou uprostřed, vůz se zásobami a stany vzadu a projeli branou. Zaskřípěla ve vevřejích, když ji za námi zavírali a mne zamrazilo.

Sjížděli jsme cestou z návrší a putovali severní cestou. Jeli jsem zpočátku mlčky, ale pak se rozproudila zábava. Bavili jsme se o zbraních, o lovu. Povíдали si s námi i rytíři. Stále jsem se snažil zavést řeč na válečné střety, abych se dozvěděl, jak hodnotí situaci právě oni. Jestli někde nehrozí nebezpečí zvenčí. Ale na tohle téma se nikdo zvlášť bavit nechtěl a já chtěl být nenápadný. Pochopil jsem ale, že nebezpečí hrozí z jihozápadu, kde krajina neposkytuje takovou obranu jako hory na zbytku území nebo moře od východu. Bojovné království Berylů je pověstné čaroději, kteří se zabývají černou magií. Jejich král je dobrodružný hlupák, který by neváhal porušit příměří, kdyby cítil šanci.

Jeli jsme krokem dál, celé dopoledne a zastavili jsme k obědu na pěkném rozcestí, kde vyvěrala čistá voda v upravené studánce. Pro pocestné zde byly připraveny lavice z kmenů stromů. Královna prohlásila, že se jí nechce do hostince a že ráda pojí prostě. Dva sluhové, kteří ji doprovázeli, prostřeli na stůl zásoby jídla. Studené uzené maso, čerstvý chléb, různé ovoce a zelenina, k pití slabé víno. Královna i knězka, které se dosud drželi stranou, se přidali k našim hovorům. To se mi ještě nestalo, aby se královna chovala tak přirozeně. Zatím jsem se v jiných zemích setkával s tím, že i sebemenší rytíř se k obyčejným lidem choval pohrdlivě. Znovu jsem v duchu složil poklonu tomu, jak je království spravováno. Jen mi do hlavy nešly ty oběti, které knězka požaduje na šlechticích a měšťanstvu. To se mi nesrovnávalo s ostatními dojmy. Proto jsem se nenápadně přisunul blíž ke kněžce. Ucítil jsem její vůni. Zamávalo to se mnou. Rázem jsem si připomněl onu noc v chrámu, kdy jsem pohledy hltal její odhalenou postavu. Snažil jsem se zapomenout a poslouchat, co říká. Ale neměl jsem štěstí, bavila se úplně normálně. I to mi mělo něco říct, ale nevěděl jsem co. Přesto jsem dál pozorně sledoval kněžku a královnu. Proto jsem si také všiml jakéhosi záblesku v trávě a nenadálého pohybu. Zabrnělo mne varování mého amuletu. Strnul jsem v napětí. Pomalu jsem se zvedl a naklonil se za lavici. Stál jsem téměř kněžce za zády, když to přišlo. Jako blesk se mihlo po dřevu lesklé tenké tělo, ale já jsem švihl rukou a stejně jako v mládí s bratry chytil útočníka za krkem. Kroutil se hlavou proti mně a rozeklaný jazyk se mihal nebezpečně blízko ruky. Všichni vyskočili. Knězka zbledla. Pozvedl jsem hada.

"To je tanbu, je hodně jedovatý!" "Zab ho!" "Kde se tu vzal?" "Není tu ještě nějaký?"

Vytáhl jsem dýku a téměř nezatelným pohybem jsem usekl hadovi hlavu. V tom okamžiku jsem ale svíral v ruce ... nic. Výkřiky údivu nebraly konce. Sbalili jsme věci a zamklé se vydali na cestu. Kapitán se ke mně přitočil: "Tady skutečně nebývají, jsou to horší hadi. A to, že zmizel... musel být přivolán magií... ale jeho uštknutí by určitě bylo smrtelné." Přiznal jsem mu, že mne varoval můj amulet. Hada vyvolalo kouzlo a s jeho smrtí pomínulo. "Jde o to, jestli byl had určen nám, a komu z nás, nebo jestli jsme někoho předběhli."

"Radši budeme počítat s tím, že byl určen nám. Bud' královně, což je nejpravděpodobnější, nebo kněžce. I to je možné. Má přece jen vliv na královnu. Možná ji chtějí oslabit. Uvažuji o návratu."

Přiblížila se knězka. S novým zájmem si mne prohlížela. "Vděčím ti za svůj život. Chci se ti odměnit. Navštiv mne v chrámu a já tě obdaruji."

To už jsme z hlavních cesty odbočili na lesní cestu. Vůz s hlídkou jsme nechali poblíž cesty a vydali se hledat příhodnou paseku, kde bychom založili tábor. Našli jsme ji zanedlouho a tak sluhové s několika gardisty začali budovat tábor. My ostatní jsme se vydali do hloubi lesa. Drželi jsme pospolu a vždy, když jsme vyplašili nějaké zvíře, vyrazili jsme kupředu, abychom ho ulovili. Na událost u oběda nikdo nemyslel. Vítr svištěl kolem uší, štváná zvěř před námi, pár dobrých zásahů. I královně se podařilo skolit srnce. Sotva jsme zabránili kněžčině šelmě, aby se na srnce nevrhla. Jinak byla užitečná, protože na kněžčin pokyn nadháněla zvěř. Kapitán nás svolal rohem, protože se už připozdívalo. Gardisté se postarali u úlovek, vyvrhli ho na místě a zavěsili na koně. Mezi úlovky nechyběl ani vlk, několik srnců i menší zvířata. Vraceli jsme se k táboru. Tady pomohla knězka, která se soustředila a potom ukázala ten správný směr. Přiblížili jsme se k plápolajícímu ohni. Sluhové se ujali přípravy večere a za chvíli zavoněla pečeně. Ukusovali jsme

dobré maso a zapíjeli vínem i kořalkou. Noc už rozprostřela svá černá křídla a my se chystali spát. Určené hlídky měly na starost bezpečnost. Usnul jsem.

Vzbudil mne nejasný pocit nebezpečí. Popadl jsem svůj meč a strčil do vojáka, se kterým jsem sdílel stan. Okamžitě se vzbudil. Šeptem jsem ho vyzval, aby mne následoval. Vylezli jsme ven. Pár plamínek poskytovalo trochu potřebného světla. Přihodil jsem pár větví. Už se ale začalo rozednívat.

Ozval se strašný řev a mezi nás vpadla obrovská příšera. Máchla tlapou a strážný odletěl s rozervaným břichem stranou. Křik strážného gardisty zvýšil zmatek. Ze stanů se začali vymotávat spáči, jenže to už jsme odráželi tlapy příšery svými meči. Příšera byla podobná medvědu, ale daleko větší a trochu jinak stavěná. Už se k nám připojil kapitán, ale nevypadalo to, že bychom byli pro obludu vážným nebezpečím. Převyšovala mne o hodně a i při její váze se pohybovala hrozně mrštně. Doplatil na to můj společník ze stanu. Chvilka zaváhání a tlapa mu rozdrtila hlavu. Kapitánovi se ale v tu chvíli podařil dobrý zásah. Obludu to ale ještě víc rozzuřilo a vrhla se proti nám. Rozestoupili jsme se, ale příšera se otočila. Do boje se zapojili rytíři. Teď jsme měli mírnou převahu, protože obluda se nemohla rozhodnout, na koho zaútočí. Lord Maleron se neopatrně přiblížil. Obluda se k němu vrhla a sevřela ho do smrtícího sevření. Poslední výkřik Malerona pohltil zvuk praskajících kostí. V tu chvíli se na obludu vrhla kněžka šelma. Skočila jí na krk a drápy drásala kůži. Obluda sáhla na krk a šelmu doslova překousla. V poslední křeči ale šelma rozsekla příšeře oko. Měli jsme s Aminorem stejnou myšlenku. Přiskočili jsme z oslepené strany a sekli vši silou. Přesekl jsem zvířeti šlachy v podkolení a Aminorovi se podařilo zapíchnout meč pěkně hluboko do jejího těla. Vytrhnout ho nestačil. Obluda se zuřivě točila a vrhala se na všechny strany. Klopýtnutí se stalo osudným jednomu z rytířů. Příšera ho prostě zalehla. Ležel na zemi jako pošlapaná hadrová panenka a nehýbal se. Dotírali jsme ze všech stran. Aminor se chopil luku a ostřeloval příšeru, kdykoliv se naskytla šance. Šípů v těle přibývalo, únava zpomalovala nejen obludu, ale i nás. Další gardista přišel o ruku. Ale pak se Aminorovi podařil nádherný zásah do druhého oka obludy. Zbývalo už jen jedno. Kapitán otevřel ránu na krku, já ochromil tlapu. V posledním náporu jsme měli všichni štěstí, nikomu se nic nestalo, ale obluda přišla o zbytek svých sil. Poklesla na kolena. Přiskočil jsem zezadu a zabodl meč do oblasti ledvin. Znovu a znovu. Silné chvění zacloumalo obrovitým šupinatým tělem. Kapitán útočil na krk znovu a znovu. Aminor vystřílel poslední šípy. Obluda už ležela na zemi a dodělávala. Nechali jsme ji být a snažili se zvládnout chaos v táboře. Obvázali jsme rány, zastavili gardistovi krvácení z utržené ruky a pokoušeli se vzkřísit rozlámáného gardistu. Umřel nám v náručí. Světla už hodně přibýlo. Tiše jsme se postarali o potřebné, nechali stany i obludu ležet a naložili mrtvolu na vůz. Vydali jsme se na zpáteční cestu. Královna byla v šoku, kněžka měla silnější povahu, ale i ona mlčela. Ohlédli jsme se s kapitánem na místo, které přineslo tolik zlého a všichni jsme se vydali zpět na hrad.

VI.

Ráno nebylo vůbec veselé. Poslali pro mne kočár, abych se zúčastnil setkání se všemi, kdo byli na lovecké výpravě s královnou. Na všech bylo vidět vypětí předešlé noci, únava a snad i trochu hrůzy. Nikdo se neusmál. Královna se viditelně s námahou nadechla: "Pozvala jsem si vás všechny, abych Vám poděkovala za to, co jste včera udělali. Bylo to těžké a přišli jsme o své přátele. Zítřka jim vzdáme čest při pohřební slavnosti. Podrobnosti má na starosti správce hradu. A vy, protože jste dokázali zabít obludu, která sužovala lid v severní oblasti, dostanete odměnu. Lord Aminor se stává členem Královské rady, vážený rytíř Liolk rozšíří své panství. Mapu nových hranic přichystá správce ještě tento týden. Kapitán Molak bude pasován na rytíře a stane se také členem Královské rady. Tebe," obrátila se ke mně, "vezmu ze služby u kněžny Seglie a staneš se mým lovcem, protože spolu s Aminorem máš největší zásluhu na bezpečnosti severních lesů." Mé nadechnutí k odpovědi utřásla pohybem ruky. "Kapitáne, vás žádám, abyste se spolu se správcem postaral o práci a živobytí muži, který přišel o ruku. Druhému muži vyplatí správce velkou odměnu, podle jeho schopností ho povýšte. Postarejte se i o rodinu mrtvého gardisty." Odmělčela se.

Lord Aminor vstal, poklekl na kolena a pronesl své poděkování a pak už jsme následovali jeden za druhým se svými díky my. Hlavou se mi honilo to, co jsem nyní zaslechl. Lord Aminor bude mít nyní podstatně blíž ke královně. Kapitán, který je mi nakloněn, bude blíž rozhodování o bezpečnosti státu. Já získám své vytoužené místo a můžu tak ještě ledasčeho dosáhnout. Mé cvičení s gardisty mi zůstalo. Měl jsem jen divný pocit z kněžky, která si mne prohlížela se zvláštním zaujetím. Ale nebyl to pohled ženy.

Během týdne se věci urovnaly. Pohřeb byl slavný a smutný, korouhve vlály, řečníci řečnily a slunce pohládilo jekoby na rozloučenou svými paprsky truhly s mrtvými. Všichni jsme dostali své jmenování a tak jsme si zbalil své věci do rance a chystal se odejít od Seglie. Při večeři na rozloučenou jsme seděli naproti sobě u dlouhého stolu, jedli vybrané lahůdky a pili sladká vína. Odlesky svíce se míhaly na naleštěných nádobách, vůně se táhla komnatou jako kouzelný závoj. Vyprávěl jsem kněžně o výpravě. Bylo vidět, že mé povídání prožívá, jako by byla s námi. Očima visela na mých rtech a čekala na každé slovo. Pak mne vyzvala, abychom si sedli na pohovku. Bylo mi jasné, že dneska mne čeká velký výkon na rozloučenou. Kněžna se ke mně naklonila a svá prsa, která jsem tak často laskal, nabídla mým rtům. Vlhkou špičkou jazyka jsem kreslil na její pokožku obrazce, které neměly žádný smysl. Uchopila mou hlavu do dlaní a přitáhla k sobě. Dívala se mi do očí a ...

Vzbudil jsem se celý rozlámáný až k poledni a po obědě odešel do královnina zámku. Kněžnu už jsem nespatriil. Čekal na mne sám kapitán. "Koukám, že máš za sebou nějaký zápas," utrousil posměšně.

"Správce bude muset shánět dalšího komorníka pro Seglii. Ale teď to bez něj kněžna pár dní vydrží."

"No jen abys to vydržel ty."

"Nevydržím, ale myslím, že to nebude takový problém. Už když jsem šel sem, služby na nádvoří se za mnou otáčely."

"Nediv se, máš teď pověst zdatného bojovníka a o službě u Seglie si už většina ví své. Krot' se ale, protože nevíš, k jaké nemoci můžeš přijít. Je to tady sice bezpečnější než ve městě, ale co si budeme povídat."

Kapitán mi ukázal moji komůrku a odešel. Uložil jsem svoji zbroj a šatstvo, udělal pár základních opatření proti

nezvaným návštěvám a vrátil se za ním. Právě probíhal výcvik nováčků, kteří přišli náhradou za ztracené gardisty. Jeden rozčepýřený mladík se mi zvlášť líbil. Cvičil s houževnatou zarputilostí a jeho pohyby byly plynulé a přesné. Ukázal jsem na něj a řekl kapitánovi. "Vypadá, jako že by z něj mohl být výborný bojovník."

"Už jsem si ho všiml. Garda má sice výcvik podstatně lepší než vojáci nebo strážé ve městě, ale chci udělat ještě jeden krok. Vycvičit skupinku vybraných gardistů a zasvětit je do problému, protože jen tak si budou moci všimnout věcí, které by jim jinak ušly. A tenhle mladík k tomu má dobré předpoklady. Mám samozřejmě vybrané i čtyři veterány a dva mladší gardisty. Chci se jim věnovat sám a tebe chci požádat, abys jim své zkušenosti předával také."

"Ale co královna?"

"Lovit se zase tak často nejezdí a tak budeš mít spoustu času. Až budeš připravovat nějaký hon, samozřejmě zase pomůžeme my tobě."

"Zní to zajímavě. Dobrá."

Plácli jsme si a začali domlouvat podrobnosti výcvikového plánu. Rozohnili jsme se a při sporu o jeden chvat jsme tak dlouho přesvědčovali jeden druhého o správnosti svého postupu, až jsme to začali zkoušet spolu. Vojáci dostali pohov a pozorovali náš zápas. Bez domluvy jsme vynechali všechny údery a pokoušeli se toho druhého znehybnit. Převalili jsme se po zemi, vstali a zase se do sebe pustili. Kapitánova noha se zaklesla za mou a otočením se současným tahem za paži se kapitán pokusil mne svalit na zem. Jenže jsem jeho záměr vytušil a přetáhl jsem pád do převalení s neustálým sevřením kapitánova trupu. Stáhl jsem ho s sebou a vzepřel se proti jeho kleštím. Využil jsem jeho soustředění na vynaložení síly a získal lepší oporu pro ruce. Pak už jsem se nadzvedl, přetočil a kapitán rázem ležel pode mnou. Jednu ruku jsem blokoval, druhá byla zkroucená pod tělem. Nohy měl rozhozené a znehybněné mou váhou. Druhou ruku jsem měl volnou a držel jsem ho za vlasy.

"Vzdej to!"

Povolil napětí. Pustil jsem ho, vstali jsme a začali se oprašovat. Vojáci zatleskali.

"Musím uznat, že v boji zblízka na tebe nestačím. Ale tím lépe pro výcvik. Vojáci," obrátil se k okolostojícím gardistům, "nový královnin lovčí vám bude předávat některé své zkušenosti. Vypracujeme spolu plán a vy můžete zatím přemýšlet, jestli Vaše dosavadní úsilí bylo opravdové a jestli jste trochu nezlenivěli. Vyberu mezi Vámi skupinu, která dostane opravdu tvrdě zabrat. Královna má nepřátele a my ji musíme chránit ještě lépe než dosud. Vybraní vojáci budou mít stejné povinnosti jako ostatní, ale cvičit budou někdy zvlášť. Dostanou příplatek, samozřejmě. Musí ale souhlasit s výběrem, protože nejsem zvědavý na někoho, kdo má radši pohodlí normální služby. Jasně?"

"Jansnééé!" zaznělo ze všech hrdel.

"Rozchod!"

Vrátili jsme se k plánování. Kapitán mi ukázal vybrané gardisty. Musel jsem souhlasit s jeho výběrem. Muži vypadali jako ostřílení bojovníci. V plánování a výcviku uteklo odpoledne a přiblížil se večer.

"Zítra se mám hlásit u královny."

"Dobře, takže spolu znovu probereme události. Třeba na něco přijdeme."

"Co nového ve městě? Co Koler Queste," zeptal jsem se.

"Nedává o sobě vědět, aspoň přímo ne. O to víc ale městem běhají fámy. Lidi jsou příšerně hloupí a to se nezmění. Byl jsem ve spoustě zemí a viděl, jak žijí lidé jinde. Jenže člověk je pořád nespokojený a tak se lidi nechají snadno namluvit, že se mají špatně a že by se mohli pod jiným vládcem mít líp. Vůbec si neuvědomí, že to nemusí a v našem případě ani není pravda. A už vůbec si nevzpomenou, že každá násilná změna s sebou přinese smrt, zkázu a spoustu nespravedlnosti, bez ohledu na to, jak dobrý pán je ten, který se pokouší získat moc."

"Co jsem zažil já při svých cestách a co jsem viděl tady, se vůbec nedá srovnávat. Neříkám, že se mi líbí všechno, ale myslím, že lidi tady nemají důvod k nespokojenosti. Ale je pravda, že se lehko nechají zmást trochou magie, trochou plamenných řečí a trochou problémů s pořádkem."

"A v tom je Koler přeborník. Jen ta magie mě mate. Kouzelníka sice má, ale ten umí jen pár zaklínadel a triků. Musel se s někým spojit. S někým mocným. Anebo..."

"...ho někdo najal. Přece Koler sám od sebe nemohl věřit v úspěch povstání. Být hlavou tlupy ovládající hlavní město království, to přece je samo o sobě dost důležité postavení. A peníze mu určitě nechybí. Přece by se nepouštěl do takového hazardu."

"Asi ne, protože město ovládá už dlouho a těsně po smrti krále měl daleko větší příležitost než teď. Lidé byli nespokojení, království bylo na zhroutení. To královna a její rada dosáhli toho, co vidíš dnes. Jenže změny jdou pomalu a ledacos se ještě nepodařilo. A na tom staví Koler své plány."

"Co mi s tím můžeme udělat?"

"Moc ne. Za prvé. To co děláme, to znamená dávat pozor. Za druhé. Pokusit se získat zprávy přímo z Kolerovy tlupy. Za třetí. Vyprovokovat Kolera k něčemu nepředloženému v době, kdy ještě není úplně připraven. Doufám, že ještě připraven není. Za čtvrté. Spojit se s kněžkou a vyžádat si její pomoc."

"Pokud není tím, kdo Kolera najal."

"To ne, to by nesouhlasilo s útokem horského hada. A knězka může královnu zabít, kdy si vzpomene."

"My ale nevíme, jestli to byl útok na kněžku. Taky to mohl být čin, který nesouvisel s celou záležitostí. A královnina smrt musí být jasná a z rukou někoho cizího."

"Přemýšlením ale budeme jen ztrácet čas. Možná můžeme spojit dva pokusy v jeden. Pokud knězka stojí za celou záležitostí, vyprovokujeme ji. Spíš ale ne, protože mne teď napadá, že stejně jako Koler ví, co je pro něj nejlepší, těžko může knězka být nespokojená se svojí úlohou v životě království. Zasedá v radě, má přímý přístup ke královně, majetek, moc, oběti. Co nemá?"

"Nevím. Ale může se chtít stát ještě mocnější čarodějnici a ovládnout větší území, ostatní čaroděje, může chtít víc

obětí."

"Když jsme u těch obětí... Kdo byl ten mladík obětovaný před nedávnem?"

"Nemusíš ho litovat. Byl to pěkný prevít. Znášilil dceru jednoho měšťana a když ho zatýkali, zabil tři strážce. Jeho otec se za něj styděl. Nedokázal ho vychovat. Mladík byl dva roky v MXXXorloku a pochytil tamní chování. Byl zpupný, krutý a přitom zbabělý. Dalo by se říct, že si to zasloužil."

"A další?"

"Jedna šilená dcera někoho z měšťanů, dva mladíci, kteří holdovali černé magii, jeden zmračený syn lorda Orinona. Taky pár lupičů. Kolerův předchůdce, místostarosta města, několik šlechticů z venkova. Další si nepamatuji. Jo, vlastně ještě špeh z MorloXXXu a nejvyhlášenější prodejní holka z přístavu, za kterou prý chodili mladíci z nejlepších rodin. Bylo jich hodně, každý rok aspoň čtyři nebo pět, ale nepamatuji se."

"Dobře. Jen si dělám obrázek, kdo by se mohl královně a kněžce mstít. A jak to vypadá, nenávisť nemůže mít tolik lidí, na kolik to vypadá podle řečí, které jsem zaslechl ve městě."

"Tudy asi cesta nevede."

"Ale je to jedna ze záminek pro burcování nespokojených šlechticů."

"Za krále měli někteří větší pravomoce a asi si nezvyklí, že najednou zodpovídají za své činy."

"No jo, ale co teď uděláme?"

Vyhlédl jsem do soumraku. "Půjdeme do města na večeri, popijeme a najdeme si nějaké holky."

"Služba mi skončila, proč ne. Ale vezmeme ještě pár chlapců a zajdeme do Kolerova hlavního stanu. A cestou se ještě stavíme u strážce, aby dávala pozor kolem toho podniku. Můžeme tak zkusit nějakou tu provokaci."

Skočil jsem se převléci, ozbrojil jsem se mečem a po malém zamyšlení vzal i váček s pár amulety a kouzly. Chvilku jsem počkal na kapitána se třemi veterány. Vyvedli jsme koně a projeli branou. Ujeli jsme kousek po svau od hradu a zaslechli ještě zaskřípění zavírané brány. Po chvíli jsme ujeli dost velkou vzdálenost a kapitán zaskvětil gardisty do plánu trochu vypovokovat Kolera nebo spíš jeho lidi. Gardistům zaskvětily oči. Vědět, kdo je váš nepřítel a nemoci na něj kvůli zákonům, které on sám nedodrжуje, je rozčilující a tak uvítali příležitost.

Mělo mě to napadnout. Přijeli jsme k zábavnímu hostinci, který byl mým druhým zastavením po příjezdu sem. Tady jsem potkla Kateku a Ondareje, tady jsem se seznámil s Ohalinou. Začal jsem se těšit. Rychle jsem kapitánovi vysvětlil, kdy jsem tady byl a co se stalo.

"Tak to jsi byl ty! Vím jen, že Koler tenkrát strašně zuřil. To se ale koneckonců hodí. Teď půjdeme dovnitř tři, po nějaké době vejdi ty a za tebou ještě ty Marku," obrátil se na posledního gardistu. "Nepatříme k sobě. Nemohou znát každého gardistu. Ale ty, Rione si dávej ztracený pozor."

Rozloučili jsme se. Potuloval jsem se chvíli po ulicích, odmítal nabídky holek a čekal až uplyne dostatečně dlouhá doba. Usoudil jsem, že vzrušení po příchodu kapitána gardistů už muselo opadnout a tak jsem se vrátil. Uvázal jsem koně vedle koní gardistů, jen volně, aby se dalo rychle ujet. U vchodu stál neznámý muž. Vzpomněl jsem si na Ondareje. Vešel jsem. Nic se nezměnilo, jen obličej u pultu byly jiné než tenkrát. Chyběl i hostinský, který mi minule naléval. Ten by mě asi poznal. Měl jsem štěstí, ale neustále jsem byl v napětí, jestli někdo nevykřikne a nesesype se na mne horda Kolerových ničemů. Hudebníci hráli, květinářka tady dneska chyběla. Kapitána jsem zahlédl v rohu i s jeho gardisty. A s povědomým tlouštíkem. No jasně. Koler osobně poutá kapitánovu ozornost a zároveň tím brání, aby se ke kapitánovi někdo dostal s nějakou zprávou. Odvrátil jsem se, abych na sebe neupoutal Kolerovu pozornost. Vypadal jsem sice jinak, než když jsem mu před tímto hostincem zabil pět jeho nejlepších mužů, ale nechtěl jsem pokoušet osud. Můj pečlivě vybraný amulet by měl posílit mou nenápadnost. Skrývalo se v něm kouzlo. A koneckonců v klášteře mě naučili i to, jak na sebe neupoutat pozornost.

Poručil jsem si něco k pití, pozoroval okolí a vyhížel Ohalinu. Bylo ještě brzo a tak jsem doufal, že ještě nemá zákazníka. Kolem se pletlo pár holek, ale zatím mne neuznaly hodna pohledu. Ohalina přišl zvenku. Shodila plášť a vklouzla dozadu. Zatím si mne nevšimla. Chvilku za ní přišel Marko. Zábava se rozjížděla. Ohalina se vrátila načesaná do místnosti a konečně si mne všimla. Strnula, pak se divoce rozhlédla po místnosti, ale když viděla, že si mne nikdo nevšímá, zase se uklidnila. Mrkla na mě a nenápadně se vydala obchůzkou místností, aby se po nějaké chvíli zastavila i u mne.

"Rád tě vidím, Ohalino."

"Ty ses musel zbláznit nebo tě někdo uřkl," zašeptala a tvářila se jako že se baví s případným zákazníkem.

"Mám tady úkol a zatím si mne nikdo nevšímá." Jenže to jsem se pletl a brzo se mělo ukázat, jak moc.

"Stejně mám strach."

"Získal jsem dobré místo na hradě a nejsem tady sám, mám tu přátele, kteří by mi pomohli, kdyby se něco stalo."

"Vrátím se za chvíli."

Odešla k dalšímu muži a putovala hostincem. Trpělivě jsem na ni čekal. Chtěl jsem s ní strávit pár chvil, chtěl jsem ji sevřít v náručí a pomilovat, i když to bylo nebezpečné. Ohalina se zastavila u nálevního pultu. Něco objednávala a muž za pultem, jehož prasečí očka se mi pranic nelíbila, jí podal naplněnou sklenici. Usrkla a vydala se znovu ke mně. Obhlédl jsem situaci. Kapitán seděl pořád na stejném místě, na klíně měl pěknou světlavlasou dívku, kterou objímal kolem pasu, a naslouchal svým kumpánům. Ale Kolera jsem nikde neviděl. U všech démonů! Jak jsem sledoval Ohalinu, nevšiml jsem si, že se zvedl. Ještě než mi výhled zakryla rozesmátá tvář Ohaliny, propátral jsem zrakem místnost. Kolera jsem neviděl, ale neviděl jsem ani známky nebezpečí.

"Kam tak koukáš?"

"Hledám Kolera."

"Odešel před chvílí, když jsem s tebou mluvila poprvé. Nevšiml sis?"

Cítil jsem se provinile, ale vůně, která stoupala z nádherně plného výstřihu, mi zatemnila rozum. Mateřské znaménko

bylo na svém místě. Vzpomněl jsem si jak jsem ho minule líbal a dostal o to větší chuť na pokračování. Chvilí jsme si povídali o tom, co jsme prožili v době, kdy jsme se neviděli. Trochu jsem si vymýšlel, abych se neprozradil víc, než je nutné. Nakonec se na mě Ohalina zadívala upřeným pohledem. Zaváhala.

"Ráda bych se s tebou milovala," řekla nakonec tiše. Asi se bála odpovědi, protože jí na ní záleželo.

"Proto jsem přišel." V tu chvíli jsem si ani nevzdechl na to, co jsem před chvílí tvrdil o úkolu. A myslel jsem to vážně. Odešli jsme nahoru.

Vešli jsme do komůrky, která sloužila pořád stejnému účelu. Ohalina dopila nápoj a začala mi rozvazovat tkanice kazajky. Nechal jsem kazajku sklouznout po pažích dozadu a objal silně Ohalinu. Naše rty se potkaly. Vpíjeli jsme se jeden do druhého, jakoby zítra končil svět. Odtrhli jsme se od sebe a zhluboka nadechli. Začal jsem hladit její ňadra a osvobodil je ze sevření šatů. Sundala mi halenu a do ruky uchopila kožený váček s mými talismany. Tázavě se na mne podívala.

"Jsou v něm amulety a kouzla," vysvětlil jsem.

"Proto se tedy hýbou."

"Cože?" Uchipl jsem váček. A skutečně. Jemné chvění amuletu mi oznamovalo, že někde nablízku je magie. Ale nemyslel jsem v tu chvíli, že by to znamenalo nějakou hrozbu. Znovu jsem začal laskat Ohalinu, ale váček jsem nesundal. Kalhoty ano. Suknice letěla do stejného kouta. Ještě pár chvil a stáli jsme proti sobě nazí. Klekl jsem si před Ohalinu a jazykem zakroužil kolem po jejím břiše. Sjel jsem níž a zase se vrátil až k ňadrům, hladil jsem její zadeček, paže. Znovu jsem si stoupl a jemně ji políbil. Byla už opravdu vzrušená. Můj úd trčel dopředu jako stožár lodi a ona svou hebkou ruku položila na něj. Poklepala slabě prsty, vystříдалa pevným sevřením, které vzápětí zase uvolnila a nahradila jemným přejížděním prstů po celé jeho délce. Oplácel jsem ji svojí rukou, která zabloudila do jejího rozkroku. Něžnosti ubývalo, vášeň se stupňovala. Začalo to být bouřlivé. Nevnímal jsem nic. Nepostřehl jsem ani zvětšující se škrábání váčku s amulety. Klesli jsme na lůžko. Po bezdeché chvilce jsme se spojili. Sevřel jsem Ohalinu pevně a strnuli jsme, abychom vychutnali blízkost toho druhého. Teprve po chvíli jsme se začali pomalu pohybovat. Klouzal jsem v ní. Její nohy jsem měl obtočeny kolem ramen v pevném sevření. Pomalu jsem ji dráždil, pomalu, ještě pomaleji. Převalovaly se v nás vlny rozkoše. Vlny rostly a hrozily utopením. Blížili jsme se k vrcholu. Vtom mne něco píchlo do hrudi. Odpoutal jsem svůj zrak od pootevřených úst Ohaliny, ze kterých se neslo sténání, trochu se nadzvedl, uvolnil si ruku a sáhl na váček s amulety, stísněný mezi našimi těly. Divoce pulsoval. Silná magie musí být nablízku! Ale Ohalina najednou v milostné křeči zaryla nehty do mých zad a já málem váček pustil z ruky. Varování amuletu mne donutilo vyskočit z postele. Před mýma očima se něco dělo s Ohalinou. Její kůže se začala svraskávat, vlasy zůstaly v chomáčích na lůžku, prsty se jí začaly měnit v drápy. Už jsem věděl, odkud jde všechna ta magie. Uskočil jsem pro své zbraně a vyčkával. Slyšel jsem kdysi o kouzlu, které v okamžiku vrcholu rozkoše změni člověka v démona. Měl jsem štěstí, že jsem nedošel k vrcholu před Ohalinou, protože démon by vnikl do mě.

Démon nabral sílu a vrhl se na mě. Proklouzl jsem pod jeho napřaženými pažaty a sekl mečem. Jenže marně. Ostří mého meče na démona nepůsobilo. Překočil jsem lůžko a hodil po démonovi sklenici, ve které dostala Ohalina ocarovaný lektvar. Démon se na mne vrhl znova. Odrážel jsem jeho výpady a přemýšlel, jak se mu dostat k tělu dýkou, kterou kovali kováři v Daarmenu. Vykřikl jsem: "Ohalino!"

Démon zaváhal, protože to jméno pro něj něco znamenalo. A nevěděl co. Já ano. Smrt. Nenáviděl jsem se za to, ale bodl jsem dýkou do těla, které jsem ještě před chvílí laskal. Démon bezhlesně padl a já se díval na to, jak se tělu vrací podoba Ohaliny. Ležela tam s dýkou vraženou mezi žebry, naitech úsměv, a jen vypadané vlasy nasvědčovaly tomu, že před chvílí byla zuřivým démonem.

Odvrátil jsem se, protože jsem slyšel dupot na schodech. Přikrčil jsem se a planoucí vztekem jsem očekával boj na život a na smrt. Rozpřáhl jsem se k úderu... ale včas ho zastavil, když do dveří vpadl kapitán. Obhlédl situaci. "Vysvětlíš mi to potom. Teď uteč, protože se sem začínají stahovat Kolerovi zabijáci. Asi tě přece jen někdo poznal."

Věděl jsem, že ano, protože jen ten mohl dát Ohalině démonem otrávený lektvar. Pohledem jsem se rozloučil s Ohalinou. Seběhli jsme ze schodů, odstrčili nějakou dívku a vpadli do hostince. Tvořili jsem čtveřici a ve střehu se přesouvali ke dveřím. Byl vidět vztek v očích lumpů kolem, ale nikdo se nechtěl seznámit s naší ocelí. Venku jsme naskočili na koně a pobídlí je k útěku. Za městem jsme chvíli počkali. Ozval se klapot kopyt. Byl to ale jen Marko, který počkal, až se muži uklidní a pak odjel také. Seděl jsem v sedle s hlavou svěšenou a přemýšlel o chybě, kterou jsem udělal.

"Probereme to zítra," řekl kapitán a pak už jsme jen mlčky stoupali ke hradu.

VII.

Převaloval jsem se ze spaní a před očima se mihaly výjevy ze včerejšího dne. Nic veselého. Nevydržel jsem dlouho ležet a brzy ráno jsem se vydal za kapitánem. Čekal jsem jen chvíli, než mne pozval do svých místností. Zrovna mu přinesli snídani. Pohybem ruky mne vyzval, abych si vzal s ním, a s očekáváním se na mne zadíval.

"Myslím, že je toho na vysvětlení hodně."

Nadechl jsem se a vyličil mu všechno, co se stalo včerejšího večera. Chvilí mne pozoroval.

"Věřím ti. Jenže situaci to pěkně komplikuje. Záleží na reakci Kolera. Snad nás nebude spojovat dohromady."

"Jenže něco se stát muselo. Někdo mne asi poznal a chtěl mi prostřednictvím Ohaliny dopřát ohavnou smrt. Moje smrt by nevyvolala takové pozdvižení."

"Třeba se na tebe zaměřili jen proto, že jsi byl sám. Pokud by se ale chtěli zbavit jen tebe, aby nedošlo k velkému povyku, znamenat to může jediné. Ještě nejsou připraveni. Ať jde o kohokoliv. Toho bychom měli využít. Ty jsi unikl, s tím mohli jen těžko počítat."

"Ani já jsem s tím moc nepočítal," oťrásl jsem se při vzpomínce na natahující se pažaty démona.

"Ale jak toho můžeme využít?"

"Vyprávěj mi víc o tom, jak jsi přišel poprvé do města."

"Asi už je ten pravý čas," souhlasil jsem a vyprávěl všechno popořadě, od chvíle, kdy jsem vyskočil na břeh.

Nezamíchl jsem ani Ondareje a Kateku, ani své zatčení, boj s hadem a výslech gardisty. Jen o noční návštěvě v chrámu jsem se nezmínil. Kapitán mne nepřerušoval, něco už věděl, něco pro něj bylo nové.

"Není mi jasné, proč ses vracel do města, kde ti hrozilo, a hrozí, nebezpečí."

"Na nebezpečí jsem zvyklý, snažím se mu vyhýbat. Nejdřív jsem byl jen zvědavý na obětování v chrámu. Jenže jsem se dozvěděl víc a víc. Tahle země je zajímavá. Nikde to není tak jako tady. Jinde vládnu starí králové, kteří moc nepřemýšlí o tom, co je dobré pro jejich poddané. Čarodějové nebo kněží. Samá válka, bída a chaos. Tady je to jiné. Zajímá mě proč. A jak toho lze dosáhnout. Třeba se mi to bude někdy hodit. Už jsem stál v čele různých skupin."

"Škoda, že nemáme víc času. Možná bych ti dokázal odpovědět na pár otázek. Teď ale musíme vymyslet něco proti Kolerovi a jeho pánovi."

"Vydám se znovu do města na výzvědy. Vezmu si převlek, nabarvím vlasy, nebudu se holit. Stačí najít stopu, která by Kolera spojovala s někým, kdo zatím stojí v pozadí."

"Už jsme o tom mluvili. Může to být Koler sám, ale to je nepravděpodobné. Knězka je také v podezření, ale ne tak vážném. Zbývá někdo ze šlechty nebo někdo cizí. Za hranicemi máme samozřejmě spoustu nepřátel, kdo by nechtěl zvětšit své území."

"Měl by to být někdo, kdo má silného čaroděje," připomněl jsem kouzla, která byla dosud použita, "nebo přímo některý čaroděj."

"Možná Sarmaxas z Polnerie. Naše královna se odmítla za něj provdat, když zemřel náš král. Jenže jeho čaroděj patří ke skupině čarodějů Denniho svitu a k podobným věcem se nepropůjčí. To spíš někdo z Morloku. Už dlouho odtamtud nemám žádné pořádné zprávy. Ve starosti o královnu jsem na to pozapomněl, ale chci tam vyslat ještě další špehy. Ti tři, kteří jsou tam teď se nijak nevyznamenávají. Jejich hlášení se opožďují a jsou nepřesná."

"Udělej to ještě dnes. Nějakou dobu budou potřebovat, aby se přizpůsobili."

"Zprávu o nich starým špehům nepošlu, budeme moci hlášení porovnat."

"Dobrý nápad, sníží se tím také možnost prozrazení celé skupiny. Co ale můžeme ještě udělat?" napadlo mne.

"Promluv s kněžkou, zkus něco vyzvědět. Ale je to nebezpečné, je chytrá a na hloupou lest neskočí."

"Mám z ní takový divný pocit," svěřil jsem se. "Ale nic víc stejně asi udělat nemohu. Výzvědy ve městě ještě odložím."

"Já zkusím promluvit s královnou, teď mám větší slovo a chci toho jaksepatří využít."

Pokračovali jsme ještě chvíli v rozhovoru, ale pak jsme se zvedli a vydali na cvičiště, kde se už řadili gardisté. Kapitán je mlčky pozoroval a obcházel. Muži vypínali hrudníky a strnule hleděli před sebe. Kapitán obešel tvar a postavil se čelem k mužům.

"Dnes si mezi vámi vyberu ty, kteří podstoupí zvláštní výcvik. Přes noc jste měli čas přemýšlet, jestli vybraní budou souhlasit se zvýšenou námahou a nebezpečím. Odměnou budou znalosti a dovednosti, kterých nedosáhne každý. Také peněz bude víc. Pro ostatní ale všechno nekončí. Bude potřeba někoho nahradit nebo rozšířit oddíl a tak se může dostat i na další."

Kapitán se odmlčel a sledoval účinek svých slov. Pak gardisty vyzval: "Jmenování vystoupí o dva kroky z řady."

Pak přečetl jména osmi vyvolených, mezi nimiž nechyběl Marko a dalších pět veteránů, z nováčků ten rozčepýřený mladík a jeden další.

"Kdo z vás nesouhlasí se svým zařazením do jednotky, může se vrátit mezi ostatní. Není to nic špatného a já mám ještě pár lidí v záloze."

Nepohnul se nikdo. I v tom byl kapitánův odhad správný. V malém oddílu se muži na sebe musí spoléhat a kapitán své gardisty znal.

Zbylé gardisty odvedl prošedivělý kapitánův zástupce stranou a začal s nimi cvičit jako každý den. Naším vybraným mužům kapitán zavelel pohov a volno a pobídl je, aby se rozesadili na zemi. Rozhodl se totiž zasnít se víc do situace. Sdílel jim naše společná podezření i závěry a vysvětlil jim, co od nich čeká. Z očí gardistů zářil zápal. Občas jsem kapitánova slova podpořil. Zdálo se, že všechno chápou. Pak jsme se zaměřili na plán výcviku.

"Ode dneška jste víc než jen oddíl. Musí se z nás stát jedno tělo, jeden duch. Bojová příšera s dvaceti rukama, počítaje i ty naše. Příšera, která je hrozná v boji, ale která je také hrozným protivníkem i tam, kde se nebojuje jen mečem, ale také rozumem. Cokoliv vás napadne, chci vědět. Může to být něco, co nám pomůže. Naším cílem je ochránit královnu, zjistit, kdo je hlavní hrozbou, zničit všechny nástroje té hrozby a nakonec hrozbu samotnou."

Začal výcvik. Nebylo moc času a tak jsme se soustředili spíš na účinné chvaty a údery, které gardisté běžně neznali a které mohly znamenat velkou výhodu v boji muže proti muži. Muži usilovně cvičili zatím ty nejjednodušší cviky.

Ukázalo se, že rozčepýřený mladík má výcvik, který mu mohli závidět všichni veteráni. Pochválil jsem ho a ptal se, kde se naučil tak bojovat. Vyprávěl o své rodné vesnici v horách, kam se kdysi připlazil raněný neznámý bojovník.

Zachránili ho, on se u nich usadil a učil svému umění chlapce z okolí vesnice.

Po obědě šel kapitán na návštěvu ke královně. Cvičil jsem zatím s gardisty a netrpělivě čekal, až se vrátí. Vrátil se zklamaný, protože se nedozvěděl nic nového. O to víc naději vkládal do mého rozhovoru s kněžkou. Už před obědem jsem k ní poslal posla, takže mne očekávala.

Tentokrát jsem do chrámu vjel těžkou bránou. Bylo to samozřejmě pohodlnější a bezpečnější, než přelézat zeď a plížit se po ochozech. I když, dnes se mi asi nenaskytne podobná příležitost jako minule k pozorování odhalených ženských těl. Ale neměl bych se rozptylovat. Koně jsem svěřil do rukou nějaké sestry a vydal se napříč hlavním nádvořím, kam mne pokynem ruky poslala. U vstupu jsem se zarazil. Přímo ve dveřích stála zombie s mečem v ruce. Vzpomněl jsem si na

noční boj s jejími soukmenovci a napjatě sledoval, co udělá. Na pokyn někoho uvnitř ale zombie odstoupila do dveří. Vstoupil jsem.

"Vítám tě," ozvalo se ze všech stran. Nedal jsem na sobě nic znát, ale překvapilo mne to.

"Pojď dál."

Prošel jsem do další místnosti. Hlavní kněžka seděla u stolu, na sobě měla hábit řádu, který se od hábitu ostatních kněží lišil velkým zlatým znakem na hrudi. Před kněžkou na stole stála láhev a bělalo se několik svítek pergamenu. Tak jako já jsem si prohlížel kněžku, i ona si mlčky prohlížela mne. Pak mi nabídla křeslo. Usadil jsem se a stále jsem mlčel. Ani ona se nenechala vyvést z míry a čekala, až promluví.

"Budu mluvit zpřímá. Nemyslím, že by to byla zvyklost kněží sloužících jakémukoliv bohu, ale není čas na kličky."

Kněžka zamyšleně odpověděla. "To mi vyhovuje, pokračuj."

"Někdo hraje s královnou krutou hru. Hlavní výhrou je její smrt. Nemůžeme předpokládat, že se vždy podaří odvrátit útok. Mé zprávy jsou jasné, za některými útoky stojí Koler Queste a jeho hrdlořezové. Jenže Koler asi jedná na něčí příkaz."

"Podezíráte s kapitánem mne?" vysmála se mi kněžka. "Nic neříkej, nejsem hloupá," zamezila mým protestům. "Chtěl jsi přímost, máš ji mít. Mám sice své plány, ale ty se s královninými nekříží. Nemusíte tomu věřit, ale i pro mne by bylo lepší, kdyby v království byl klid. A to zatím rozhodně není."

"Ve skutečnosti tě nepodezříváme, protože nevíme o ničem, co bys mohla získat smrtí královny. Ale jsme ostražití a chceme si vyjasnit, kdo na jaké straně stojí."

"Neočekávejte ode mne žádnou velkou pomoc. Můžu být ráda, že po tolika letech zanedbávání obřadů na nás náš bůh ještě nezanevřel a že je s námi spokojen. Nemám ani sílu ani znalosti, abych se postavila čarodějům Morloku. Mohu spíš přispět radou nebo ochrannými kouzly, která ale neobstojí před lepším čarodějem."

Snažil jsem se neprozradit, že jsem si všiml prořeknutí. Tak přece za vším budou čarodějové. Chvilí jsem si ještě s kněžkou povídal o království a snažil jsem se něco dozvědět i o obětovaných lidech a obřadech. Skládala se mi v hlavě podivná představa, ale nechtěl jsem nic uspěchat a tak jsem ji zaháněl od sebe, aby sama uzrála.

"Rozloučíme se, mám ještě své povinnosti."

Poděkoval jsem a s hlavou plnou dojmů jsem opustil místnost. Prošel jsem kolem zombie a vrátil se na nádvoří. Když jsem opouštěl klášter, přemýšlel jsem nad kněžkou. Špatný pocit, který jsem měl při posledním setkání s ní, zmizel a já nevěděl, co ho mohlo způsobit.

Vrátil jsem se na zámek a vyhledal kapitána, abych mu vyložil, co jsem se dozvěděl. Moc toho nebylo, ale přece jen jsme se ujistili, že je nutné sledovat se zvýšenou pozorností zprávy z Morloku. Kapitána jsem se vyptal na tamější čaroděje, od kterých hrozilo nebezpečí.

"Jsou to zaprodanci říše démonů a pekla. Každý týden při svém obřadu zabijí a obětují několik obětí takovým způsobem, že oběti naší kněžky mohou být spokojené, že se dostaly do rukou jenom jí. Neznám podrobnosti, protože je tají před světem. Jenom vím, že hrůzného boha Xanthu živí síla vzešlá z utrpení obětí. Z té síly čerpají i čarodějové. Jsou tři. Hlavní čaroděj Brutul a dva pomocníci. Vzhledem k tomu, že naše královna nemá vlastního čaroděje, jen kněžku, mohou mít zálsk na naše království. Jejich král je příliš slabý a je loutkou v jejich rukou, takže on jim v jejich úsilí nedokáže zabránit..."

Kapitánova slova ve mne probouzela vzpomínky na šedé tváře lidí v Morloku, který jsem pochopitelně na svých cestách také navštívil. Na strach, který byl cítit z každého jejich pohybu, z kradmého ohlížení. Vzpomněl jsem si na bídu, která byla zjevná i pro člověka zvyklého na nejrůznější prostředí. S radostí jsem zahnal neradostné myšlenky a přijal pozvání na večeři. Přiblížil se večer a já se vydal do své světnice. Spal jsem sám.

Uplynul týden výcviku. Nic zvláštního se nestalo. Pršelo a tak královna nevycházela ze zámku, takže nebezpečí bylo menší. Znovu jsem se potkal se syny lorda Dorovara. Bylo to příjemné. Jen jedna věc mi chyběla. Milování. Neměl jsem nouzi o zastřené nebo i jasné výzvy od několika služiček a dokonce i dvorních dam, ale nechtěl jsem se rozptylovat a vázat. Večer jsem ale následky půstu pociťoval. Umínil jsem si, že se vydám do města.

Kapitán sice trochu protestoval, ale o pravých důvodech jsem mu nic neřikal a tak se nechal nalákat na získání nových zpráv. Poselství našich nových zvědě z Morloku jsme očekávali až za další tři dny, takže měl pocit, že je třeba se dozvědět něco nového o Kolerovi. Musel jsem sice upravit svůj zevnějšek, ale po předchozích zkušenostech to nebyl takový problém. Pomocí jedné vývaru jedné rostliny jsem své hnědé vlasy obarvil na rezavý odstín, neholené vousy jsem upravil na bradku, do kůže obličej jsem vetřel trochu barviva, aby trochu zesvětlala. Musel jsem se rozloučit i se svým oblíbeným opaskem, kvůli kterému jsem už měl ve městě problémy. Naštěstí bohaté vybavení zbrojnice gardy mi poskytlo, co jsem potřeboval. Jen meč jsem si vzal svůj, protože každé malé dítě ví, že vlastní meč znamená v boji hodně a může ho i rozhodnout. Půjčil jsem si jiného koně. pár drobností jsem dal do měšce z měkké kůže, který mi visel u jednoho boku, nějaké rezervní oblečení jsem strčil do sedlové brašny.

Město jsem objel velkým obloukem, nikam jsem nespěchal. Před obědem jsem vjel do města třetí branou. Už jsem byl i trochu zaprášený, takže jsem měl právo předpokládat, že nevzbudím větší pozornost. Našel jsem si hned hostinec, kde jsem nechal koně a zaplatil si nocleh. Po dobrém obědě jsem se vydal na potulku ulicemi. Stísněné uličky mezi obyčejnými domky se postupně rozšiřovaly do ulic lemovaných výstavními měšťanskými domy, tak, jak jsem procházel jednotlivými čtvrtěmi města. Tentokrát jsem měl v úmyslu něco trochu jiného než minule. Do večera času dost a tak jsem chtěl vyhovět kapitánovi a chtěl jsem se pokusit něco zjistit. Zašel jsem na tržiště a proplétal se mezi stánky trhovců. Z toho přeskřikování a rámusu šla hlava kolem.

Prohlížel jsem si zrovna nože, které nabízel snědý cizinec. Líbil se mi jeden s jemným rytím na střence a s pořádně nabroušeným ostřím. Ze strany se ke mě přitočil jakýsi skrček, škubl za můj měšec a chtěl zmizet v davu. Jenže se pořádně přepočítal. Nezazmatkoval jsem a vrhl se za ním v tom samém okamžiku. Chytl jsem ho za halenu a trhnutím

zastavil. Vrhel se na mne jako zběsilý. Jenže jeho útok byl jen prudký, nic nebezpečného v něm nebylo. Popotáhl jsem ho za útočící paži, zkroutil ji a využil tak jeho síly k tomu, aby skončil v předklonu, s nožem na krku. Tím nožem, který jsem si prohlížel, právě když mě chtěl okrást. Pustil váček ze sevření a prosil o milost. Trhnutím jsem ho zvedl, ale nepouštěl jsem jeho ruce z očí. Přehodil jsem si nůž do levačky, mihla se má sevřená pěst a zloděj se v mrákotách válel na zemi. Hlouček okolostojících jen koukal, jak zvedám svůj váček, ale nikdo se skrčkovi nehnal na pomoc. Ani stráž nebyla v dohledu. Využil jsem toho, hodil prodavači nějaké peníze za nůž, přehodil si skrčka přes rameno a vydal se do nejbližší hospůdky. Zatřepal jsem zlodějem, aby se probral, a usadil ho na židli ke stolu. Zbytkem vína z nějakého poháru, který zůstal na stole, jsem ho probral úplně. Ne že bych mu ho dal vypít. Nikdo si nás nevšímal.

"Co se mnou chceš udělat," ptal se bázlivě.

"Ještě si rozmyslím, záleží na tom, co mi řekneš."

"Měl jsem hlad a ..."

Vytáhl jsem nůž. "Z báchovek už jsem vyrostl před lety."

"Počkej! Kradu na tržišti. Je nás celá parta a máme rozdělené celé město."

"A dál?," přejel jsem zkusmo palcem ostří. "Nezapomeň, že tě stihnu zabít dřív, než ti kdokoli přijde na pomoc. A nemám chuť tady poslouchat nějaké lži."

"Já patřím do party, která pracuje na tržišti."

"Pěkná práce," odplivl jsem si. "Kdo vás vede?"

"Vede nás Olin."

"Neznám, kdo to je?"

"Bratr Hurmase. Oba patří mezi Kolerovy hlavní náčelníky."

"Dál!"

Skrček se ošíval, ale nakonec příškrčeným hlasem řekl: "Víc ti neřeknu, Olin by mě zabil."

"To já taky, zapomněls?"

"Nezapomněl. Ale i ve smrti je rozdíl. Olin by mě poslal jako otroka do Morloku, jako oběť pro morlocké čaroděje. Už jsem slyšel o několika lidech, kteří takhle skončili. Tvůj nůž je aspoň rychlý."

"Nemusí!"

"Neřeknu!"

"Dobře, tak jinak. Jsi volný."

Skrček překvapeně zíral a zvědavost mu nedala, aby se nezeptal.

"Ty mě nepředáš stráž? Za krádež na tržišti by mi usekli ruku."

"Mám dobrou náladu. Ale než zmizíš, ještě mi řekni, kde se můžu poptat po nějaké práci."

"Jakou máš na mysli?"

Zašklebil jsem se: "Kopání hlíny nebo zametání ulic určitě ne. Řemeslo neumím. Ale s tímhle..." poklepal jsem na meč,

"...s tímhle to umím dost dobře."

"Když se ptáš mě, asi nebudeš mít chuť se stát strážníkem nebo vojákem, co?" pochopil skrček.

"Jasně, že jsem nemyslel něco takového. Hledám něco, kde by se šikovnej člověk mohl dostat nahoru, kde budou prachy a dívky."

Skrček si mne zkoumavě prohlížel, ale nakonec se rozmyslel. "Vezmu tě sebou do hospody U Hnáty, kde se scházíme."

Olin pro tebe třeba bude mít nějaký návrh."

"Platí."

Pláclí jsme si a já objednal dva poháry vína, abychom dohodu zapili. Jmenoval se Plorej, ale říkali mu Prcek. Dali jsme se znovu do řeči a já se snažil vyzvědět něco o tom, jak pracuje organizace zlodějů. Dozvěděl jsem se o rozdělení na cechy, o pravidlech, kterými se cechy řídí. Přiblížila se ale doba, kdy se skrček chtěl vydat na cestu. Zaplatil jsem a vyšli jsme. Pro jistotu jsem šel těsně za skrčkem a jednu ruku jsem měl neustále připravenou, abych ho chytil, kdyby měl nějaké zaječí úmysly. Druhá ruka spočívala na meči, protože jsme zašli do nejhorších uliček města a já odevšud čekal nějaké nebezpečí. Na konci slepé uličky jsme zastavili před zašlými, zkroucenými dveřmi. Skrček vytukal nějaký signál, jehož rytmus jsem si vštípl do paměti. Ozval se hluk odsunování závory. Dveře se otevřely. Za nimi stáli dva hromotluci, kteří se na mne nedůvěřivě koukali. Skrček se mě zastal. "To je v pořádku, zaručuju se za něj."

Pustili nás dál do zakouřené předsínky. Postoupili jsme ke korálkům zastírajícím další vchod. Skrček je rozhrnul a syknul přes rameno: "Nijak na sebe neupozorňuj, na všechno je čas. Poslouchej, ale moc nemluv."

Jeho rada ale byla zbytečná. Stejně bych se nechoval jinak. A kromě toho, stejně si mě všichni všimli. Včetně tanečnic na vyvýšeném místě. Sedli jsme si na volná místa, Prcek mě představil okolosedícím, dostali jsme pohár vína. Prcek se dal do řeči se svými známými. Já jen jezdil očima sem a tam. Nejčastěji mi spočinuly na poprsí těch tanečnic. Byly tři. V rytmu bubínku a za doprovodu píšťaly a jakéhosi nástroje se strunami se pohupovaly v bocích a sváděly se vlnily. Nebyly to zrovna nejtíhlejší dívky. Dvě vypadaly docela hrubě, ale ze třetí ještě čas nestačil setřít dívčí vzhled. Té jsem si pochopitelně všiml nejvíc. I ona se dívala občas mým směrem. I úsměv přidala. Času bylo dost, protože se zřejmě čekalo na Olina. Prcek se ke mě naklonil.

"Dneska přijde sám Koler, jde o něco důležitýho. Ale čekáme ho až později. Zatím si všichni zvyknou, že tu jsi, bude to lepší."

Přikývl jsem a přemýšlel, jak toho využít. Zachytil jsem pohled tanečnice. Usmála se znovu. I toho bych měl využít.

Zaklepal jsem skrčkovi na rameno a zeptal se: "Jak je to tu se ženskými?" a ukázal na tanečnice.

Máme dohodu s hostinským, že pokud si ty holky chtějí přivyčkat, nikdo jim v tom nebrání. Ale jen když chtějí.

Dodržujeme tu dohodu. Koneckonců, stejně chtějí skoro vždycky. Jen ta mladší si vybírá. Ale ne zas tak, aby se i na tebe nedostalo. Jestli máš dost peněz... Ale nebuď tam dlouho, Olin přijde za chvíli."

Neměl jsem v úmyslu jít za tanečnicí hned, ale třeba se mi s ní podaří domluvit na noc. Vstal jsem pomalu ze židle a zamířil dozadu na dvůr, ulevit si. I tam hlídal jeden ničema s krátkým mečem.

Vrátil jsem se do nálevny a přitočil se k pultu. Objednal jsem si další pohár, ale upíjel jsem pomalu, aby mi dlouho vydržel. Pozoroval jsem tu sbírku ničemů kolem sebe, odhadoval ústupové cesty a přemýšlel, co podniknout s Kolerem. Když jsem zvedl oči od poháru, díval jsem se přímo do očí té tanečnice. Hudba hrála dál, ale tanečnice měly přestávku.

"Ahoj. Ještě jsem tě tady neviděla. Tebe přivedl Prcek, vid'?"

"Jmenuji se Lion. Líbí se mi, jak tancuješ."

"Ono to tady žádné zvláštní tancování není. Když jsem byla malá, chodila jsem do taneční školy. Jenže pak otce zavřeli za zradu proti králi, matka odešla s nějakým námořníkem a já se dostala sem."

"A tady chceš zůstat napořád?" opsal jsem rukou nevábne prostředí.

"Asi mi nic jiného nezbude. Stejně nemám, kam bych šla," pokrčila rameny.

"Mluvme o něčem veselejší."

Chvilí jsme si povídali, ale musela se zase vrátit k tancování. To už ale bylo jisté, co mezi námi bude následovat. Ještě chvíli budou tancovat a pak už pro dnešek skončí. Bydlela pár domků odsud, popsala mi cestu.

Na Olinu jsem už dlouho čekat nemusel. Přišel v doprovodu tří kumpánů a zasedl ke stolu, který stál trochu stranou.

Prcek se hned zvedl a šel za ním. Chvilí mu cosi říkal a pak se rozhlédl a kývl na mě. Došel jsem ke stolu. Olin nepůsobil dojmem siláka. Hlavou zlodějů se stal asi spíš kvůli šikovným prstům a vůdcovským schopnostem. Přisedl jsem si.

"Vítám tě, Lione," oslovil mne jménem, které jsem řekl Prckovi i tanečnici Jurice. "Schopné lidi potřebujeme v každé době. Teď ještě víc. Co umíš?"

"Dobře s mečem, dýkou, lukem, taky holýma rukama. Kůň ani loď mi nejsou cizí. A tak dál," mávl jsem.

"Odkud jsi přišel?"

"Z Borinie, koně mám ve městě."

"Co chceš dělat?"

"Bojovat, ale zadarmo to nebude."

"I pro takové máme práci. Mohl by ses stát členem úderného oddílu, pokud na to máš. Zítra si tě vyzkoušíme."

Přisvědčil jsem a vrátil se k pultu. Dal jsem se opatrně do řeči s nějakými chlapíky a dál sledoval ruch. Tanečnice skončily a Jurica si pro mne přišla.

"Nezapomněl jsi na mě?"

Usmál jsem se, zavrtěl hlavou. Zaplatil jsem, Prckovi vzkázal, kde mě najde, a vyšel ven. Prošli jsme uličkou, jednou zabočili a Jurica mě vedla k jednomu z řady zchátralých domků. Otevřela dveře, rozsvítila lampu, sáhla do skříňky a vyndala láhev vína a dvě sklenice. Nechtěl jsem ale pít další víno, abych měl čistou hlavu. Ještě jsem se musel vrátit do hospody kvůli Kolerovi.

Jurica ke mně přistoupila. Naše ústa splynula v polibku. Naše jazyky se proplétaly. Jemně jsem ji kousl do rtu a začal hladit její tělo. Odshora dolů, odzdola nahoru. Jemně a silněji. Chytil jsem ji oběma rukama za zadeček, hnětl její tancem zpevnělé tělo. Vyhrnul jsem ji šaty až nahoru a dlaní laskal rozpálenou kůži. Tiskla se ke mě svými ňadry, pak odstoupila a s pohledem upřeným na mne začala něco potichu zpívat a tancovat. Při těch dráždivých pohybech si rozepínala šaty. Svíjela se přede mnou takovým způsobem, že jsem se musel ovládat, abych se na ni nevrhl. Nakonec začala zklidňovat tempo až usedla na lůžko a na chvíli strnula. Její houpající ňadra lákala. Pomalu jsem si sundal i já své oblečení, přistoupil k lůžku, poklekl před něj a vztáhl ruce k nabízené kráse. Její bradavky byly žádostivě vztyčené a jejich mnutí vyloudilo z Juricy několik vzdechů. Položila se na záda a rukou zabloudila do mého rozkroku. Nemusela dlouho hledat, můj úd se jí již vzpínal v ústrety. I já jsem zamířil přes pevné břicho ještě níž. Hladili jsme se navzájem. Vzrušení bylo stále větší a větší.

"Chci tě cítit v sobě!"

Nadzvedl jsem se, jemně ji roztáhl stehna od sebe, poklekl jsem mezi ně. Její ruka neopouštěla mé mužství a nasměrovala je do své rozbouřené studánky. Pomalu jsem se nořil hloub a hloub a Jurica tonula v rozkoši. Pomalu jsme se začali pohybovat proti sobě. Spaloval nás oheň vzrušení a tak se naše propletená těla pohybovala se stále větší vervou. Převalovali jsme se na lůžku, na chvíli jsme se od sebe vzdálili, abychom se spolu zase spojili v jiné poloze. Křeč rozkoše byla sladká jako vždy. Když odeznělo největší vzrušení, Jurica se jen mírně vlnila, aby vychutnala naše spojení až do poslední chvíle.

Museli jsme se ale rozloučit. Pozvala mne sice, abych u ní strávil noc, ale nemohl jsem jí o slíbit, protože jsem nevěděl, co se bude dít dál. Ještě mne políbila a pak se dveře zavřely.

Vrátil jsem se do hospody. Koler tam ještě nebyl, bylo už dost pozdě a tak se někteří domnívali, že snad vůbec nepřijde. Ale netrvalo dlouho, ozval se klapot kopyt čtyř koní a objevil se Koler se třemi strážci. Byli to zjizvení, bitvami a rvačkami prošlí hrdlořezové. Jeden z nich měl pásku přes osleplý důlek, druhý se honosil stříbrem pobitou vestou, třetí nebyl ničím pozoruhodný. Byli o něco větší než já, a to nejsem nejmenší. Strážci rychle prohlédli hospodu a Koler vstoupil. Usedl k Olinovi a dalším náčelníkům, kteří přišli za mé nepřítomnosti. Hurmas mezi nimi ale chyběl. Prcek mi stačil říct, že Hurmas má zvláštní úkol a nepřijde. Pak strážci zamávali obnaženými meči, Koler vstal a všechno ztichlo.

"Odpustím si dlouhé řeči. Všichni víte, že se chystá něco velkého."

Sálem se rozběhl šum.

"Teď se dozvíte, co to bude. Máme v plánu," odmlčel se, "převzít vládu nad městem do svých rukou."

Šum zesílil. Ozvaly se i hlasitější výkřiky.

"Ne, nebláznil jsem se. Vojenská posádka je oslabená. Městská stráž dostane do jídla něco na přilepšenou."

Všichni se rozesmáli, ale přestali okamžitě, jak Koler zvedl paži.

"Cech vrahů ovládne všechny tři brány a hradby města zůstanou zavřené. Vojáci se začnou stahovat z hradu a ze svého sídla za městem, ale než stačí zdolat slabé městské hradby, napadne hranici s Morlokem mohutná morlocká armáda. Síly vojáků se tak budou muset rozdělit. Poslal jsem posly do ostatních měst království, takže i tam se naši přátelé postarají, aby si žádný voják nemohl myslet, že se vyhne boji."

Opět se ozval smích, ale tentokrát Koler nechal své ničemý smát se bez přerušení. Až po chvíli, když se uklidnili, pokračoval.

"Podrobnosti plánu znají náčelníci klanů. Útok byl stanoven na zítřejší půlnoc. Pak se ukáže, jestli si zasloužíte žít lépe, než v takových špeluňkách."

Pak si Koler opět sedl a já se jen mohl dohadovat, jestli je jeho plán tak dobrý, že se odvážil sám vystoupit. Dosud, podle toho, co jsem slyšel, tajil všechno a sám se do dobrodružství nepouštěl, aby mu nemohl nikdo dokázat vinu. To byl právě problém soudu, že Koler nemohl být podle zákonů potrestán, ačkoliv všichni věděli, že je zločinec.

Zábava se rozproudila, Koler i jeho náčelníci si porouchali pohár za pohárem a já se nemohl zbavit dojmu, že na něco ve svých plánech zapomněli.

Rozednění už bylo na dohled, zvedl se potácející se Koler i se svými strážci a vydal se na cestu do svého domu.

Jednooký strážce šel odvázat koně, druhý podpíral Kolera a třetí zavíral dveře. Já stál hned u nich. Ten s koženou vestou opřel Kolera o stěnu a vracel se pro něco dovnitř. Před dveřmi se zamotal s třetím strážcem. Najednou do mne vjel oheň. Teď jsem mohl jednat, i když jsem nevěděl, jestli to, co mne napadlo, nezpůsobí víc škody. Proběhl jsem ven, vytáhl meč a jedním sekem rozpáral Kolerův krk. Jednooký se začal obracet, ale bylo už pozdě. Potřeboval by pořádnou pásku, aby zakryl díru v břiše, kterou jsme mu udělal svým mečem. Než se dva strážníci u vchodu vzpamatovali, podsekl jsem koňům šlachy, i když mi jich bylo líto víc než Kolera. Na zbývajících jsem nasedl a pobídl ho k útěku. Nedělal jsem si iluze, co se stane s Prckem, který mne přivedl, ale doufal jsem, že Kolerova banda bude mít bez svého šéfa pořádné problémy. Proletěl jsem městem uličkami přístavní čtvrti a podél městských hradeb prchal směrem k hradu.

VIII.

Nevěděl jsem, co mám dělat. Vzbudil jsem kapitána, stejně už bylo nad ránem. Oblékl se a vyšli jsme na nádvoří. Hrozně by mě zajímalo, co se děje ve městě, ale nechtěl jsem být uprostřed rozruchu. Vyklopil jsem mu události noci, pochopitelně kromě podrobností setkání s Juricou. Kapitán se opíral o meč a netvářil se vůbec nadšeně, spíš naopak. Ale nakonec uznal, že teď se aspoň zamíchají karty.

"Mohl jsem vědět, že provedeš něco tak šíleného, Rione."

"Ne, to nemohl. Ani já jsem to nevěděl. Ale musel jsem využít tu příležitost. Nikdo z tvých vojáků by to kvůli zákonu nemohl udělat."

"A jak se ty vypořádáš se zákonem? Vlastně bych tě měl zatknout."

"Budu muset utéct."

"No, Koler dostal, co zasluhoval. A jeho ochránci nebyli žádní beránci. Spousta holek z přístavu by mohla vyprávět. A spousta dobřejších chlapů by už nemohla. Takže co se mě týká, já tě soudci neprozradím."

"Teď jsem ale ve městě málo platnej, když si můj obličej prohlídla většina lumpů v té hospodě."

"Jako špeh by ses v tomhle městě už opravdu neuzivil. Budeš muset chodit v uniformě."

"Abych se vrátil k jejich plánu. Myslíš, že i po Kolerově smrti bude útok na město proveden?"

"Asi ano. Přece už víme, že za ním stáli morločtí čarodějové. A ani největší hlupák z Kolerových lidí by nezničil jejich plán. Kromě toho, Koler měl pod sebou několik podnáčelníků. Možná právě teď mezi nimi zuří boj o nadvládu nad bandou. Třeba nám ještě ubyde několik protivníků."

"Asi máš pravdu."

"Takže já jdu zařídit přípravu gardistů. Pak zajedu do města, aby se připravila i vojenská posádka a městští strážníci. Bude nám asi všem horko."

"Je potřeba poslat posly do ostatních měst království. Chystá se válka."

"To zařídím."

"Možná, že Kolerova banda neřekne morlockým čarodějům, že je jejich plán prozrazen. Možná si to prozrazení ani neuvědomí, nemohou přece vědět, jestli jsem Kolera nezabil kvůli penězům nebo krevní mstě."

"Na to bych nespolehal."

"Jasně, ale bylo by to jednodušší. Já se teď vydám za kněžkou, aby nám poskytla veškerou pomoc, které bude schopna. Ale královnu bys měl zpravit ty."

"Výrazím hned, moc času nezbývá."

V chvatu jsem vyrazil do chrámu. Zabouchal jsem na zavřenou bránu. Nikdo se ale neozval. Pokud ji slyší zombie, asi se s nimi nedomluví. Udělal jsem tedy to jediné, co zbývalo. Stejnou cestou jako při první návštěvě jsem se dostal na galerii. Tentokrát jsem ale neplýtl časem a silami na souboj se zombie. Vytáhl jsem lahvičku mrtvé vody a vycáknul její obsah proti strážím nemrtvých. Kapky se propálily skrz zombie, stravovaly jejich těla ohromnou rychlostí. Nečekal jsem, rozrazil dveře a dostal se do vnitřních prostor chrámu. V dlouhé chodbě jsem otevřel první dveře, ale za nimi nikdo nebyl. Otevřel jsem další a narazil na nějakou kněžku. Probudila se a hned vztáhla ruce, aby provedla nějaké kouzlo.

"Zadrž, nejsem nepřítel! Potřebuji rychle mluvit s tvou představenou. Dějí se strašné věci!"

Okamžitě se rozmyslela, vstala a vyběhla ven. Mávla rukou, ať pospíchám za ní. Po cestě jsem ji v chvatu vypověděl to nejdůležitější. Proplekli jsme se několika místnostmi a chodbami, a po schodišti se dostali ke komnatám hlavní kněžky. I před jejími dveřmi stála stráž, ale na pokyn poodstoupila. Kněžka mávla rukou a závora se rozlétla. Vtrhli jsme dovnitř. Proti nám se vztyčila dvě nahá ženská těla. Kněžka měla společnost.

"Sestro, odpust, ale je to skutečně důležité. Věřím tomu muži."

"Promiňte mi tu smělost, ale nezbyvá nic jiného. Morločtí čarodějové táhnou s armádou k našim hranicím a Kolerova banda chystá na dnešní půlnoc ovládnutí města. Jejich kumpáni v ostatních městech jsou připraveni také. Potřebujeme spolupráci. Je málo času."

"O pohybu morlockých čarodějů už vím, ale neznala jsem jeho důvod," ovládla kněžka svůj hněv. Zahalila se do plátna pokynem ruky, odehnala svoji noční družku a posadila se do křesla.

"Až na to bude čas, budeš mi vyprávět, jak jsi se dostal dovnitř," blýskla pohledem. "Ale teď jsou důležitější věci."

"Kapitán připravuje vojenskou sílu na útok. Od tebe potřebujeme vědět, jakou pomoc nám můžeš poskytnout a uvítáme radu, co dělat. Jak si poradíme s morlockými čaroději?"

"Neporadíme. Zbývá doufat, že když ztroskotá útok ve městě, budou mít tolik rozumu, aby svou armádu nehnali do velké války. Ani jejich záměrům nepomůže příliš těžké vítězství. Já sice nejsem schopná se postavit čarodějům přímo, ale můžu rušit většinu kouzel, která sešlou na bojující armádu. Pokud se ale jejich snaha obrátí přímo proti mně, nemám velkou naději."

"Kdo by nám mohl pomoci?"

"Královna by měla požádat o pomoc Iriwana, mocného čaroděje, který žije jako poustevník někde v lesích Altanie. Spolu bychom morlocké čaroděje zastavili. Jenže tak rychle ho nenajdeme. Můžu se pokusit se s ním spojit kouzlem, ale nevím, jestli se to podaří. Když jsem to zkusila naposledy, vůbec se se mnou nebavil."

"Co by ho mohlo přesvědčit?"

"Nevím."

"Co navrhuješ jiného?"

"Jestli se podaří zmařit útok Kolerovy bandy, je třeba, aby na hranicích byli připraveni vyjednávači. Snad zastaví morlocké čaroděje."

"Kdo?"

"Někdo z královniny rady, já... a ty!" dodala po odmlce.

"Jak se tam ale tak rychle dostaneme?"

"O to se nestarej. Vrať se na hrad a vyber někoho z rady. Připravím se na cestu a dvě hodiny před polednem vyrazíme. Přijedu na hrad."

"Dobře."

Nezdržoval jsem se, jen se letmým pohledem na rýsující se bradavky rozloučil s krásou kněžky a vyšel jsem ven. Sestra, která mne přivedla, mne dovedla až k bráně a zařídila její otevření. Doběhl jsem ke svému koni a vracel se na hrad.

Cestou jsem přemýšlel, koho vezmu s sebou na vyjednávání. Usoudil jsem, že nejlepší asi bude lord Aminor. Už jsme se trochu znali, je mladý, odvážný, silný a obratný v zacházení se zbraní. A hlavně není žádný hlupák.

Hrad už byl vzhůru nohama. Vynutil jsem si rychlé přijetí u lorda Aminora a už po několikáté vypravoval, co se chystá.

"Samozřejmě, že pojedu. Nevím sice, jakým kouzlem nás kněžka dopraví až na hranice, ale na tom nezáleží. Chci být u toho a udělat, co budu moci."

"Jsme tedy domluveni. Zatím se rozloučíme, jdu si připravit nějaké věci."

Odešel jsem do svého pokoje, abych si sbalil to nejnnutnější. Všude se míhali gardisté, ozýval se vzrušený hovor a cinkání připravovaných zbraní. Kapitán zrovna vyrážel do města.

"Královna už všechno ví, z hradu nikdo kromě mě a tebe nesmí odjet. Mají se jen vrátit kuchařky z nákupu na tržišti, ale ty samozřejmě nemohly odsud žádné varování odnést, protože odcházely ještě než jsi přišel. Ale ty se jich vyptej, jak to vypadá ve městě. Aspoň budeš vědět, do čeho jedu."

"Rozumím."

"Dohlédni na přípravu na obranu."

Kapitán vyrazil, brána se otevřela, aby ho propustila ven a zase se zavřela, aby nikdo nemohl varovat Kolerovu bandu, jak se připravujeme. Blahopřál jsem si k odhalení špeha, kterému jsem tenkrát v zahradě usekl prsty a ucho. Snad tady někde nepobíhá další s mluvícím ptákem, který by mohl donést zprávu do města.

Dohlédl jsem na přípravu. Nikde jsem nezaslechl smích, tak obvyklý pro všední den. Vytratilo se lelkování šlechticů v salonech i děveček u kašny. Spolu se správcem a radou jsme prošli všechny hlavní úkoly, které se musí udělat. Hodně nám pomohla královna, která nechala všechny svolat na největší nádvoří a krátkou řečí jim vysvětlila, co hrozí, a zavázala je k pomoci.

Kolem hradeb muži káceli stromy a prosekávali houštiny, aby bylo nepříteli vidět, stavěli zábrany, kopali pasti, ostřili zbraně, vyráběli šípy. Ženy kontrolovaly zásoby, připravovaly obvazy a místa k ošetření bojovníků. Všude se něco dělo.

Vrátily se ženy z nákupu. Vzal jsem si je stranou.

"Co se děje ve městě?"

"Je vzhůru nohama! Někdo zabil Kolera Questle!" překřikovaly se.

"A co jeho lidé? Jsou v ulicích nebo někde zalezlí?"

"My je neznáme, ale na tržnici si chlapi povídali, že banditi jsou až moc klidní," ujala se slova kuchařka, která mne přivedla na hrad.

"Dobře."

"Taky říkali, že se našlo tělo nějakého Olina, prý to byl Kolerův podnáčelník."

A vida, přece jen se podnáčelníci mezi sebou nedohodli po dobrém. Ještě chvíli jsem vyzvídal, ale nic důležitého jsem se už nedozvěděl. Vrátil jsem se k přípravám.

Ve stanovenou dobu jsem čekal u brány. Připojil se ke mně lord Aminor na svém nádherném vraníkovi. K sedlu měl

připoutánu lehkou výstroj. Vypadal spokojeně.

"Rozloučil jsem se s královnou. Požehnala naší výpravě a dala mi tenhle šátek," ukázal na předloktí levé ruky, kde měl omotaný pestrébarevný hadřík.

Brána se pootevřela a dovnitř vjela kněžka. Pokynula nám a všichni jsme zase bránou vyjeli ven. Zapadla za námi s třeskutím. Neměl jsem dobrý pocit. Nebál jsem se žádného bojovníka ani přesily, ale bojovat proti nejhorším čarodějům je něco jiného. Sice jsem ovládal několik drobných kouzel, která může putující bojovník potřebovat, ale temná magie Morloku je proti mým kouzlům jako železem okutý bojovník proti nemluvněti. Zpočátku jsme jeli volným tempem a mlčky, ale kněžka po chvíli protřhla mlčení.

"Až vyjedeme z dohledu, udělám jedno kouzlo. To nám umožní dorazit do údolí řeky Leny, kudy se blíží morlocké vojsko. Část nepřátel pluje po moři, ale s tím nic nenaděláme. Hlavní síla čarodějů ale cestuje po zemi. Zatím se mi daří zjišťovat jejich směr postupu."

Probírali jsme možnosti, které máme. Zvažovali jsme každou drobnost, abychom se nedopustili nějaké chyby. Domluvili jsme se, že vyjednávat s velitelem vojska bude Aminor. Protože jsme byli už dostatečně daleko od zvědavých očí, zastavila nás kněžka, vytáhla jakousi krabičku z tlumoku, odříkala v nějaké hrdelní řeči několik slov a posypala nás práškem z krabičky. Prášek vytvořil oblak, který nás zahalil.

"Jedme! Prášku není mnoho a dlouho nevydrží!"

Vyrazili jsme. Sledoval jsem s údivem, jak pomalu se najednou ve větru hýbou stromy a jak kopyta našich koní zběsile tepou povrch cesty. Z křoví vlevo vyrazil zajíc. Mohl jsem ale sledovat, jak se pomalu přesouvá zadní pár jeho nohou, pomalu, pomalu... Vzduch nám svištěl kolem uší, takže nebylo nic slyšet. Byli jsme šíleně rychlí. Tohle zrychlující kouzlo bych rád znal. Budu se muset kněžky zeptat.

Jeli jsme něco přes tři hodiny, alespoň tak jsem to odhadoval podle slunce, které se zdánlivě vůbec nepohybovalo. Oblak prášku kolem nás se zmenšoval, ubýval s ujetou vzdáleností. Odhadoval jsem, že tímto tempem budeme na hranicích ještě odpoledne.

Z nebe se k nám snášel nějaký dravec. Kněžka nám naznačila, abychom ho nechali na pokoji a nastavila mu ruku. Zařal drápy do látky, kterou si omotala kolem předloktí. Naklonila se k němu a naslouchala jeho skřekům. K mému údivu mu začala odpovídat! Dravec se po chvíli vznesl a zmizel zase v dálce za našimi zády. Kněžka nám ukázala, abychom zpomalili. Vzduch přestal hučet, naše tempo se zpomalilo, ale pořád bylo rychlejší než nejběsilejší jízda, kterou jsem kdy jel. Ale teď už jsme mohli mluvit.

"Dostala jsem zprávu. Kolerovi banditi změnili plán a zaútočili už v poledne."

Hlavou mi letěla spousta úvah. No jistě, v poledne se ulice vyprázdní, je doba oběda. Brány města se zavírají, stráž se střídá, takže je v tu chvíli zranitelná. Nevymysleli to špatně.

"Ve městě se bojuje. Banditům se ale povedlo ovládnout jen dvě brány. Ve třetí neuspěli a tak přístup do města zůstal pro vojáky volný."

"Jak mohli banditi spoléhat, že se jim podaří udržet se celý den za slabými městskými hradbami?"

"Morlocká flotila se díky příznivému větru přiblížila k městu dříve. Pokud se vojákům nepodaří udržet bránu, aby mohli města postupně osvobodit, město bude ovládnuto. K banditům se totiž přidalo i několik skupin obyvatel. Jednak chudáci, kteří nemají co ztratit a také pár nespokojených měšťanů a šlechticů se svými služebníky."

"Víš ještě něco?" zeptal se lord Aminor.

"Vic zpráva neříká, ale pokusím se podívat."

Kněžka vytáhla křišťálovou kouli, nejoblíbenější a nejznámější magický předmět, přetřela ji rukávem, zamumlala zařikadlo a nahlédla do ní.

"Vojáci postupují bránou dál do města, zatlačují vzbouřence. Bandité mají problémy také u budovy soudu, kde se k strážníkům přidala spousta lidí."

Vyslechli jsme kněžku, ale ona už netrpělivě ukryla kouli a opět zrychlila na dřívější tempo. Přizpůsobili jsme krok našich koní a pádili krajinou. Koně vůbec nevypadali unavení. Oblak prášku se zmenšoval a naše rychlost se začala snižovat. Bylo mi jasné, že ke hranici nedojedeme tak, jak jsem původně myslel, ale později. Záleží na tom, kdy kouzlo skončí. Bylo zvláštní pozorovat, jak se všechno vrací k běžnému pohybu. Z oblaku prášku už zbýval jen obláček. Za chvíli i ten zmizel. Kněžka dala pokyn k zastavení.

"Uděláme si přestávku. Mohla bych sice použít silnější kouzlo, ale nechci se vyčerpávat, protože budu potřebovat každý kousek své magické síly. Do večera bychom měli dojet na hranici."

Najedli jsme se, zatímco kněžka se kousek opodál zaobírala svými zavazadly. Prováděla nějaká kouzla, ale nechtěl jsem vyvídat. Nakonec přišla k nám.

"Morlocká armáda skutečně míří do údolí Leny. Na hranici se s nimi setkáme. Zatím jsem se s jejich čaroději nespojila. Ve městě to vypadá nadějně. Bandité neovládli přístav a vstříc morlockým lodím vypluli naši námořníci. Ti by je měli zdržet a dát tak čas vojákům k vyčištění města. Bandité ztratili druhou bránu a třetí opustili sami, protože jim už byla k ničemu. Stáhli se do své čtvrti u přístavu a pokoušejí se zabránit v odplutí co nejvíce lodí."

Nechal jsem si to projít hlavou a navrhl jsem: "Možná by ses měla spojit s morlockými čaroději. Říct jim, že tu na ně čekáme a chceme vyjednávat. Jejich plán se hroutí."

Lord Aminor mne podpořil: "Jen bych ještě počkal, jestli se námořníkům podaří zadržet morlocké loďstvo."

"Dobře, uděláme to jak říkáte, ale teď bychom se měli vydat zase na cestu."

Jeli jsme dál. Neprohližel jsem si příliš krajinu, jen jsem sledoval, jak sílí tok Leny a údolí se rozšiřuje. Slunce putovalo po obloze a začalo se sklánět k západu. Blížil se večer. A blížila se také hranice, přítok další velké řeky. Za tou už začínalo území Morloku. Na našem břehu byla hranice tvořena hřebenem skal, který se zvedal od Leny a přecházel až v mohutné hory, které chránily zemi na severu. Tam někde je Rolin, město, ve kterém teď žije Ondřej s Katekou,

vzpomněl jsem si na své přátele.

Začalo se stmívat a tak jsme přebrodili řeku a utábořili se pod skalním převisem. Mraky na obloze dávaly tušit dešť a nechtěli jsme zbytečně moknout. Kněžka opět zjistila, co se děje ve městě. Zprávy byly povzbudivé. Bandité přecenili nespokojenost lidí. Nepřidalo se jich k nim moc a tak se teď bandité jen bránili v malých izolovaných skupinkách. Vojáci postupně čistili město. Několik měšťanů už bylo ve vězení a čekalo na soud. Naše loďstvo sice utrpělo nějaké ztráty, ale bránilo vylovení morlockých vojáků.

"Spojím se s morlockými čaroději. Zítra ráno se s nimi setkáme."

Přihlíželi jsme, jak kněžka odřikává magické formulky, zavírá oči, soustřeďuje se a upadá do transu. Její tvář byla klidná a v odlesku plamenů byla krásná i přes hrozbu, kterou v sobě skrývala. Zatoužil jsem po ní. Už dříve mě zneklidňovala, ale teď jsem si byl jist, že ji chci.

Kněžka vyšla z tranzu. "Už o nás vědí a souhlasí s vyjednáváním. Vědí, že se Kolerovým lidem nepodařilo ovládnout hlavní město a jejich kumpáni uspěli jen ve dvou městech. Jejich loďstvo se vzdálilo od pobřeží a čekají na ráno."

Oddechli jsme si. Nemohl jsem nepřemýšlet, jak by to dopadlo, kdybych nevyslechl Kolera a nezbavil bandity jeho prohnání. Hádky mezi podnáčelníky musely oslabit jednotu banditů. Musel jsem se pochválit. Třeba to někdo později udělá také, ale víc chvály mi neuškodí. Uložili jsme se ke spánku.

Trhl jsem sebou. Vzbudilo mne prásknutí blesku. Hrom zaburácel. Podíval jsem se na Aminora. Spal a nenechal se rušit ani bouřkou, která se rozpoutala nad našimi hlavami. Kněžka ale nebyla na svém místě. Přiložil jsem dříví na žhavé uhlíky, rozfoukal opět oheň a vydal se ji hledat.

Našel jsem ji na návrší opodál. Kněžka seděla nahá na zemi, svírala kotníky svých nohou a sledovala hru blesků na obloze. Vypadalo to jako když z jejich energie čerpá sílu. Nemohla mne v tom rachotu slyšet, ale přesto pohlédla neomylně přímo na místo, kudy jsem se k ní blížil. Propalovala mne pohledem. Sedl jsem si vedle ní na zkřížené nohy. Chvilí seděla klidně, pak vztáhla ruce k nebi a zaklonila hlavu. Její ňadra se vzepjala. Vzušovalo mě pozorovat ji. Mé mužství se probouzelo. Jakoby to věděla, vstala, přikročila těsně ke mně a rozkročila se. Její kadeřavý klín se ocitl přímo před mým obličejem. Udělala ještě jeden krůček a mojí hlavu si přitáhla do klína. Nasál jsem její vůni. Cítil jsem jasně, že je vzrušená, její vůně mne opájela. Nemohl jsem se ovládnout a jazykem jsem přejel odshora dolů. Ještě více se rozkročila, aby mi umožnila snadnější přístup. Byl jsem maximálně vzrušený. Míhající se blesky umocňovaly zvláštní atmosféru. Můj jazyk se dal do pohybu. Polaskal jsem její závojičky, zakroužil na tom místě, které ženy nejvíc vzrušuje a zabořil jazyk co nehlouběji. Sál jsem a lízal její pohlaví. Kněžka měla ruce zabořené do mých vlasů a třásla se rozkoší. Netrvalo dlouho a z její růžičky vytrysklo pár kapek. Ruce na mé hlavě strnuly. Klesla na kolena a dlouhým a divokým polibkem se mi přisála k ústům. Její sliny se mísily s božskou chutí jejího klína. Zuřivě jsme se líbali. Byl jsem jako omámený. Kněžka mi rozepnula kazajku, stáhla ji a položila na zem. Vstal jsem. Rozepnula mi i kalhoty a stáhla je až k zemi. Vykročil jsem z nich. Mé mužství se tyčilo jako stěžeň. Zkoumavě jej políbila na špičku, olízla a pak je vsála do úst. Svírala a povolovala rty, přejížděla po něm jemně jazykem a také je jemně kousala. To všechno mi působilo šílenou slast. Obemkla mé mužství u kořene rukou, laskala jej a přejížděla stále rychleji nahoru a dolů. Špičku stále sála a líbala. Začala se ve mně zvedat omračující vlna. Křeč mne vzepjala na špičky a z mého údu začala tryskat životadárná tekutina. Lačně jí polykala a nepřestávala v pohybu rukou a rtů. Křeč polevila a přihlásila se trocha bolesti na rozcitlivěném mužství. V opojení jsem ale bolest nevnímal a tak jsem neochabl. Kněžka vstala a přitiskla se svými ňadry k mé hrudi. Svíral jsem ji v náručí a z jejich rtů ochutnal sám sebe. Začal jsem laskat její tělo. Přejížděl jsem jí rukama po zádech, po bocích, obkroužil vztýčené bradavky a přikryl prsy dlaněmi. Potom jsem rukou zamířil přes břicho do jejího rozkroku. Vlhký prst jsem potom olízl, abych si připomněl její chuť a vůni. Položil jsem ji na kazajku. Zesiloval jsem stisky svých rukou na citlivých místech. Její nalité prsy přitahovaly mé prsty i můj jazyk. Hladil jsem ji jemně po tváři a ve vlasech, sevřel mezi svými zuby její ucho a jazykem pak polaskal lalůček. Vlhký jazyk v uchu ji úplně rozdivočil. Klekl jsem si mezi její stehna a nabodl ji na své kopí. Zasténala a nehty rozdírala má záda. Zdivočel jsem. Drtil jsem ji pod sebou, drtil jsem rukama její stehna, její ňadra, kousal jsem ji. Milování začalo připomínat zápas. Propletení jeden v druhém jsme se převalovali pod zamračenou oblohou. Kdesi blízko práskl blesk a spustil se liják. Kapky dopadající na naše rozpálená těla málem syčely. Bylo to ohromně vzrušující. Pobídlo nás to k ještě větší zběsilosti. Zatmívalo se mi před očima. Začala se zmnítat ve vrcholu vášně a to už jsem nevydržel. Vzepjal jsem se na loktech a stíkal sémě do jejího nitra. Stahy jejího klína ze mne vyždímaly poslední kapku. Asi jsme omdleli.

Probíral jsem se v šumění lijáku, který zmáčel naše těla. Kněžka přímo zářila energií, kterou ji naše milování přineslo. Ohlédla se na mě: "Je v tobě velká síla."

Nevěděl jsem, co na to říci a tak jsem sebral své mokré oblečení, podal jí ruku a vraceli jsme se ke skomírajícímu ohni. Necítil jsem zimu, protože jsem si připomínal každý detail našeho zážitku. Cítil jsem se slabě. Měl jsem pocit, že se se mnou něco stalo, ale nevěděl jsem co.

Oživil jsem oheň a rozvěsil kazajku, košili a kalhoty tak, aby uschlo. Dříví jsme nalámali večer dostatek, tak by nám mělo vydržet, než mi oblečení uschne. Přehodil jsem přes sebe přikrývku. Kněžka se oblékla.

Klímal jsem a jen občas se vytrhl, abych přiložil. Ráno se blížilo, bouřka zmizela v dálce. Oblékl jsem se a uvařil čaj.

Aminor vstal, rozcvičil se a s údivem sledoval mokro kolem. Připomněl jsem si jeho nepřírozeně tvrdý spánek a zkoumavě pohlédla na kněžku. Odvrátila se. Musel jsem ale na to všechno zapomenout, protože nás čekal velký úkol.

Sbalili jsme věci, osedlali koně a vydali se vstříc morlocké armádě. Spatřili jsme vyjednávací skupinu. Čekala na nás. Bylo jich pět. Když jsme se přiblížili, poznal jsem velitele vojska, se kterým jsem se už kdysi při svých cestách potkal, jeho zástupce, pak muže s odznaky krále a dva čaroděje. Usadili jsme se naproti nim. Čarodějové zkoumali kněžku a ona zkoumala je. Mlčeli jsme. Je lepší, když první promluví oni. Nevydrželi to.

"Proč jste tady a co chcete?" promluvil netrpělivě králův zástupce. Velitel se na něj s nesouhlasem podíval. To vypadalo nadějně.

Mlčeli jsme. Pak promluvil velitel. "Jmenuji se Kale Gunar. Vedu tuhle válečnou výpravu," zpražil znovu pohledem králova zástupce. "Naši čarodějové mi řekli, že s námi chcete vyjednávat. O čem?"

"Jsem lord Aminor, zástupce naší královny. Vím, že jste přímý muž a proto budu jednat také zpřímá. Chcete napadnout naši zem. Spojili jste se s našimi bandity, abyste ovládli naše města. Můžete to popřít?"

"Ne, to opravdu nemohu," neochotně přiznal velitel. "Náš král rozkázal. Chce vaše území."

"Má málo svého? Nebo chce hlavně naše bohatství? Vždyť by těžko mohl ovládat naši zem. Nedávno jste byli oslabeni válkou."

"O tom se bavit nebudeme," zneklidněl velitel. "Důležité je, jak chcete zabránit našemu vítězství."

Promluvil jsem: "Podcenili jste nás. V tuhle chvíli naši vojáci zabíjejí poslední bandity v hlavním městě. Ani jinde povstání neuspělo. Vaše loďstvo se nedokázalo přiblížit k našemu přístavu. A vy to víte," ukázal jsem na čaroděje. Jejich temné pohledy jen podporovaly strach, který vzbuzovali pouhým svým vzhledem.

"Ano, my to víme," souhlasil jeden z nich. "Ale i tak se nám nemůžete postavit."

Lord Aminor navázal. "Vskutku jste silnější. Známe vaši moc a nechceme proti ní bojovat. Ale protože se vám nezdařilo překvapit nás, jsme připraveni. Vaši lidé budou všude narážet na ozbrojený odpor, vaši vojáci budou umírat po desítkách šípy, které přiletí z tmy. Budete všude nacházet jen spálenou zem. Budete mít hlad, budete oslabováni a svého cíle nedosáhnete."

"My vás zničíme!" vykřikl zuřivě králův zástupce. Čarodějové se k němu nesouhlasně obrátili. Stačil malý pohyb a ústa muže se otvírala jen naprázdno. Nevyšel z nich ani hlásek.

"Neoslabujte své síly. Vaše hranice nejsou také bezpečné, divoké národy na vás útočí."

"Možná," připustil velitel. "Určitě máte nějaký návrh."

Aminor začal vysvětlovat naši myšlenku. "Povstání se zúčastnilo několik šlechticů a měšťanů. Budou potrestáni a jejich majetek propadne královně. Protože hlavním cílem naší výpravy byla podle všeho asi kořist, zvažte, jestli by nebylo lepší, kdybyste se vrátili s menší kořistí, ale všemi vojáky domů. Nabízíme výkupné za mír. Bohatství všech povstalců."

Nevěděli jsme, jestli se můžeme spoléhat na rozum vyjednávačů, jestli nepřeváží touha po ničení. Čarodějům nezáleželo na tisících vojáků. Chtěli zesílit svou čarodějnou moc obětováním nepřátel. Ale velitele jsem trochu znal a lord Aminor také. Jemu na jeho vojácích záleželo. Proto byl také dobrým vojevůdcem. Vojáci by neposlechli čaroděje. Proto by měli čarodějové hodně zvažovat, jestli se postaví proti nám. Mohou sice vyvolat k boji nemrtvé a všelijaké obludy, ale to umí naše kněžka také. A čarodějové mezi sebou neradi bojují, protože každé vítězství oslabuje a čaroděj pak může podlehnout jiným. Nevěděl jsem sice, jestli tohle nebezpečí hrozí i mocným morlockým čarodějům, ale kněžka tvrdila, že ano. Poodešli jsme, aby se mohli v klidu poradit. Je těžké se vzdát svého plánu. Znal jsem to.

Přivolali nás zpět. Čekali jsme, jak se rozhodli. Napětí bylo nesnesitelné, ale snažil jsem se ho nedat najevo.

"Uznali jsme, že dlouhá válka by Morloku neprospěla. Přijmeme vaše výkupné, ale máme ještě podmínku. Naším čarodějům," obrátil se k nim velitel, "dáte všechny zajaté bandity. Co s nimi udělají, bude čistě jejich věc."

Podívali jsme se s Aminorem na sebe. Kněžce to asi nepřišlo divné, ona byla zvyklá obětovat lidi a vyzývat různé síly, ale mně přejel mráz po zádech v představě, co bandity čeká. Bylo mi jasné, že se Morlok svých dobovačských plánů nevzdá, ale naše království potřebovalo odklad, aby zesílilo. Morloku zbývala ještě spousta zemí, které bylo možné dobýt snadněji. Ale banditů mi lito nebylo, proč taky.

"Souhlasíme," vzal na sebe Aminor rozhodnutí. "Vaše armáda se teď vrátí domů. S námi pojede oddíl s několika vozy. Naloží majetek vzbouřených šlechticů, měšťanů a banditů a se zajatci se vydá na cestu zpět. S nimi pojede posel s mírovou smlouvou, kterou podepíše váš král."

"Ujednáno."

V duchu jsem jásal. Podařilo se nám odvrátit krveprolití, zbídačení země a posílení Morloku. Na zpáteční cestě se nám pojede dobře. Sice nás čeká práce v hlavním městě a musíme osvobodit ta dvě města, která padla do rukou banditům, ale to byla jen malá obtíž. Ulevilo se mi. Pohlédl jsem na kněžku a pocítil nával touhy. Všechno je opravdu skvělé.

Počkali jsme, až se k nám připojí vybraný oddíl morlockých vojáků. Vydali jsme se na zpáteční cestu. Kněžka čas od času v kouli kontrolovala, jestli morločtí plní svůj slib a stahují armádu a loďstvo. Přivolala dravce a poslala po něm zprávu do chrámu. Za tři dny jsme byli na hradě.

První věc, kterou jsem se na hradě dozvěděl, byla, že v bojích ve městě padl kapitán gardistů.

IX.

Byl jsem zničený. Kapitán se mi stal přítelem. Vypstal jsem se na podrobnosti jeho smrti. V době útoku banditů byl ve městě zařizovat obranu. Když útok začal, byl to právě kapitán, který se v čele oddílu strážných a dvou gardistů, kteří ho do města doprovázeli, vrhl na pomoc posádce brány. V přišerném masakru se mu podařilo bránu ubránit a udělal tak první škrť přes plány banditů. Jenže v prvním náporu utrpěl tolik zranění, že když se odpoledne útok opakoval, zesláblý nebyl schopen se ubránit vůdci druhého útoku a v osobním souboji se navzájem zabili. Ale oddíl gardistů, který mezitím přijel na pomoc, už bránu ze svých rukou nepustil. O posledních chvílích mého přítele mi vyprávěl s hořkostí v hlase gardista Marek, který byl s kapitánem ve městě a teď léčil četné rány, které v boji utrpěl.

Musel jsem ale překonat smutek a vrhnout se do práce. Lord Aminor mne určil jako velitele skupiny, která měla na starost výkupné pro morlocké vojáky. Dva týdny jsme sepisovali a shromažďovali majetek vzbouřenců, prohledávali město a tahali zbytek banditů z jejich skrýší. Lidé přestali mít strach a až příliš ochotně prozrazovali všechno, co věděli. Měli jsme usnadněnou úlohu, chytali jsme všechny, kteří měli vytetované znamení Kolerovy bandy. Ve městě zbylo jen málo banditů, takže bude dlouho trvat než se domluví a získají další. Navrhl jsem Aminorovi, aby byli prověřováni všichni, kteří budou přicházet do města. Vymyslel jsem způsob, jak ubránit město proti přívalu povalečů, kteří by chtěli

zaujmout uvolněná místa v bandě. Ale byl to jen plán do budoucna, stejně jako řada dalších. Měli jsme mnohem důležitější starosti. Armáda osvobodila město, která se dostala do područí banditů a vzbouřených šlechticů. Musel jsem si pospíšet se svou prací, protože královna se chystala na velkou cestu zemí, aby povzbudila obyvatele. Přiblížil se den příjezdu morlockého královského posla, kterého jsme očekávali s napětím. Díky velekněžce jsme měli základní přehled, co se děje na hranicích a tak jsme věděli, že slib byl zatím dodržen. Podaří se ale přesvědčit krále a zbytek morlockých čarodějů? Majetek vzbouřenců byl už dávno naložen na vozy, morloctí vojáci už příliš dlouho dokazovali v našich hospodách, že hrubost a hloupost je jim skutečně vlastní. Byl skutečně zázrak, že se kromě pár rvaček nestalo nic vážnějšího, co by ohrozilo smír. Konečně jsme se dočkali. Posel se i s doprovodem vynořil na obzoru a pozorovatelé hned hradu hlásili jeho příchod. Když přišel, byla již připravena lázeň i oběd. Po nezbytném odpočinku se posel navečer vydal ke královně. Byl jsem jedním z pozvaných a tak jsem měl po dlouhé době příležitost si promluvit s kněžkou.

Očima jsem hltal její svůdnou postavu, která se rýsovala pod lehkým rouchem. Toužil jsem po ní už od chvíle, kdy jsme dorazili do města, ale nebyl čas na setkání. Potlačovaná touha se ve mně vzedmula a já pocítil nával krve v mém údu, který hrozil protrhnutím látky kalhot.

"Dlouho jsme se neviděli," prohodil jsem tiše.

"Snad jsem ti nechyběla," ušklíbla se.

"Ale ano, chyběla," rozhodl jsem se být upřímný. "Zdálo se mi každou noc, jak tě svírám v náručí."

"Budeš k tomu mít zase příležitost," slíbila s úsměvem.

Vyhrkl jsem prudce: "Kdy?"

"Brzy, neboj. Mám s tebou ještě velké plány," zavádila pohledem o vybouleninu na mém poklopci.

Vešla královna, posel jí složil poklonu a byl pozván k rokovacímu stolu. V čele seděla královna, místo vedle ní patřilo kněžce. Z druhé strany seděl Nejvyšší rádce, pak Aminor a já. Posel seděl tak trochu osamoceně. Královna pokynula. Posel vybalil svitky papíru a ukázal je královně. Královna přečetla sama nahlas jednoduchý dokument, ve kterém se Morlok zavazoval k neútočení po dobu nejméně tří let, výměnou za výkupné a pochytané bandity. Každý jsme ke smlouvě něco podotkli, ale v zásadě nebylo nad čím přemýšlet. Královna smlouvu podepsala. Posel vzal svoje svitky, zabalil je a čekal na výzvu k odchodu. Nejvyšší rádce ještě jednou prohlédl smlouvu a rovněž opatrně sbalil svitky. Budou uloženy k ostatním cenným dokumentům do hradní knihovny. Požádal jsem o povolení a zeptal se posla:

"Vidíme před sebou radostný výsledek. Ale rád bych věděl, co předcházelo sepsání této smlouvy. Váš král asi nechtěl o smlouvě slyšet. Je to tak?"

"Můj král vsutku podlehl naléhání Gunara a čarodějů. Víc neřeknu."

Ani nemusel. Bylo mi jasné, že mír je ještě křehčí, než se zdá. Jakmile se z jakéhokoli důvodu čarodějové rozhodnou, že se jim válka vyplatí, budeme je mít na krku ani se nenadějeme. Ale získali jsme čas na důkladnou přípravu. A to je hlavní.

Posel se ujal velení nad výpravou vozů, které odvážely výkupné. Bandité přivázaní řetězy klopýtali za vozy.

Čarodějové je mohli použít znovu nebo právě získali spoustu obětí pro své čary. Nás čekaly příjemnější věci. Královna před cestou nechala nachystat velký ples na oslavu vítězství a smlouvy. Hlavní úkoly svěřila kněžně Seglii, takže jsem měl několikrát možnost se s ní setkat. Pomyslel jsem i na něco víc, ale nebyl čas. Ani kněžku jsem neviděl. Přípravovala poděkování bohům. Žil jsem skoro jako mnich. Jen to víno mi zůstalo.

Rada mne jmenovala kapitánem gardy. Provedl jsem urychlený nábor na doplnění počtu a zahájil s nováčky tvrdý výcvik. Zvláštní skupina zatím neměla speciální výcvik, musel jsem se věnovat i jiným věcem. Soudce ve městě měl plné práce s přípravou procesu se zrádci z řad šlechticů a měšťanů. Starosta města řídil obnovu zničených částí města. Byly strženy i zbytky dosud nevyhořelých domků ve čtvrti u přístavu. Všem občanům byl uložena povinnost pomáhat ze všech sil. Tresty byly nemilosrdné, ale nebylo moc případů, kdy jich bylo nutné použít. Soud se šlechtici proběhl rychle. Těch, kteří nestihli uprchnout, bylo málo, někteří už zahynuli při boji. Dva si vyžádala kněžka jako oběť bohům, ostatní byli popraveni mečem. Město se vzpamatovalo z utrpených ran.

V den plesu už byla ta nejhorší práce z námi. Měl jsem za sebou dokonce i dva dny odpočinku, takže jsem znovu začal toužit po kněžce. Poslala mi vzkaz, že se uvidíme na plesu. Těšil jsem se. Nemiloval jsem ji. Můj vztah k ní byl tím nejčistším puzením muže k ženě. Přitahovala mě až bolestně. Musel jsem neustále myslet na naši první noc, na bouřku, která jakoby přešla do nás a na šílenství, které nás svázalo.

Oblékl jsem si své nejlepší šaty a včas se vydal do velkého hradního sálu. Byl slavnostně vyzdobený prapory a květinami. Na vyvýšeném stupínku byli připraveni hudebníci s nablýskanými kovovými i dřevěnými nástroji. Stoly se prohýbaly množstvím studených pokrmů a nápojů, ale věděl jsem, že hlavní chody teprve přijdou. Sám jsem proudil pozvaní hosté. Ve městě se ve stejnou dobu odehrávala pro obyčejné lidi tancovačka. Chvilí jsem zatoužil být tam, najíst se nějakého obyčejného jídla, napít piva nebo sprosté kořalky a popadnout první hezkou holku. A pak druhou. Tak jako vždycky. Ale na královském plese jsem měl také spoustu možností. Už jsem byl poměrně známý a tak se kolem mě točily mladší i starší urozené dámy. Občas se odvážily i nějakého náznaku. Usmíval jsem se na ně, ale vyhlížel jsem královnu s kněžkou. Konečně jsem se dočkal. Vpluly s fanfárami do sálu. Vlna ticha se rozšířila sálem a královna procházela mezi uklánějícími se dvořany a veliteli armády. V závěsu za ní kráčela velekněžka. Pohledy většiny lidí v sále se od ní odvracely nebo na ní spočinuly jen na okamžik a pak utekly někam jinam, kam bylo bezpečnější se dívat.

Kněžka byla oblečená s vybraným vkusem. Její šaty jen podtrhovaly její smyslnost. Byla mrazivě nádherná, žádoucí, ale nebezpečná. Díval jsem se na ní, mé vzrušení rostlo. Strnule otočila hlavou a zabodla pohled přímo do mých očí.

Usmála se nepatrně, ale už i mě šel mráz po zádech. Ale toužit jsem po ní nepřestal.

Královna usedla na své vyvýšené křeslo v čele obrovské tabule, zazněly ještě jedny fanfáry. Královna pokynem ruky pozvala všechny ke stolu, postupně všichni usedli na svá místa. Královna vstala s pohárem v ruce a všichni ji

napodobili. Její řeč byla krátká. "Vážení hosté, sešli jsme se zde, abychom oslavili vítězství v boji s bandity, kteří sužovali hlavní město i města další a abychom oslavili smír s Morlockým královstvím. Tento smír je ale velmi křehký a je jen odkladem do té doby, kdy Morlok ucítí další příležitost. Budeme muset připravit celé království ještě lépe na hrozbu z Morloku. Ale to počká na zítřek," usmála se, "dnes se budeme především bavit. Chci poděkovat všem, kteří k vítězství přispěli." Vyjmenovala několik jmen, mezi nimi i moje. "Připíjím na rozkvět našeho království!" zvedla číši ke rtům.

Nastal čas večeře. Nebudu popisovat, co všechno dobrého jsme měli, ale vzpomněl jsem si na kuchařku a její děvčata, že se musela opravdu činit. Sloužící sklidili nádoby a donesli drobné slané i sladké zákusky a hlavně konvice s vínem, džbány s pivem a láhve s likéry. Odhrnul se závěs, který do té doby zakrýval druhou polovinu sálu. Nádherná květinová výzdoba všechny uchvátila. Kněžna Seglie přijímala blahopřání s uzardělými tvářemi. Začala hrát hudba a do sálu vběhli tanečníci. Předvedli své umění a zase odběhli, další tanec patřil hostům. První páry se pustily na parket. Zábava se rozproudila. Procházel jsem sálem, občas se někde zastavil, ale i když tak trochu hrdina, nepatřil jsem mezi ně. Víc jsem si popovídal jen s lordem Aminorem, který netrpěl předsudky a se kterým jsme si rozuměli, a s kněžnou Seglií, pochopitelně. Usmívala se na mě zářivě a škádlivě se mně vyptávala, jestli se mi po ní nestýská. Při pohledu do jejího výstřihu jsem musel připustit, že stýská.

Zavěsila se do mě a procházeli jsme sálem. Představila mne svým známým. Všichni ji znali a věděli, jak se to má s jejími komorníky, ale Seglii to promíjeli. Byla oblíbená a tak jí procházely i věci, které by si nikdo jiný nemohl dovolit. Alespoň ne veřejně. Poočku jsem sledoval kněžku a přitakával kněžně. Bylo mi jasné, že čeká, že se jí tuto noc budu věnovat.

Nebyl jsem proti, ale mířil jsem na jiný cíl a tak jsem se od ní při vhodné příležitosti odpoutal a skrz skupinky rozjařených hostů jsem se prodíral ke kněžce, která si něco špitala s královnou. Když spatřila, že se k ní blíží, rozloučila se s královnou a vydala se mi vstříc.

Zastavili jsme se u stolu. Nabídl jsem jí slané pečivo a nalil oběma pohár vína. "Jsi krásná," ocenil jsem její vzhled.

"Kde se v bojovníkovi berou lichotky?"

"Nejsem jen bojovník, jsem i milovník, nezapomnělas?"

Zasmála se: "To nemusíš mít strach."

"Ale možná by sis chtěla osvěžit paměť."

"Pro jistotu, pochopitelně."

"Pochopitelně," začal jsem se smát.

Připili jsme si a dál si povíдали.

"Když jsi mě tehdy ráno vzbudil, slíbila jsem ti, že se budu ptát na to, jak jsi se dostal dovnitř. Teď je zrovna tak vhodná doba jako jindy."

Kroutil jsem se, ale musel jsem jí to vysvětlit. Dovedla se během chvilky stát z příjemné mladé krásné ženy stát velekněžkou řádu, tvrdou a krutou čarodějkou. Možná právě to na ní bylo tak vzrušující. Popsal jsem jí cestu, kterou jsem se dostal dovnitř, ale nic jsem jí neřikal o své první návštěvě. Zároveň jsem jí vysvětlil, že není zas tak moc lidí, kteří by dobrovolně lezli do jejího chrámu, ani tolik lidí, kteří by to stejnou cestou zvládli. Poradil jsem jí, jak cestu zabezpečit, ale neřekl, že si pořád ještě nechávám v zásobě způsob, jakým se dá dostat dovnitř nebo ven. Opatrnosti není nikdy nazbyt.

Na druhé straně sálu se nějakému páru zamotaly nohy a tanečníci padali jeden přes druhého. Ohlédl jsem se tím směrem a se smíchem sledoval nemotorné zápolení vstávajících. Otočil jsem se zpátky ke kněžce. "Víš už, co potřebuješ?"

"Myslíš jen na nemravnosti," odpověděla na mou otázku, která sice nebyl míněna dvojsmyslně, ale kněžka, i když si toho byla vědoma, naschvál to dvojsmyslně pojala.

"Jen ne, ale hodně. Zvláště když se musím jen dívat."

"Říkal jsi přece, že se ti líbím."

"To ano, ale bojovníkovi, který svou sílu v posledních dnech věnoval jen práci, nestačí se jen dívat. Mám s tebou i jiné úmysly."

"A jaké?" dělala hloupou.

"Zaved' mě někam stranou a já ti to vysvětlím."

"Tak na sílu bojovníka," zvedla pohár.

Ťukli jsme si a já do sebe naráz obrátil zbytek poháru. Teprve když víno steklo do mého žaludku, ucítil jsem na jazyku jakousi pachut', která předtím ve víně nebyla. Jenže než jsem stihl cokoliv udělat, strnul jsem a nemohl se hýbat. Jak ve snu jsem viděl kněžku zvedající paže do jakéhosi gesta. Zatočila se mi hlava, zatmělo před očima, ale když to pominulo, stál jsem pořád u stolu a v ruce jsem měl pohár. Zdálo se mi to? Opatrně jsem se pohnul a nenápadně zkoumal chuť v ústech. Nic zvláštního jsem necítil. Sáhl jsem si na místo, kde nosím amulet upozorňující na kouzla, ale nenahmatal jsem ho. Vzpomněl jsem si, že se mi přetrhl řemínek a tak jsem ho nechal na stolku ve svém pokoji. Cítil jsem se ale normálně a tak jsem vše připsal únavě. Kněžka se ke mně přitiskla.

"Už dlouho se chci zeptat..."

"Ano?"

"Ty se mě opravdu nebojíš? Všichni ze mně mají strach, jenom ty, královna, lord Aminor a pár dalších se se mnou dokáží normálně bavit."

"Nemám strach ani z tebe. Potkal jsem už spoustu čarodějů, ale pokud jim nezkrážím cestu, vždycky se nějak domluvíme. Občas se stalo, že jsme se s nějakým čarodějem dostali do sporu, ale stojím tu já a oni se smaží v pekle. A lidí, kteří sem tam někoho zabijou... Těch se přece není proč bát. Takových znám tisíce. Ale to spojení u krásné ženy mě spíš vzrušuje. A to jsme už zase u toho. Kdy chceš odsud utéct?"

"Hned," spokojila se s mou odpovědí. Vzala mě za ruku a vedla zadními dveřmi kamsi pryč.

"Mám tady svoji komnatu, ve které přebývám, když jsem na návštěvě u královny."

Proti nám šli sloužící, ale kněžka máchla rukou, zamumlala jednoduché kouzlo zapomnění, které jsem znal i já, a pokračovala chodbou. Vešli jsme zdobenými dveřmi do jejích pokojů. Rozsvítila lampu, vzduch zhoustl omamnou vůní. Dveře zaklaply. Kněžka se postavila proti mně a lině se ke mně přitiskla. Z jejího pružného těla zářila dlouho potlačovaná vášeň. Začal jsem divočet. Nehýbal jsem se, čekal jsem, co se bude dít, ale každá buňka v mém těle se vzpínala. Kněžka se o mě jemně otírala a zvyšovala své i mé vzrušení. Přisáli jsme se k sobě. Naše jazyky jak klubko hadů zápolily, zuby chňapaly po rtech.

Kněžka se odtrhla, položila mi prst na ústa a zašeptala:

"Svlékni se a čekej. Hned tě k sobě zavolám. Jen se převléknu." Odešla do další místnosti.

Vysvlékl jsem se a čekal na zavolání. Ve spáncích mi hučelo vzrušením. A nejen ve spáncích. Kněžka zavolala a já vtrhl k ní. Ležela na rudém sametem potaženém obrovském lůžku, vyrobeném ne ze dřeva, ale z kovu. Svítilo tady jen malé světlo s červeným stínídkem. Plamínek poblikával a stíny vrhané na strop vypadaly skoro strašidelně. Na stěnách visely provazy, biče, dýky a mečiky. Tázavě jsem se podíval na kněžku. Na sobě měla jakési černé kožené řemeny, které se jí zařezávaly do kůže. Lehký plášť byl rozhalen tak, aby vyniklo její tělo. Dech se mi užil. Pomalu jsem přistoupil k lůžku a sedl si naproti ní. Vychutnával jsem si ten pohled. Zvedla se ke mně, naklonila a sáhla mi na spánek.

Když jsem se probral, byl jsem přivázaný pevnými provazy k posteli. Zkusil jsem jejich pevnost, ale v tuto chvíli byly ještě nad moje síly, snad až se uvolní. Vešla kněžka.

"Co to má znamenat?"

"Drž hubu! Na nic jsem se tě neptala!"

Takhle se mnou ještě žádná žena nemluvila.

"Jsi v mé moci a já si s tebou budu dělat co budu chtít. Kdybys tady měl chcipnout, bastarde!" Její slova doprovázelo šlehnutí bičem, který držela do té doby za zády. Byl jsem svlečený, takže mě ten zásah poznamenal rudým pruhem na kůži. Byl jsem zvyklý na bolest, ale nelíbilo se mi to. Řekl jsem jí to.

"Budeš prosit, abych tě zase šlehla jen bičem," sňala ze stěny karabáč.

Zneklidněl jsem a zkoumal provazy. Nenápadně jsem povoloval a zase zatínal svaly, abych provazy co nejvíce uvolnil.

Dostal jsem několik ran, až jsem málem vykřikl. Po prsou mi stékala krev.

"Ty se mně budeš bát, chci, aby se mě báli muži báli!"

Zvedla ruce k seslání kouzla. Najednou na mne padla jakási tíha a slabost. Cítil jsem, že kněžka je jediná žena, kterou mohu milovat. Díval jsem se omámeným pohledem na její vztyčené bradavky. Chtěl jsem, aby na mne promluvila. Chtěl jsem, aby si mě všimla, aby tam jen tak nestála, aby se ke mně sklonila a drtila mi polibkem ústa. Toužil jsem po jejím dotyku. Udeřila mě. Líbilo se mi to, chtěl jsem, aby se mě dotýkala ještě, silněji.

"Dotkni se mě."

"Popros, otroku."

"Prosím."

"Popros pořádně!" švihla mě bičem.

Svíjel jsem se rozkoší.

"Prosím, dotýkej se mě, má paní."

Sáhla mi rovnou mezi nohy a krutě sevřela mé napnuté mužství. Cloumala mi s ním zuřivě a přitom něco křičela. Dostal jsem pár sladkých ran bičem. Byl jsem obrovsky vzrušený. Na špičce údu se objevila vlhká kapička. Rozetřela si ji po rtech. Vzala do ruky svíci. Její horký vosk mi začal spalovat kůži. Kapka za kapkou stékala na mé tělo. Šílel jsem vzrušením. Odložila svíci a zase se věnovala mému mužství. Vzhlížel jsem oddaně k ní, cítil její vzrušení byl jí vděčný. Chtěl jsem pro ni zemřít. Dostal jsem další ránu bičem. Znovu se rozpřáhla. Záslehl biče za jejími zády shodil závoj ze zrcadla. Zahlédl jsem svůj vytřeštěný obličej a v tu chvíli jsem procítl, kouzlo přestalo účinkovat. Uvědomil jsem si, co se mnou udělala a pocítil jsem silnou nenávist z to, že mě takhle ponížila. Zuřivě jsem zacloumal uvolněnými pouty, až praskla. Mé paže pokračovaly v letu a srazily kněžku, sklánějící se ke mně, do bezvědomí. Uvolnil jsem pouta na nohou. Šílel jsem vztekem. Přivázel jsem ruce bezvládné kněžky k rámu lůžka, ták, aby klečela na zemi, zády ke mně. Roztáhl jsem jí nohy od sebe a napružený úd jsem vrazil do ní. Dal jsem jí několik úderů dlaní přes tvář, aby se vzpamatovala. Sotva zvedla hlavu, zmáčkl jsem jí čelisti, aby otevřela ústa. Nacpal jsem jí do nich kus hadru. Teď nemohla seslat žádné kouzlo. Drtil jsem jí pod sebou a surově vrážel úd stále hlouběji. Nepřestával jsem. Prohýbala se, aby uhnula náporu, ale neměl jsem slitování. Sáhl jsem po karabáči, který ležel na lůžku. Švihl jsem jí tak, abych neprošel kůži. Svíjela se, ale přidala jsem ještě několik ran. Pak jsem sevřel její nadra a štípal jsem jí do nich. Kroutil jsem bradavkami a kousal jí do zad. Přitom jsem nepřestával přirážet. Ale už to nemohlo trvat dlouho. Bylo ve mně stále ještě to vzrušení a k němu se teď přidalo vzrušení z kněžky, jejíž rozšvihnaný zadek jsem měl před sebou. Vykřikl jsem a vycukl svůj úd ze svíjející se kněžky. Sotva jsem na něj sáhl rukou, zatmělo se mi před očima a mohutný výstřik zkroutil v několika záškubech kněžčina záda. Svalil jsem se stranou.

Vzpamatoval jsem se skoro hned. Kněžka ležela s hlavou v mém klíně. Rychle jsem se podíval na rám postele. Provazy, kterými byla přivázaná, ležely neškodně na zemi. Kněžka ke mně zvedla své oči.

"Myslíš, že když mám svázané ruce a roubík, že nemůžu čarovat? To se pleteš," usmála se ukojeně. "Hezky jsem si to vychutnala, i když jsem s tím nepočítala."

"Takhle se mnou zacházet nebudeš!"

"Myslíš?"

Dotkla se mého spánku a zase jsem byl ve stejném stavu jako předtím. Mávnutím kouzlo zrušila. "Jsi v mé moci a budeš plnit moje přání, kdy se mi zachce."

"Kdy se ti zachce asi ne."

"To kouzlo ti dá neomezenou sílu," usmála se zle.

Přemýšlel jsem. Kněžka se mi líbila, ale vůbec jsem nechtěl být jejím pouhým otrokem a hračkou, i kdyby jen na krátkou dobu. Chtěl jsem být svobodný. Musím zjistit, jak zrušit kouzlo, kterým mě ovládá, ale do té doby budu muset plnit svoji roli. Pak mi došlo, proč knězce vyhovují omámené oběti při jejich chrámových hrátkách. Chce mít pocit nadvlády. Tady bylo i nebezpečí pro království, protože knězce nemusela stačit moc, kterou má nad svými obětmi. To všechno mi letělo hlavou, když jsme se oblékali.

"Řekni mi upřímně, líbilo se ti to?"

Zamyslel jsem se a nerad připustil, že vlastně ano.

"Vidíš, myslela jsem si to. Přijď zítra za mnou."

Neřekl jsem už nic. Vrátili jsme se do sálu, kde mezitím značně stoupla nálada. Opilí dvořané se muchlovali ve dvojicích i trojicích, dokonce i královně se leskly oči. Seděl u ní lord Aminor a něco si s ní povídal. Naslouchala mu pozorně a s úsměvem. Viděl jsem, jak vytáhl šátek, který od ní dostal na cestu do pohraničí, políbil ho a dal ho královně kolem krku. Držel oba konce a pomalu si královnu přitahoval k sobě. Jejich ústa se setkala. Zatím si toho nikdo nevšiml, ale když oba vstali a ruku v ruce odešli ze sálu, nebyl jsem už jediný, kdo je viděl. Okamžitě se to začalo šeptat po celém sále.

Měl jsem radost. Aminor byl konečně oslyšen a je naděje, že země dostane dobrého krále, kterého potřebuje. Vzpomněl jsem si i na scénu z chrámu a pomyslel si, že si Aminor bude muset dát pozor na kněžku, jejíž pozici u královny ohrozil. Plynuly týdny. Pokračovaly práce na obnově království. Královna na své cestě přinesla povzbuzení lidem ve všech krajích. Cesty jsem se zúčastnil s ní, jako nový velitel gardy a zároveň královnin lovčí. Aminor a kněžka nechyběli, takže pozorné ucho by zaslechlo steny vášně hned ze dvou ložnic. Kněžka už nikdy nepoužila bič, ale občas mě k mé velké nelibosti ovládla kouzlem a dělala si se mnou co chtěla. Jednou dokonce sehnala dvě dívky, které se k nám přidaly. Byl to zážitek, ale dívkám jsem ho raději z hlavy vyhnal kouzlem zapomnění. Jenže kněžka měla stále chuť na milování a tak jsme se občas i přes den odloučili od ostatních, abychom zapadli do nejbližšího křoví a narychlo se ukojili. Chovala se ke mně celkem dobře, ale v milování s ní mi chyběla něha a pohlazení. Vzpomínal jsem na Ohalinu a další dívky, které do milování vkládaly víc, než jen vášnivý pohyb a znalost lidského těla.

Navštívili jsme i Rolin, ale protože město bylo ubráněno, královna se jen krátce zastavila. Neměl jsem ani čas zjistit, jestli tady ještě žije Ondarej s Katekou.

Lord Aminor měl na královnu blahodárný vliv. Královna byla neustále v dobré náladě a její komorné se přestaly bát, že bezdůvodně vybuchne. Hlídal jsem, jestli kněžka nedělá něco proti Aminorovi. Ale ničeho jsem si nevšiml. Družina už si začala povídat o svatbě.

Putovali jsme krajinou, i počasí nám přálo. Většinou jsme přijali pohostinství některého města nebo větší osady, ale několikrát jsme se utábořili v přírodě. Náš doprovod byl poměrně početný, protože jsme někde mohli narazit na nějaké uprchlé bandity. Opatrnost se nám vyplatila.

Brodili jsme se zrovna řekou, jel jsem v první skupině s královnou a lordem Aminorem. Doprovázeli nás pouze dva gardisté, ostatní pomáhali u vozů. Z křoví se na nás vyřítilo sedm lupičů. Vytáhli jsme meče a nastala bitka. Lupiči neměli moc šancí a ani jsme jim žádnou nechtěli dát. Rozsekal jsem dva na kusy, ale než jsem se mohl pustit do dalšího, bylo po všem. Královna nebyla ani škrábnuta. Bylo to pro mě vítané rozptýlení, ale královna se chtěla vrátit do hradu rychleji. Zbytek cesty pak proběhl rychle. Když se před námi vynořila silueta chrámu, věděl jsem, že budu ve svých pokojích ještě ten den. Na hradě se nic vážného nestalo a tak jsme mohli spokojeně usnout.

X.

Po návratu do hradu pokračovala práce na obnově pořádku. Řídil jsem skupinu, která připravovala obranná opatření, prověřovala spolehlivost lidí, zbraní. Občas to byla pěkně ošklivá věc, ale řídili jsme se myšlenkou, že raději několik malých zbytečných a nespravedlivých smrtí, než ohrožení celého království. Přecitlivělostí jsme rozhodně netrpěli. Viděl jsem na vlastní oči v jiných zemích, co zavíná ochrana práv lupičů, podvodníků a vrahů. Nechtěl jsem, když se naskytla tahle možnost, aby někdo podobný Kollerovi mohl přijít a nahradit ho. Raději jsme podezírali každého přichozího, než abychom si do města vpustili nějakou verbež.

Přicházely zprávy z Morlocku. Naši noví špehové se skutečně činili. Král se upokojil a vypadalo to, že budeme mít dost času na to, abychom se lépe připravili na možný útok v budoucnu. Přišla také zpráva o tom, jak naložili čarodějové se svými neúspěšnými spiklenci, našimi šlechtici a měšťany. Nic pěkného k vyprávění.

Země se pomalu uklidňovala a já měl čím dál tím větší podíl na rozhodování. Posílení mého vlivu nesli někteří šlechtici nelibě, ale měl jsem silnou oporu v královně, lordu Aminorovi a dalších několika přátelích. Naštěstí jsem mohl uplatnit jednak své pochopitelné zkušenosti, ale postupně jsem si získal respekt i svými znalostmi jazyků, dějin, přírody a země, které jsem rozvíjel na základě vědomostí získaných v klášteře, ve kterém jsem trávil dětství.

Po nějaké době se s velkou slávou chystala svatba královny a lorda Aminora. V době obnovování pořádku spolu trávili čím dál víc času a bylo na nich vidět, že září štěstím. Po městě i po hradě se vypravovaly neuvěřitelné historky o nocích lásky, které prožili. Kuchtičky a čeledínové si měli o čem povídat. Bylo jen rozumné a pro obranu země výborné, že měl brzo začít vládnout král. Královna sice byla skvělo vládkyní, ale ve světě byly králové ceněni daleko více. Země se tak vystavovala nebezpečí, že si nějaký nájezdník usmyslí, že královna je jako žena neschopná ubránit království a pokusí se vydrancovat nějaký příhraniční kraj. Samozřejmě to není pravda, ale král bude znamenat snazší vyjednávání a mírové smlouvy s okolními královstvími a knížectvími.

Svatba se konala v největším hradním sále. Byl jsem samozřejmě mezi pozvanými k hlavnímu stolu a dostalo se mi místa vedle kněžky. Podezíral jsem správce hradu, ze kterého se stal můj velký přítel, že se dozvěděl něco z drbů o kněžce a mně. Raději bych seděl na druhém konci stolu, ale nedalo se nic dělat. Kněžka si moje pozornosti vynucovala i

několikrát denně a bylo obtížné zvládnout všechnu práci a ještě trávit spoustu času s ní, v posteli, na terase, ve chrámu, v lese, v kteroukoliv denní i noční dobu. Sál byl nádherně vyzdoben, dámy si vzaly své nejlepší a ve většině případů i nové šaty a šperky. Raději bych viděl všechny ty peníze věnované na jiné, důležitější účely, ale i já měl smysl pro krásu a bylo mi jasné, že změnit šlechtice se nepodaří ani mně. V čele sálu stál náš stůl, u kterého seděli členové Rady, pochopitelně královna a kněžka, starosta hlavního města. Stůl byl prostřený obrovskou vlajkou země a nesl tíhu předkrmů, pití a drobného pečiva a různých oříšků. V sále bylo dalších deset stolů, u kterých postupně seděli další lidé podle významu. Připravil zasedací pořádek dalo obrovskou práci. Někdo by se mohl cítit ukřivděný a tak jsme výběru lidí pro jednotlivé stoly věnovali největší pozornost. Naštěstí správce měl bohaté zkušenosti a nedošlo k tolika změnám v postavení hostů, aby to nebylo možné zvládnout. Bylo mi jasné, že z malého pocitu křivdy se snadno může vyvinout hrozba do budoucna, a prosazoval jsem, aby lidé seděli promíchaně, ale návrhy na takovéto změny mi neprošly. Alespoň jsem zodpovídal za bezpečnostní opatření a tak jsem se vyřádl ve výběru kuchařek, obsluhy, hudebníků. Prověřoval jsem kdekdo, původ jídla i sloužících, pevnost stolů a bezpečnost sálu, ochranu proti kouzlům a magii, snad nic neušlo mé pozornosti. Sloužící to se mnou neměli lehké a tak jsem se zasadil o to, aby si mohli připravit oslavu i pro sebe. Konala se pochopitelně až druhý den, ale veselých a spokojených tváří bylo hodně.

Před hostinou se ale odehrál vlastní obřad. Pochopitelně v chrámu. Tam jsem se o bezpečnost tolik starat nemusel, nicméně i tak jsem tam strávil víc času, než jsem chtěl. Pochopitelně kvůli kněžce. Přišla třeba za mnou do mé odpočívárny, ve dveřích shodila plášť, pod kterým byla nahá, a přistoupila ke mně. navyklým pohybem mi sáhla na spánek, abych se dostal pod vliv kouzla, které jsem nenáviděl čím dál víc, a pak sáhla podstatně níž. Jemně mnula mé mužství, pokročila ke stolu, na kterém jsem měl nějaké listiny a plány. Držíc mě stále v hrsti, táhla mě za sebou. Beze slova si sedla na hranu stolu a beze slova si mne přitáhla blíž. Ani já jsem nic neříkal. Byla už vzrušená a tak jsem neváhal a vnořil se do ní. Kobku naplnily vzdechy. Kouzlo způsobovalo mou velkou výdrž a proto jsem vždy kněžku uspokojil. Stejně i teď. Její pohyby se zrychlily, až bylo slyšet narážení stolu do zdi a povrzávání jeho nohou.

Vymaloval jsem několikánásobným výstřikem její komůrku lásky, což v ní způsobilo silné křečovitě stahy. I ona byla na konci své rozkoše. Sklouzla ze stolu na kolena, olízla můj úd a, zase se zahalila do pláště a odešla, aniž řekla jediné slovo.

Samotný obřad byl poměrně prostý, ale působivý. Nic podobného jsem ještě neviděl. Z každé strany hlavního sálu chrámu přišel jeden průvod. Na špici jednoho byla královna, druhý vedl lord Aminor. Houf se zastavil na určeném místě a ke kněžce přistoupili oba budoucí manželé sami. Ztemnělým chrámem se do kouře svíce proplétala slova ve staré obřadní řeči. Na ně kněžka navázala proslovem, ve kterém seznámila přítomné s původem manželů, s jejich úspěchy, ale i neúspěchy. Vyjmenovala jejich povinnosti manželské a vladařské. Celou dobu se po sále rozlévaly tóny jemné hudby a zástup klášterních sester podél zdi osvětloval olejovými lampami prostor. Obřad pokračoval skládáním slibu do rukou kněžky. Poté se manželům dostalo motlitby a požehnání. Nakonec se obrátili ke svým houfům. Z nich vystoupili zástupci starostů, vojáků, řemeslníků, mudrců, já za gardisty a další. Královna s králem pak složili slib i jim. Průvod se rozptýlil do stran a novomanželé vyšli na nádvoří chrámu. Obřad skončil.

Do sálu na hradě jsme dojeli kočáry. Cestu lemovali poddaní a provolávali slávu. Na hradě bylo již vše připravené a tak jsme zasedli k hostině. Nepodávalo se mnoho nápojů, aby hostina byla důstojná. Měli jsme několik chutných chodů. Všechno bylo v pořádku a přes mou nejistotu se nestalo nic nevhodného nebo dokonce nebezpečného.

Po hostině královna s králem odešla do trůnního sálu, kde přijímali zástupce všech možných skupin lidí, hosty, ke krátkým rozhovorům. Král seděl na svém trůně, který byl do té doby ukrytý ve skladech hradu. Po ukončení rozhovorů se oba zvedli a v kočáře se vydali do města. V ulicích se slavilo a vládci s potěšením sledovali projevy přízně. Přes početný doprovod gardistů jsem se obával nějakého šílence, ale nic se nestalo, protože mezi lidmi byli rozptýleni vojáci a hlídali.

Několik dní po svatbě jsem dostal úkol od krále, vyjet do pohraničí a na vlastní oči a uši si ověřit stav království na hranicích s okolními zeměmi. Připravili jsme tajně jen malou výpravu, chtěli jsme totiž cestovat na zapřenou, abychom se dozvěděli věci, které lidé neřeknou královským poslům. Těšil jsem se ze dvou důvodů. Jednak mi nesvědčil pohodlný život na hradě, kde jsem se musel příliš ohlížet na zvyky, postavení lidí a zodpovědnost, kterou jsem měl. Za druhé jsem si chtěl odpočinout od kněžky, která mi už nepřišla tak přitažlivá jako předtím, protože mě od ní odpuzovalo to, s jakou samozřejmostí si brala moje tělo. Těšil jsem se na koňské sedlo, dobrodružství, pitky a povolné holky, které se vždy tvářily, že se právě strašně zamilovaly.

Výprava vyrazila. Bylo nás jen pět. Kromě mě a gardisty Marka, zkušeného bojovníka, jsem si k doprovodu vybral dva další mladé gardisty, jejichž výcvik jsem vedl a za které jsem se mohl zaručit. Posledním členem výpravy byl starší mudrc, znalec dějin a lidské povahy. Od jeho účasti jsem si sliboval, že s ním budu moci probírat poznatky, které cestou získáme. Byl houževnatý a s mečem uměl zacházet jako každý šlechtic, takže nebyl přítěží. Král Aminor mou volbu schválil. Vybavili jsme se vším potřebným, ale hlavně penězi. Nechtěli jsme s sebou vláčet moc věcí a tak jsme počítali s tím, že si potřebné koupíme. Král vyslal do příhraničních měst posly s penězi a nás vybavil seznamem úkrytů, kde najdeme další peníze. Mudrc Lomonin byl vybavený svitky a papírem, psacím náčiním a podobně. Výpravu jsem vedl já, ale oficiálně jsme byli pouze doprovod Lomonina, jehož úkolem mělo být pro všechny sepsování dějin.

Vyjeli jsme směrem na sever v počtu dvanácti mužů, ale po půldenní jízdě jsme se rozdělili a naše výprava se obrátila jiným směrem. Ostatní muži se budou několik dní pohybovat krajinou, a nám tak usnadní cestování na zapřenou.

Počasí nám přálo, koně byli ušlechtilého chovu, měli jsme peníze a jistotu svých svalů a zbraní. Putovali jsme cestou i necestou. Lidem jsme se nevyhýbali a v hostincích jsme se dozvíдали spoustu věcí, které by nám jinak zůstali utajeny. Párkrát nás zastihl déšť, ale vždy jsme našli nějaké přístřeší.

Sblížil jsem se s gardisty. Byl jsem koneckonců jeden z nich, jen jsem se vyšvihl výše. Z večerních rozhovorů jsem se dozvěděl spoustu podrobností o skutečném životě v gardě, na hradě i ve městě. Někdy jsem žasl nad hloupostí a záští,

jindy jsem vyslechl příběhy o hrdinství a lásce. Nejraději jsem měl vypravování Lomonina. Jeho nedůvěra vůči mně rychle tála, protože jsem ho přesvědčil o svých znalostech. Jednoho večera jsme se dostali do mírné rozepří s vesničany. Začalo to nevinně, povídáním o cizincích, kteří kdysi přišli do kraje a podmanili si jej, než je královské vojsko vyhnalo. Lomonin byl zastáncem názoru, že pokud nějaký cizinec přijde do jiné země, měl by se přizpůsobit a pokud chce zůstat, měl by se chovat jako domorodec. I já jsem si myslel totéž, ale ve vesničanech přetrvával strach ze všeho odlišného, cizího, nepochopitelného. Chtěli, aby královna zakázala cizincům přístup do země, aniž měli tušení, že se baví s lidmi, kteří mají ke královně blízko. Snažil jsem se jim vysvětlit, že uzavřením země přijdeme o spoustu věcí a znalostí, které země potřebuje. Jenže bavte se člověkem, který neví, na co by mu bylo psaní, o vědomostech a znalostech. Hádali jsme se snad půl hodiny a jeden z čeledínů bral rozepří nějak příliš vážně, takže vstal a opile se kymácejce, vyzýval nás ke rvačce. Podařilo se nám ho uklidnit. Stačilo, když jsem vzal do rukou nohy stolu a i se vším jídlem a pitím ho zvedl do výše bez jediného zakolísání. Podobných případů se nám stalo víc, ale nikdy nepřerostly v něco vážnějšího.

Snad jen tenkrát, když jsme museli řešit spor mladého gardisty s hostinským, jehož dcera se nechala vylákat mladíkem na dostaveníčko. Hostinský hromoval a jak byl v ráži, gardistovi uštědřil ránu. Nepletl jsem se do toho, protože jsem věděl, že si gardista poradí. I když vstával těžko, viděl jsem z jeho pohybů stovky hodin tréninku. Oplatil hostinskému ránu a přidal ještě bolestivý chvat, kterým hostinského znehybnil. Hostinský se kroutil, ale slíbil, že už se nebude pouštět do další rvačky. Slib dodržel, ale v noci jsme se skoro nevyspali, protože jak jsem z něj později vymáčkl, odstranil kouzlo proti hmyzu a my byli vystaveni hejnům komárů a jiné havěti. Ráno jsem hostinského vyslechl a potrestal ho kouzlem mlčení, které jsem vyvolal pomocí jednoho ze svých amuletů. Hostinský bude mlčet několik dní. Nechtěl jsme dělat větší rozruch a koneckonců byl hostinský trochu v právu. Jenže jak si dceru vychoval, takovou ji má. Jinak se cesta obešla bez větších příhod a já si užíval klidu.

Úkoly jsme plnili, posílali jsme zprávy po holubech, kteří na nás čekali na určených místech, hlídali jsme pohyb za hranicemi. Občas jsme dostali vzkaz od kněžky, která využila své magie, aby nám popsala vývoj na hradě a v hlavním městě. Jednoho dne se přede mnou opět objevil obraz kněžky a já si uvědomil, že už dva týdny jsem neměl ženu a že mě pohled na kněžku zase vzrušuje. Umínil jsem si, že ještě téhož večera se seznámím s nějakou vesničankou a ukojím svou vášeň.

K večeru jsme přebrodili řeku, ve které jsme se umyli, a dorazili jsme do vesnice, kde se zrovna chystali slavit den narození starosty. Těšili jsme se na společnost a domluvili se na noclehu v místním hostinci, kde se měla konat i oslava. Odpočinuli jsme si trochu po cestě, převlékli a vydali se na večeri. Večere trvala dlouho a tak se mezitím sál naplnil. V rohu místnosti seděli čtyři hudebníci, připraveni hrát k tanci, hostinský prostřel velký stůl, kolem kterého se začali scházet pozvaní hosté. My jsme seděli v druhé místnosti a tak jsme nikoho nerušili. Oslava začala blahopřáním a předáváním dáreků. Pak už se začalo hrát a mladé i starší páry se pustili do nemotorného tance. Jen jedna dívka vynikala svými ladnými pohyby a já si umínil, že právě ona bude mou kořistí ten večer. Jedna dvojice vtancovala do našeho sálu, kde jsme seděli v šeru, a začala se líbat. Teprve za chvíli si nás všiml, dívka zčervenala a mládenec nás s rozpaky požádal, abychom o tom nemluvíli. Z předchozích rozhovorů, které jsme chtěli vyslechnout, jsme věděli, že mladík je starostův syn a starosta nevidí rád, že jeho přítelkyně není ze statku. Musel jsem se smát, co rozhoduje při posouzení vhodnosti přítele či přítelkyně. Lidé strašně lpěli na majetku, ačkoliv je o něj mohl připravit i malý lupič, vrah nebo podvodník. Slíbili jsme mladíkovi, že ani nemůžeme a on nás oplátkou pozval do hlavního sálu. Co si pošeptal svému otci, ten nás přišel přivítat a za chvíli jsme byli v plném hovoru, protože starosta byl lačný všech novinek.

Během povídání za starostou několikrát přišla ona dívka, Mariol, dcera. Sedla si způsobně a čekala, až jí zase někdo vyzve k tanci. Čekal jsem, až svůj pohled stočí ke mně a vpil jsem se jí do očí. Lehce znejistěla a pohledem uhnula. Od té doby ale mnohokrát pohlédla mým směrem a já se snažil využít stále větší opilosti starosti a vrhal jsem na dívku ohnivé pohledy. Nakonec jsem se dočkal. Starosta se pustil do hovoru s Lomoninem a já vyzval dívku k tanci. Šla se mnou a za chvíli jsme se již přímo vznášeli na obyčejné podlaze z nehoblovaných prken. Začal jsem dívce špitat do ouška, pochválil ji, jak tancuje, jak dobře vypadá a stále úžeji jsem se k ní tiskl. V přestávce jsem ji pozval na sklenici vína. Něco už předtím vypila a tak byla stále otevřenější a přítulnější. Zábava se pomalu rozpadávala do hloučků, ale nás si nikdo nevšímal.

"Otec si nepřeje, abych měla nějakého nápadníka a tak se se mnou naši mladíci moc nebaví. A kromě toho jsou všichni moc hloupí."

"Nejsou hloupí, jen třeba nepoznali takový kus světa jako já."

Odvedl jsem ji do sálu, kde jsme večereli a našli si místo v tmavém koutě. Ve snaze mě přesvědčit, že se ničeho nebojí se nechala vlákat do kouta, odkud nebyl výhled do hlavního sálu. A pochopitelně naopak. Hrál jsem na ní jako na jemný nástroj a vůbec si nepřipouštěl výčitky svědomí nebo něčeho podobného. Viděl jsem jen snadnou, nevinou kořist, kterou je potřeba dobýt. Sám už jsem něco vypil a tak jsem úvahy házel za hlavu a snažil se ze všech sil dostat dívku do svého lůžka. Nebylo to tak složité a náhoda mi nahrála, když hostinský, aniž by si všiml, že v rohu někdo sedí, zatáhl závěs oddělující obě místnosti.

Posunul jsem se blíž k dívce a přitiskl si její ruku na své prsa. Musela cítit, jak mi buší srdce. Vím, že bych neměl zneužívat znalostí o lidském těle, ale dokázal jsem ovládat své tělesné pochody. Srdce mi tedy bušilo přímo ukázkově. Nenechal jsem dívce žádnou šanci. S nosem zabořeným do jejích vlasů jsem bájl a začínal jsem ji hladit. Nejdřív vlasy, aby se nepolekala, pak jsem laskal její šíji. Druhou ruku jsem ji obtočil kolem pasu a pevněji ji sevřel. Chvilí jsem nic neříkal a svíral ji v náručí, pak jsem obě ruce zvedl k jejímu obličejí a hlavu jemně sevřel ve svých dlaních. Koukal jsem jí do očí a stále jsem mlčel. lehkým pohybem ruky jsem ji hladil po tváři a naklonil se k ní. Kousek od jejích rtů jsem se zastavil a jen jsem ji lehce políbil. Zavřela oči a tak jsem ji políbil ještě jednou. Pak jsem se ale odtáhl. Oči se otevřely a

dívka se na mně nechápavě dívala. Chvilí jsem nic neřikal a pak jsem řekl: "Nechci tě udělat nešťastnou, víš, že zítra odjíždím."

"Uděláš mě nešťastnou, když mě ještě nepolíbíš."

Past sklapla, tak jako ve většině případů. Nechal jsem dívku, aby sama našla několik důvodů, proč chce strávit noc se mnou. Líbal jsem jí na víčka, na špičku nosu, na ušní boltce. Hrozně se jí to líbilo a já tak zjišťoval, který dotek je pro ni nejvzrušivější.

Sál vedle se pomalu uklidňoval. Nakoukl jsem a spatřil, jak starostu napůl odnášejí a napůl odvádějí domů. Počkali jsme, až hostinský pozhasíná lampy, vyprovodí poslední návštěvníky a uloží se do postele. Samozřejmě jsme nezaháleli. Moje ruce propátrávaly dívčí tělo, pohrál jsem si s jejími panenskými ňadry a hnětením dosáhl vzpřímení bradavek, hladil jsem jí boky a občas zajel zkusným pohybem na vnitřní stranu jejích pevných stehen. Dívka byla stále vzrušenější, takže jsem se ní musel stále líbat, aby se nějakým hlasitým vzdechem neprozradila. Když vše utichlo, vzal jsem ji za ruku a proplížili jsme se do mého pokoje.

Zavřel jsem za námi dveře, pak rozsvítil svíci, nalil sklenici vína a připil si s ní.

"Musíš být opatrný," pošeptala mi, "bude to pro mě poprvé".

Nic mě nemohlo zastavit. I já jsem byl vydrážděný a tak jsem přivítal toto přiznání. Začal jsem dívku jemně svlékat.

Nebránila se, ale ani nepomáhala. Rozvázal jsem všechno zapínání a kus po kuse stahoval její prádlo. Ve svitu svíce dívka vypadala jako nějaká bohyně. Ale i s nimi jsme měl své zkušenosti a tak jsem se obrazu nepoddával. Půvabně klesla na lůžko, před kterým jsem se začal svlékat. Nejdřív jsem odhalil svou hrud', sundal pohodlné domácí boty a rozvázal ovinovačky. Stál jsem před ní jen v kožených kalhotách, které se nebezpečně nadzvedávaly v rozkroku. Stáhl jsem je ze sebe dvěma pohyby. Na dívce bylo vidět překvapení, protože něco takového jistě nečekala. Vybidl jsem ji posuňkem, aby se mě dotkla. Opatrně a nešikovně vzala moje kopí do ruky a nevědouc, co dál, tázavě se na mne podívala. Vedl jsem jí ruku, až pochopila rytmus a způsob. Tak se seznámila s mým údem. Nespěchal jsem na ní. Lehle jsem si vedle ní a teď ještě odvázněji pokračoval ve zkoumání jejího těla. Zaměřil jsem se na její klín a ňadra, ale nevynechával jsem ani méně známé vzrušivé oblasti lidského těla. Dívka vzrušeně dýchala. Chtěl jsem jí nechat jen tu nejlepší vzpomínku na první milování a tak jsem potlačoval touhu rozrazit jí stehna od sebe a zaútočit. Naše nohy se spleť a mé stehno jí třelo klín. Dívka už téměř o sobě nevěděla a tak jsem jí pomalu převrátil na záda a vmáčkł se mezi její stehna. Hlavička mého mužství se chystala vniknout do dívčina lůna, ale najednou mi úd bleskurychle zavadl a já musel vzdát snahu. Sotva jsem se od dívky odtáhl, můj úd se znovu napřímil.

Učinil jsem ještě jeden pokus a pak další. Všechny dopadly stejně. Nemohl jsem proniknout do dívky. Dívka pochopila, že něco není v pořádku a pokoušela se vyzvědět co. Byl jsem zmatený. Tohle se mi stávalo jen v mládí, když jsem byl ještě příliš nezkušený. I díky schopnosti částečně ovládat své tělo, jsem s tím nikdy později neměl problémy. Nikdy jsem žádnou ženu nezklamal, ale začínalo mi být jasné, že tuhle dívku panenství nezabavím.

Nechtěl jsem ale, aby odešla jen tak a tak jsem ponořil hlavu do jejího klína a za chvíli se již zmlátala v křeči rozkoše.

Když ale naléhala, abych do ní vnikl, musel jsem se jí přiznat, že toho nejsem schopný. Pomyslel jsem si v tu chvíli na to, že se to aspoň nerozkřikne, jak by se určitě stalo, kdybych zklamal v ložnici nějaké dámy. Dívka se svým dobrodružstvím chlubit nebude, ale dámy si rády vychalovaly a haněly své milence. Dívka se sama přesvědčila, že spojení není možné a tak mi alespoň ulevila rukou. Byla pochopitelně zklamaná, ale blížila se půlnoc a dívka musela jít domů. Doprovodil jsem ji ke statku a vrátil se do pokoje.

Ráno jsem se utěšoval tím, že šlo o náhodný výpadek, který se nebude opakovat. Proto jsem hned druhý večer vyrazil za prodejními holkami do ulic města, do kterého jsme dojeli příští den. Stalo se totéž. Holka s tím měla zkušenosti a tak jsem odcházel téměř spokojený, ale jen téměř. Spojení jsem nedosáhl.

Další týden jsem neměl odvahu na další zkoušku, ale pak jsem se překonal a... skončil stejně. Začínal jsem chápat, že to není samo sebou. Cesta se ale rychle chýlila ke konci a tak jsem si odpustil noční radovánky a s Lomoninem jsme pracovali z plných sil. Za ty čtyři měsíce jsme měli ohromnou spoustu rozhovorů s obyčejnými lidmi i šlechtici a přesvědčili jsme se, že vládci své poddané neznají dost dobře. Nasbírali jsme dost poznatků, abychom prostým lidem mohli pomoci uspokojit jejich jednoduché potřeby, byli jsme ale i svědky toho, jak smělý a chytrý člověk může trpět, pokud se jemu nedostává potřeb, jako jsou vzdělání, rozhovory se vzdělanci, knihy. Konečně jsme objeli hranice království a podzimní krajinou se vraceli k hlavnímu městu.

Nedělal jsem si iluze o kněžce, ale vřelost, s jakou mě přivítala, vypadala, že kněžka trpěla obdobným pústem jako já.

Hned ten samý den po příjezdu jsem se o tom přesvědčil. Jakkoli jsem byl v dobré kondici, hrátky několik nocí za sebou mě vyčerpávaly. Moje mužství podávalo obdivuhodné výkony, kněžka je taky laskala jako nějaký ztracený a nalezený poklad. Měl jsem opravdu pocit, že vidí jen můj úd a mé city a pocity ji nezajímají.

Uplynulo čtrnáct dní a kněžka se uzavřela do chrámu se svými sestrami. Blížil se svátek boha a obětování. Naštěstí lidé ve věznicích bylo dost a podle výběru oběti jsem teprve teď pochopil, podle čeho se kněžka řídí. Odstraňovala lidi, kteří se vymkli z rukou, lidi, kteří by svým postavením sváděli ostatní k následování svých chyb, odstraňovala nebezpečí pro zemi, ale i pro ni samotnou. Na mne neměla při přípravách čas a tak jsem se rozhodl vyrazit s gardisty do města. Chtěl jsem se jen odreagovat, vypít pár sklenic s přáteli a nemyslet na kněžku, na království.

Původně mě to ani nenapadlo, ale když jsem měl vypito několik pohárů, plácl jsem jednu z holek v hostinci po zadku a po chvíli tancování, popíjení, jsem s ní šel nahoru. Byla dobrá, snažila se co mohla, ale můj problém se vrátil a tak jsem si udělal zase ostudu. Moje postavení mne zavazovalo k tomu, abych se nechoval jako barbar, ale touha zničit všechno, co uvidím se ve mně vzedmula tak silně, že gardisté měli moc práce, aby mě udrželi. S ničím jsem se jim samozřejmě nesvěřoval, tohle si musím vyřešit sám.

Po návratu do hradu jsem přemýšlel, čím jsou mé výpadky způsobené. Probral jsem si vše, co jsem zažil s kněžkou a začínal tušit. Podezření se začalo měnit na jistotu. Připomněl jsem si kouzlo, kterým mě k sobě kněžka připoutala a

přemýšlel nad jejím chováním. Jenže byl svátek bohů a já musel vyčkávat. Něco jsem ale přece jen udělat mohl. Obětování bylo ošklivé jako vždycky, ale pokud to pomůže ochránit zemi, i když jsem o tom pochyboval, byl jsem pro. Koneckonců oběť by byla popravena tak jako tak a takhle její smrt posloužila dobrému účelu. Sám jsem zabil spoustu lidí a výčitkami mne provázelo jen několik smrtí. Spíš mi bylo často líto, kolik životů přijde nazmar při nesmyslných válkách a sporech, které končily stejně, porážkou těch obyčejných lidí, kteří museli bojovat a umírali, aniž často věděli proč.

Obřad jsem sledoval zpovzdálí a když skočil, vydal jsem se zase do chrámu. Zombie si mne nevšímalý a tak jsem se ocitl až v předpokojí kněžky. Otevřel jsem dveře.

"Pojď dál, už na tebe čekám," sténala kněžka s roztaženýma nohama, mezi kterými se pohybovala rukojeť obřadního nože, ještě zmačkaného krví. Kněžka neznala míru. Vždyť jsem si moc dobře pamatoval, jak trávila čas se svou obětí ještě před obětováním. Doufal jsem, že tentokrát se aspoň královna nezúčastní kněžčiných hrátek. Zabouchl jsem za sebou.

"Jdu si poslechnout, jaké kouzlo jsi se mnou provedla. Řekla jsi mi jenom část. Chci vědět všechno."

Kněžka zpomalila pohyb ruky a dýku hodila proti mně. Jenže dýka sklouzla po mém kouzle. Ani jsem se nenamáhal uhnout. Pomalu jsem dýku zdvihl a přistoupil ke kněžce.

"Zklamala jsi mě. Hodně ses mi líbila, ale teď mě odpuzuješ. Chováš se ke mně stejně jako k téhle věci," pozvedl jsem nůž.

"A cos čekal?"

"Dobrodružství s trochou citu, ne moc, stačila by jen malá iluze, že se zajímáš o mně a ne jenom o můj úd."

"Chceš toho trochu moc, tohle nechci a neumím dát."

"Řekni mi tedy o tom kouzle."

"To kouzlo ti znemožní milovat se s jinou ženou, to jsi už asi pochopil."

"Chtěl jsem to slyšet přímo od tebe."

"Ode mne se nikdy nedozvíš, jak se kouzla zbavit."

"Takže to je možné!"

"S tím teď těžko něco uděláš."

"Něco přesto."

Švihl jsem rukou a dýka se zabořila kněžce do krku. Nestačila si připravit lepší kouzlo na svou ochranu a obětní nůž má, jak známo, sílu zrušit jednodušší kouzla. Nečekal jsem ani na první zachroptění a gesto, kterým by mě mohla vrhnout do pekla, ale přiskočil jsem a škulbl ji hlavou tak, že jsem jí zlomil vaz.

V tu chvíli povolily síly, které kněžku udržovaly stále mladou a svěží a já uviděl seschlou stařenu, která se pomalu začala drobit na prach.

Teď jsem zločinec a musím se podle toho zařídit. Posbíral jsem pár amuletů a nějaké vodičky a masti, vložil je do brašny a vrátil se do svého úkrytu v lese. Kůň byl připravený a tak jsem mohl zamávat temné siluety chrámu a vydat se na cestu. Cesta byla poprášena prvním sněhem a měsíc se od něj odrážel, takže jsem sice věděl, kam šlapu, ale netušil jsem, kam půjdu.

XI.

Ujižděl jsem lesem a nezabloudil jsem v houštinách jen díky svitu měsíce. Za sebou jsem nechal podivnou siluetu chrámu, své nedávné úspěchy, důvěru královny a nového krále. O pár osobních věcech nemluvě, ale protože jsem byl zvyklý si brát to nejdůležitější s sebou, moc mi toho nechybělo. Spíš jsem cítil zmatek, protože jsem vůbec neplánoval kněžku zabít. A vztek, právě kvůli tomu zmatku. Kdybych chtěl kněžku zabít, udělal bych to jinak a jindy. Přemílal jsem stále dokola poslední okamžiky, než jsem vrhl nůž. Pak už jsem jednal nacvičeným způsobem. V tom křupnutí krku, který jsem ještě nedávno laskal, problém nebyl. Když po mně kněžka hodila nůž, nechtěla mě zabít nebo zranit. Dělal to jen z podráždění a spoléhala na můj postřeh nebo i na ochranné kouzlo, o kterém musela vědět. To, co mě rozčílilo, a kterého chlapa by to nevzalo, že jeho mužná síla je k nepotřebě a že s ním žena jedná jako s pouhým samcem nebo dokonce s kusem svíce nebo narostlou zeleninou. Bylo ale zbytečné přemýšlet o minulosti, protože by mne i mohlo začít mrzet, že, ... Ne, dost. Raději si popřemýšlím o tom, co mě čeká. Budu se moci potulovat po kraji, nikdo mne tak nezná, abych se stal podezřelým, i kdyby nakrásně po mě král a královna pátrali.

Pak mě ale napadlo, proč by po mně měli pátrat. Vlastně jen proto, že jsem utekl zrovna v době smrti kněžky! Možná se mohu vrátit a tvářit se jako nic, protože nikdo nevěděl, že jedu za kněžkou a v chrámu mě snad nikdo neviděl. Přemýšlel jsem. Kůň zvolnil a já jsem ho nechal vybrat si vlastní rytmus.

Co by proti mně mohl někdo mít? Nůž nebyl můj. Kněžku nikdo nepozná, protože se změnila na hromadu prachu a i když si to některá z jejích sester domyslí, stejně nebude mít důvod proti mně zasahovat a obvinít mě u královny a krále. Existují sice způsoby, ..., ano, tak by to mohlo být, mohou vyvolat kněžčina ducha... Ne, to vlastně nemohou, protože duchové čarodějnic, mágů a jim podobných se ztrácejí do temného světa, kde čekají na znovuvzkříšení. Leda, že by se ostatní kněžky pokusily o znovuvzkříšení hned. Nové převtělení čaroděje si pamatuje většinu toho, co zažil před smrtí. Pak by pro mne mohlo být zle.

Neznal jsem sice podrobnosti, ale měl jsem tušení, že k znovuvzkříšení jsou nutná určitá znamení hvězd, určité postavení měsíce, spousta lektvarů, hodně obětí a podobně. Mohl jsem doufat, že přípravy na obřad by zabraly čas, který budu potřebovat, abych, ... abych co? Abych, ... abych odjel? Kam? A za čím? Za kým? Proč? Za bojem? Měl jsem po krk sekání, bodání, lámání kostí. Jistě, dělal jsem to dobře, dělal jsem to často, ale rád? Za cizími zeměmi? Viděl jsem jich spousty, a všude je voda stejně mokrá, to není to pravé. Za láskou? V tomhle stavu? Pod vlivem kouzla? ... Možná ale, že kouzlo pominulo s kněžčinou smrtí! Dostal jsem rázem chuť to vyzkoušet. Nepomůže mi hrát si s údem, s

tím problémy nemám. Musím rychle najít nějakou dívku!

Otočil jsem koně a pobídl ho ke spěchu. Přesahující větve mne občas šlehly do tváře, ale nevadilo mi to. Rozlil se ve mně pocit opojení a začal jsem mít problémy se sezením na sedle. Přemýšlel jsem, kam vyrazit. Hlodala ve mně ještě pochybnost a tak jsem nechtěl zkoušet štěstí u některé z dam dvora, ani s děvečkami, služtičkami. Musím do města. Tam už se nějaká ta ke všemu svolná děvka najde. A ta se bude divit, jak z ní servu všechny ty hnusný hadry, roztáhnu jí nohy a bez přípravy ji narazím na kůl. A budu jí soustat až do omdlení. Až do bezvědomí.

Město se blížilo. Sesedl jsem z koně a připlížil se do blízkosti brány, abych se přesvědčil, jestli stráž bděle hlídá nebo spí. Hodil jsem kamínek do strážnice. Nic se nedělo. Stráž spala. Nejdřív jsem dostal vztek, že tak brzy po přepadení městských bran si někdo dovolí ve službě spát, ale pak jsem se rozhodl si jen zapamatovat strážného, abych ho mohl později potrestat. Vyšplhal jsem na zeď, nahlédl do strážnice, spustil se dolů a potichu otevřel malou branku. Bylo тихо, jen v dálce se ozýval opilecký hlahol. Vrátil jsem se pro koně. Obalil jsem mu kopyta a potichu ho provedl brankou dovnitř. Vůbec jsem nechtěl, aby někdo věděl, kdy jsem do města přišel. Branku jsem opatrně zavřel a vydal se hloub do městských ulic. Koni jsem zase obalení sundal a tvářil se před pozdními chodci jako opilý, který se opírá o svého koně. Měl jsem skoro jistotu, že po nedávných čistkách si mé "opilosti" nikdo nedovolí využít k přepadení. Přibývalo rozsvícených oken hospod, přibývalo opilců a už jsem se blížil i k uličce lásky. Hned na kraji se o roh hospody opírala jedna prodavačka lásky. Pozoroval jsem jí, zatímco jsem předstíral, že něco upravuji na sedle. Neviděl jsem jí do tváře, ale postava nevypadala nejhůř. Chvillemi se zakymácela, vypadala dost opilá. To se mi hodilo. Přivázal jsem koně ke sloupu a přistoupil k ní. Na okamžik jsem se zarazil. Byla to piktská dívka. Zkoušel jsem už hodně žen i v cizích krajích, i snědé, ale Piktku jsem ještě neměl. Kde se tady vzala? Ted' už ale nebyl čas se rozmyšlet. Popadl jsem jí pod paži.

"Ahoj, drahouši."

"Ahoj kotě."

"Chtít zašpásovat?"

"Proto jsem tady!"

"Jestli mít pár stříbrných, můžeme jít k můj dům. Jestli chtít pokoj v hospoda, platit dva stříbrňáky víc."

"Půjdeme k tobě, chci mít klid."

"Dobře," táhla mě do postranní uličky. Musel jsem ji přidržovat, aby neupadla, ale za chvíli jsme stáli před ošklivou chatrčí, splenou ze všeho možného. Trochu jsem se otrásl, protože jsem byl už zvyklý na jiné pohodlí."

"Jsme tady," zašátrala po klíče.

Vešli jsme. Vykřesala oheň a zapálila lampu. Rozhlédl jsem se. Překvapila mě. Měla v domku čisto a uklizeno. Nebylo tam moc věcí a to, co tam bylo, bylo staré a obyčejné, ale viděl jsem, že se snaží si věci udržovat v pořádku. Trochu se mi ulevilo. Přece jen bych nerad nějakou špindíru. Holka se začala kroutit a sahala po rozepínání šatů, ale zarazil jsem ji.

"Máme na to spoustu času, nepospíchej, vždyť je teprve dvě hodiny před půlnocí." Ani jsem nedýchal. Zkusil jsem skoro dvě hodiny ubrat, podle všeho se už blížila půlnoc. Potřeboval jsem, aby si někdo pamatoval, že jsem byl ve městě už od večera, abych mohl říci, kde jsem byl. Kněžku určitě viděl někdo naživu před mým příchodem a tak bych byl mimo podezření.

"Čas je pomalý, já myslela, být hodina navíc."

"Každou chvíli budou zvonit."

"To ne je důležité," svalila se na postel. "Nejdřív dej prachy!"

Vytáhl jsem peníze a dal holce dvakrát tolik.

"Zůstanu u tebe do rána, platí?"

"Co ty chtít, to mít, ale přidat ještě peníze," zkoušela.

Vyndal jsem další peníze. To si určitě zapamatuje, tak štědrý bývá málokdo.

"Kde máš něco k pití, dal bych si."

Máchla neurčitě rukou někam do kouta. Objevil jsem tam v malé skřínce tři poloprázdné lahve. Lokl jsem si z té, která voněla nejslibněji. Sedl jsem si na kraj lůžka a sledoval, jak holka zápasí s ospalostí. V ruce svírala peníze. Za chvíli se vzpamatovala.

"Ty otočit!"

Otočil jsem se a číhal, jestli se nepokusí mne udeřit a okrást. Ale jen asi někam schovávala peníze a nechtěla, abych viděl kam. Neměla je totiž už v ruce, když jsem se zase otočil. Prohlížel jsem si její tmavou tvář poznamenanou jen nepatrně jizvami, kterými se zdobí příslušníci Piktu už odmala.

"Proč koukat," všimla si mého zájmu. "Jsem černá, ty nelíbíš to? Nechodit tady, ty nelíbíš! Já nechť být tady, ale já muset. Ty tady nemuset být. Tak být pryč, ale peníze já nedat zpět! Ne, ne."

"Peníze si nech a nikam nejdu. Koukej se svlíkat, chci si za své peníze něco užít."

Začala se kroutit a soukat z oblečení. Zvon začal vyzvánět. Všimla si toho. Přestala se svlékáním a viděl jsem, že ohýbá prsty, aby věděla, kolik zvon odbíjí. Zvon udeřil poosmé, podeváté, podesáté, ... Tleskl jsem, abych upoutal její pozornost. Podívala se na mne a já ji na okamžik zastavil malým kouzlem. Odbil jedenáctý úder, pak dvanáctý, ale černá běhna prsty neohnula. Uvolnil jsem ji.

"Dobře je hodin deset," prohlédla si prsty a pokračovala ve svlékání.

Spadla za mne velká tíha a vrátila se mi touha, se kterou jsem do města jel. Vrhla jsem se k té piktské běhně, serval z ní šaty, přimáčkl tvrdé ploché prsy, zammul bradavky, surově jimi zakroutil. Povalil jsem ji na postel, roztáhl ta tmavě hnědá stehna a vrazil jí ruku mezi ně. Husté tvrdé kudrlinky pokrývaly její klín. Povolil jsem své kalhoty. Druhou rukou jsem hnětl růžové pysky. Palcem jsem zavrtěl uvnitř. Asi se jí to tak surově nelíbilo a já se vůbec nedivil. Choval jsem se jinak než vždycky. Ale byla to děvka, ta nejlacinější, a musela být zvyklá na horší. Namířil jsem úd do ní a ...

Těsně před pruníkem mi úd zvadl. Zařval jsem. Kouzlo stále fungovalo. Zvedl jsem Piktka a hlavu jí přimáčkkl do svého klína. Úd už zase stál jako svíce. Políbila ho na špičku a pak jazykem přejela po celé jeho délce, sem a tam. Sem a tam, sem a tam, sematam, sematam, sentam, smtm, smtm. Přestala. Dýchla na něj, foukla, až ve mně zatrnulo. Pak polkla. Její teplá ústa zkušeně zpracovávala můj úd. Chvilími jej žmolala, chvilími sála. Nechal mne odpočinout a pak mně tvrdě kousla.

"Co vyvádíš?!" zařval jsem vztekle a dal jí pohlavek.

Zavrtěla hlavou a sklonila se k mému úd. Zase mne kousla. Zase a zase. Jenže teď to nebolelo, byla to obrovská rozkoš. Cítil jsem, že snad napětím prasknu. Krev mi divoce pulzovala v žilách a Piktka, z jejíhož obličejce svítila jen bělma, sledovala, jak se tvářím. Vrátila se k sání a já věděl, že to už nevydržím dlouho. Nevydržel jsem. Těsně před vrcholem přestala, pak znovu rychle začala a já myslel, že omdlím, protože o to zadržení byl pak náraz vyvrcholení výraznější. Stříkal jsem mohutně přímo do jejích úst. Nestačila polknout a tak jí to teklo po bradě. Ještě ze mně vysála poslední kapku a pomalu mě pustila. Jenže pokousaný úd trčel dál dopředu a neochaboval. Otočil jsem ji na břicho. Pochopila. Vystrčila na mne zadek a čekala. Ale asi jí nenapadlo, do jakého otvoru zaměřím. Jejího vzrušení jsem využil a kluzkou tekutinu si nanesl na úd. Pak jsem ho do ní pomalu zabořil. Překvapilo jí to. Vybral jsem si k tomu druhý otvůrek. Tady kouzlo nefungovalo, ale můj úd ano. Aspoň tam. Klouzal jsem v té běhně pěkně pomalu. Věděl jsem, že vydržím dlouho, předlouho. Svírala mně těsně a po počátečních rozpacích jsem viděl, že se jí to začíná líbit. Chvilí to trvalo, ale roztřásla se s jakýmsi hýkáním, ale já nepolevil a zanedlouho se roztřásla znovu. Pak znovu a ještě rychleji za sebou. Pak už se třásla neustále a já jen cítil, jak ochabuje. Pak jsem přišel na řadu já. Ona už se vůbec nehýbala, asi o sobě nevěděla. Ale to mi nevadilo a tak jsem se krásně ukojil. Padl jsem vedle ní a spal až do rána.

Vzbudil jsem se napůl spokojený. Vyzkoušel jsem, že mi je hlavní cíl zapovězený kouzlem. Ale i tak jsem si bohatě užil. Byl čas odejít. Piktka seděla na zemi vedle lůžka a pozorovala mně svými hnědými očima. Usmál jsem se na ní. Její rty se pomalu roztáhly do úsměvu. Pohled na ní nebyl v denním světle moc pěkný, ale konec konců jsem za ní nepřišel kvůli obličejí. Dooblékl jsem se, poškrábal místa pokousaná hmyzem a odešel. Za celou dobu se Piktka nehnula z místa. Ani neodpověděla na pozdrav.

Vrátil jsem se do hradu. Život tam běžel normálně. Rozespálé služby spěchaly posloužit svým paním nebo pánům. Z kuchyní se linuly vůně nesčetných snídaní, ze cvičiště se ozýval řinkot cvičných mečů. Nikde žádná známka pobouření. Vrátil jsem se do svého pokoje, vyzvedl výzbroj a vydal se na cvičiště. Pořádně jsem si zašermoval. Ráno se překulilo v dopoledne, čekalo mne zasedání rady.

Byl jsem pěkně napjatý. Král s královnou vešli do síně a po krátkém přivítání zahájili jednání o obraně.

"Poslední zprávy z hranic hlásí klid."

"Zprávy od vyzvědačů jsou stejné, nic se neděje. Král Morloku trpí nějakou chorobou a tak nemá moc sil a chuti uvažovat o výbojích."

Přemýšlel jsem, jak moc morločtí čarodějové potřebují krále. Taková nemoc může být vyvolána i kouzlem. Jenže do hlav lidem nevidíš. A čarodějům už vůbec ne. I oni se nemusejí ve všem shodnout. Bylo by výborné, kdybychom věděli, jaké kdo z nich má názory. Jenže to se nám nepodaří zjistit, protože čarodějové navenek vystupují jednotně a své spory, pokud nějaké mají, si vyřizují mezi sebou.

Zatímco jsem přemýšlel, zaznělo ještě několik nedůležitých hlášení z okrajů země. Došla řada na mé vystoupení. Podal jsem krátký přehled o tom, co jsem za uplynulý týden zjistil o vycvičení gardy, městské stráže a vojáků, o vybavení, o výsledcích čistky mezi bývalými kolerovci. V druhé části jsem shrnul pocity lidí na venkově, které jsme poznali na naší cestě a které se týkaly obrany země, majetků a životů. Jenže vysvětlujte šlechticům, kteří nikdy nedrželi v ruce vidle a neměli hlad, o potřebách lidí. O jejich pramalém zájmu o to, kdo je vede, kdo jim vládne. Vždyť pro většinu lidí je královna něco jako bytost z pohádek a říkaček. Nedalo se čekat, že lidé budou bránit své domovy. Lidé budou jako ovce čekat na porážku. To jsem chtěl říct, řekl jsem to, ale nikdo to nechtěl poslouchat. Sotva jsme se oklepali z nejhoršího, už zase vítězila omezenost a vlastní prospěch. Jen král poslouchal zamyšleně a požádal mě o další soukromé jednání. Aspoň z něj jsem mohl mít radost. A lord Dorovar, otec mých dvou mladých přátel, přikyvoval mým názorům. Ostatní ... Darma mluvit.

Starosti o ochranu odvedly mé myšlenky od kněžky. Báľ jsem se zatím zbytečně, ale nebylo ještě vyhráno. Uplynuly dva dny a z kláštera přijely dvě sestry. Královna je přijala. Zakrátko se hradem roznesla zpráva, že se kněžka ztratila. Žádná ze sester nevěděla, že by kněžka někam chtěla jet, ale v její komnatě po ní nenašly ani stopy. To mne zarazilo. Pak jsem si ale vzpomněl, jakou rychlostí zestárlo tělo kněžky, když jsem jí zakroutil krkem. I ten prach se mohl ztratit nebo rozfoukat. Zase jsem měl jednu štěstí.

Život na hradě se už úplně vrátil do obvyklých kolejí. Cvičil jsem gardisty, párkrát jsem vyučoval Dorovarovy syny, vyhnul jsem se několika nabídkám k milostnému dobrodružství a sám si potají ulevoval. Vydal jsem se i do chrámu, předstírat, že se zajímám o kněžku. Spolupracoval jsem se starostou města a plnil další povinnosti. Přijal jsem pozvání správce na večeři. Dozvěděl jsem se, že kněžna Seglie má už nového komorníka. Jinak jsme se celou dobu bavili na téma bezpečnosti hradu. Přijal několik mých rad a já se dozvěděl hodně podrobností o řádu, který panuje na hradě. Musel jsem správce obdivovat, co všechno dokázal a přitom jak je skromný. Když jsem si do protikladu postavil některé šlechtice ... Už zase se spřádaly malé i velké lži a křivdy. Už zase se chytračilo, jenže tentokrát jsem to vnímal ostřeji. Měl jsem několik nepěkných výstupů. Zatím se vždy král s královnou stavěli na moji stranu, ale nemohli to dělat donekonečna, protože by zase vzrůstala nespokojenost, tentokrát o to horší, že by hledala ještě tajnější podobu. Všichni věděli, jak dopadli buřiči před nedávnem. Ustupoval jsem v nepodstatných věcech, abych měl víc sil a možnosti prosadit své názory. Vojenské velení jako v době čistek už nebylo možné.

Byl jsem znechucený a stále častěji jsem vzpomínal na volnost, jakou jsem měl před příchodem do města. Příliš mnoho pravidel mne svazovalo, příliš málo výhod jsem měl. Ano - respekt gardistů, zbožňování od Dorovarových synů,

zalíbení se služkám i dámám, i uznání některých schopností od několika šlechticů. Ale skutečného přijetí mezi ty, kdo mají vliv, ty s dlouhým rodokmenem, toho jsem se nemohl dočkat. Táhl mne to pryč. Ze zabiti kněžky mne nikdo nepodezíral, zatím ani nevěděli, že je mrtvá. Jedna z knězek se dočasně ujala správy chrámu. Teď už jsem mohl odejít. A tak jsem jednoho dne požádal o přijetí u krále a královny a oznámil jsem jim své rozhodnutí vydat se na cesty. Bylo už zase jaro, všechno bylo v rozkvětu a já byl plný síly. Rameno mne už nezlobilo, pravidelné návštěvy u mastičkáře vykonaly své. A měl jsem i naději. Naději, že se zbavím potupného kouzla. Mastičkářova známá bylinkářka, se kterou jsem se už také setkal, prohlásila, když se dozvěděla o mé bolesti s údem, že bych se měl obrátit na poustevníka, který žije někde v severních lesích a který zná leďacos z kouzel, co nezná dokonce ani řada čarodějů. Nevěděla přesně, kde bych ho měl hledat, ale nadbytečná síla mi dávala i nadbytek víry, že zvládnou všechno, co se mi postaví do cesty. Král mi rozhodnutí rozmlouval, ale viděl, že je to zbytečná práce. Doporučil jsem mu Marka jako svého nástupce. Je sice už starší, ale teď právě garda ocení spíš zkušenosti než mladickou zbrkllost nějakého z mladých důstojníků gardy.

"Budeš mi chybět," prohlásil Aminor.

"Já neodjíždím rád, ale cítím, že je to tak dobře."

"Můžeš se kdykoliv vrátit, budeš vítán," přidala se královna. "Ale chápu, že tě tu zas tak moc nedrží. O kněžce žádné nové zprávy?"

"Nevím nic nového."

"Kam máš vlastně namířeno?"

"Budu se toulat vaší zemí, navštívím Boromiro, kde mám nějaké známé, pustím se do severního pralesa, chci vidět i kraje za hranicí. Třeba se vrátím, kdo ví?"

"Pokud se něco důležitého dozvíš, dej nám prosím vědět."

"Spolehněte se."

"Spolehneme," usmál se Aminor. "Šťěstí tě provázej. Řekni si správci, co chceš na cestu."

Královna se na mne zamyšleně dívala, pak se naklonila dopředu, jako by nechtěla, aby ji někdo slyšel: "Vím, proč chceš odejít. Ale věř nám, že změny se musejí dělat hodně pomalu. A my opravdu nemůžeme jen tak neposlušchat Radu a šlechtu. Musíme počkat, až budou rozhodovat jejich synové. Proto věnuji tolik úsilí škole pro mladé. Pokoušíme se tam předkládat názory, které by se určitě starým nelíbily. Ale nejde to rychle. Nesmíme riskovat. Nerada bych se probudila otrávená nebo popravená. Nikomu ani muk."

Královna mne překvapila. "Děkuji za důvěru. Nezklamuj ji."

"My víme."

"A právě proto bychom byli rádi, kdyby ses vrátil a pomohl nám."

"Jenže já nemám trpělivost. Já řeším věci hodně rychle, i když to někdy musí být mečem."

"Ale tu trpělivost připravovat věci, které se dlouho táhnou, tu máš."

"No ano, vzpomeň si na své vyučování a cvičení gardistů, na své plány změny správy a obrany města."

"Jenže to je hlavně věc rozumu, ne přirozenosti."

"I to se může změnit."

"Asi ano."

"Děkujeme ti a na shledání!"

"Na shledání!"

Odešel jsem trochu na rozpacích. Cítil jsem se trochu jako nevděčník. Ale nejdřív si musím vyřešit své starosti. Sbalil jsem to nejnnutnější na cestu, rozloučil se se všemi známými, předal jednotku Markovi a vydal se ještě do města. Starostu jsem překvapil, ale také mi popřál šťastnou cestu. Projel jsem i uličkou lásky, ale Piktku jsem nezahlédl. Pak se za mnou zavřela brána a já se vydal na sever.

* * *

Trochu jsem na hradě zpohodlněl, takže mi ze začátku dělalo problémy spaní po širou oblohou, ale protože jsem to střídal s přebýváním v hospodách a staveních, pomalu jsem si zase zvykal na kámen pod hlavou a mokro v botách. Putoval jsem pomalu, snad jsem se bál posledního zklamání. Vypytával jsem se na poustevníka každého pocestného, kterého jsem potkal, jenže nikdo mi nechtěl nic říct. Jako by se lidé báli. A oni se asi opravdu báli. Přece jen je lepší o čarodějích a čarodějkách nemluvit. I tak jsem pomalu postupoval na sever. Krajina se moc neměnila, jen osad ubývalo. Měl jsem namířeno do Boromira, většího města na severní hranici země. Tam jsem chtěl vyzvědět potřebné, tam jsem chtěl opravit a doplnit svou výstroj a výzbroj. K branám jsem dorazil těsně před polednem a tak jsem hned zamířil do jednoho dobře vypadajícího hostince na oběd.

Hostinský přišel rychle a překvapil mě, když mi podal jídelní lístek, něco, na co jsem nebyl zvyklý často ani u šlechtických večeří. Rozhodně jsem nečekal, že se tady někdo, kdo umí číst. Určitě si hostinský zkoušel své hosty. Beze slova jsem se začel do listku, na kterém byla napsáno patnáct jídel. Vím to, protože jsem je spočítal. Tolik jsem jich ještě v žádném hostinci nedostal nabídnuto. Každé jídlo bylo popsáno z čeho se skládá, jak bylo připraveno a s čím nejlépe chutná. Hostinský mne poodčku pozoroval zpoza pultu. Když viděl, že jsem zvedl hlavu, přispěchal.

"Potřebujete pomoc, vzácný cizince?"

"Vzdávám se, ty názvy mi nic neříkají."

"Které myslíte?"

"Třeba tady, vepřové po sečuánsku. Co to je?"

Hostinský viděl, že číst umím, koutky se mu pozdvihly v úsměvu. "Je to pokrájené maso se zeleninou, to celé ve speciální omáčce, pane."

"Kde kupuješ rýži? Pokud vím, není to v těchto krajích zrovna obvyklá příloha k jídlu." Vybídl jsem ho, aby si přisedl.

"Vidím, že jste světznalý. A dokonce i umíte číst," usmál se. "I já jsem v mládí hodně cestoval, ale pak jsem se usadil

tady. Jenže mám všude po světě spoustu přátel a udržuji s nimi styky. Posíláme si různé dárky a zásoby. Je to drahé, ale labužník rád zaplatí."

"I já rád zaplatím, pokud mi to bude chutnat."

Hostinský odešel vydat pokyny do kuchyně a já se rozhlížel kolem sebe. Na zdech viselo spousta masek, neznámých předmětů a ozdobných zbraní. U stolu u pultu seděli jako všude stálí hosté. Vypadali nejen zámožně, ale i příjemně. I oni mne sledovali se zájmem. Usmál jsem se na ně, pokývl hlavou na pozdrav.

"Nechcete přisednout k nám?"

"Děkuji, nejdřív se najím a pak si rád přisednu na kus řeči."

Dál se tiše bavili a já už jim nevěnoval pozornost. Přišel hospodský a přinesl mi něco k pití.

"Teď vás nechám najíst, ale pak bych se rád něco dozvěděl z vašich cest."

"I já mám pár otázek, ještě nikdy jsem tady v tom kraji nebyl," zatajil jsem svou ne zas tak dávnou cestu na zapřenou s Lomoninem.

Z kuchyně vyšel kuchař a nesl mi jídlo. Vtom se odněkud shora ozval výkřik. Odstrčil jsem kuchaře, až jídlo spadlo, vyběhl jsem po schodech vedoucích nahoru a rozhlédl se. Jedny dveře se rozlétly pod tíhou těla. Na chodbu se vykutálel chlapík. Snažil se utéct, ale chytil jsem ho a jedním zásahem omráčil. Ze dveří vyšla dívka. Byl jsem hodně překvapený. Byla nahá, jen v botách, ale svírala meč.

"Díky za pomoc, ale měl jsi toho spratka nechat běžet. Když je tak hloupý, aby si myslel, že mě okrade, zatímco se převlékám ve vedlejší pokoji, nestojí mi za to, abych ho zabíjela. Toho brzo zabije někdo jiný."

"Vynesu ho ven," nabídl jsem se.

"Jo, aspoň se doobléknu," vzala s klidem na vědomí svou nahotu.

Vynesl jsem chlapíka před hospodu. Hosté mne s údivem sledovali, když jsem s ním procházel sálem.

"Vždyť je to ten chlapík, co tady včera prohlašoval, že byl písařem u královny."

"Spiš je to zloděj."

Dívka sešla dolů. Byla již oblečená, ale stále jsem před sebou viděl její krásná ňadra a ochmýřený klín.

"Dobré poledne," popřála nám. "A tobě ještě jednou díky."

"Není za co. Nepřisedneš?"

"Ale proč ne."

Kývl jsem na hostinského, který uklízel střepy. "Omlouvám se a to jídlo zaplatím. Zkusíme to ještě jednou. Snad nás nevyruší zase nějaký zloděj."

I dívka si objednala jídlo. Než ho přinesli, začala vyprávět.

"Určitě by ses mě zeptal, proč mám meč a tak ti to radši řeknu sama," začala. Pak mi vyprávěla o tom, jak už jako malá si hrála se svými bratry a jak ji otec cvičil v šermu a boji holýma rukama. Ještě nedomluvila a už nám přinesli jídlo.

"No a tak jsem se stala bojovnicí. Nechávám se najímat a z toho žiju," zkrátila vyprávění.

"Moc žen - bojovnic jsem ještě nepotkal. Většinou jsou slabší než muži."

"Většinou ano," souhlasila. "Ale to se mě netýká. Alespoň ne v tolika případech. Síla není vždy nejdůležitější. Důležité je, jak umíš využít sílu protivníka proti němu."

Povídali jsme si i u jídla. Byla příjemná, trochu tvrdá na ženu, ale jinak se mi líbila. Vypτάvala se i mě, ale nemohl jsem jí říct všechno a tak jsem jen řekl, že jsem nějakou dobu pracoval na královském dvoře a teď mířím na sever.

"Co tam hledáš?"

"Rád bych našel starého poustevníka, který ovládá starou magii," snížil jsem opatrně hlas.

"Zajímavé," řekla zamyšleně. "Já totiž taky mířím na sever, hledám svatyni boha Kolkoana."

Chvilí jsem jí odhadoval. Jako doprovod by byla příjemná. Ale nechtěl jsem, aby si myslela, že jí to nabízím kvůli jejím křivkám. Taky jsem nechtěl, aby přišla na mou poruchu, kdyby náhodou mi ty křivky chtěla nabídnout k prozkoumání.

"Ráda bych alespoň kousek cesty jela s tebou," přerušila moje úvahy. "Když jedu sama, spím v noci jen na oko, abych byla ve střehu. A to není dobrý spánek. Když se budeme střídat, budeme si prospěšní."

mlčel jsem a tak pokračovala.

"Ale spolupráci to končí, aby bylo jasno. Nemám zájem o nějaké pletky, dobře?"

"Dobře," ulevilo se mi, že za mě vyřešila tuhle otázku. "Kdy chceš vyrazit?"

"Čekám ještě na nějakou zprávu. Už jsem tady několik dní a posel stále nejede. Když nepřijede do dalších pěti dnů, ráda bych jela."

"Jestli ti to vyhovuje," dodala po chvíli, rozpačitě, jako by nebyla zvyklá, ptát se někoho na jeho mínění.

"V pořádku. Doplním si zásoby, naučím se vařit tohle výborné jídlo, trochu si odpočinu. Nikam nespěchám."

Vstala od stolu a vyšla ven. Odstrčil jsem prázdný talíř, zaplatil hostinskému a nechal se vyzpovídat, co jsem po cestách viděl. Vyprávěl jsem mu o svých cestách po světě, on se pochlubil svým příběhem. Zatím jsem se neptal na nic okolo poustevníka. Nechtěl jsem budit pozornost. Nejdřív ať si na mě zvyknou. Bavit jsem se s hostinským přerušovaně, protože přicházela na oběd spousta hostů z vyšší společenské vrstvy a hostinský je vždy chodil přivítat a nabídnout jim něco dobrého. O spoustě lidí mi něco malého stihl říct, takže jsem poznal několik důležitých lidí ze správy města. Pak jsem se přestěhoval k těm lidem, co mne zvali před obědem. I oni byli zvědaví na novinky. Vyprávěl jsem jim o bojích s kolerovci, o dohodě s morlockými čaroději, o královské svatbě. Řekl jsem jim zhruba, co jsem na královském dvoře dělal a ukázal jsem jim dopis s královskou pečeti. Zajímalo je, jak vidím rozdíly mezi životem v hlavním městě a u nich. Musel jsem je zklamat, když jsem jim řekl, že jsem do města přijel teprve dnes. Ale slíbili mi, že mne provedou. Bylo na nich vidět očekávání, jestli pochválím jejich město. Co jsem věděl z minulé návštěvy, město je dobře spravované, jen občas se nemohou dohodnout o tom, na co vynaloží daně.

Během těch pár dní jsem se dozvěděl spoustu důležitých věcí, ale i hloupých řečí o poustevníkovi. Spřátelili jsme se s

hostinským. Občas jsem se potkal s Ileonou, se kterou jsme se jednou příjemně opili při hraní kostek. Nakoupili jsme všechno potřebné a rozhodli se vzít s sebou stan, pro pohodlnější spaní v pustině. Peněz jsem měl dost a Ileona zdálo se také. Takže jsme na dalšího koně i na své nákladní naložili spoustu věcí. Zdálo se, že je Ileona spokojená, s tím, co se dozvěděla od posla, který za ní přišel po čtyřech dnech a tak nám nic nebránilo, abychom se následujícího rána vydali na cestu. Rozloučili jsme se s přáteli ve městě a zamířili na sever.